ГЛОБАЛНО ЗА*ГЕЈ*АВАЊЕ

ТОТАЛИТАРНА ИДЕОЛОГИЈА ХОМОСЕКСУАЛИЗМА

Издавач
Српски сабор *Двери*

Библиотека
Прећутано слово
друго коло, прва књига

Наслов
ГЛОБАЛНО ЗА*ГЕЈ*АВАЊЕ,
Тоталитарна идеологија хомосексуализма

Уредник
Бранимир Нешић

Уређивачки савет
Лидија Глишић, Никола Маринковић, Оливера Дуњић,
Владимир Димитријевић, Југослав Кипријановић,
Бошко Обрадовић

Лектура
Оливера Дуњић

Дизајн
Ксенија Јовић

Штампа
Штампарија *Драслар-партнер*,
Београд

Тираж
500

ГЛОБАЛНО ЗА*ГЕЈ*АВАЊЕ

Тоталитарна идеологија хомосексуализма

Српски сабор *Двери*,
Београд, 2012. л. Г.

Уводно слово

Друштвени аспект хомосексуализма

Хомосексуална оријентација је комплексан феномен који је присутан вероватно колико и људска цивилизација. Тек у последњих 100 година овом биолошком, духовном и моралном феномену се приступа истраживачки, у покушајима да се објасни природа истополне сексуалне оријентације. Круном научног приступа овој проблематици сматра се одлука Удружења америчких психијатара који су 1973. хомосексуалност прогласили за варијетет људске природе, створивши научну основу за укидање закона о забрани хомосексуалног понашања и изједначавање ЛГБТ-особа[1] са особама хетеросексуалне оријентације у правном и сваком другом смислу.

Данас се у нашем друштву јавља један нови покрет, покрет за права ЛГБТ-особа, као појава која завређује озбиљан одговор. Јавља се покрет који покушава да прошири корпус људских права, и то конкретно, мањинских права на ЛГБТ-особе, који предлаже културну револуцију и измену досадашњих хетеросексуалних норми брака, природне породице и друштвеног уређења утемељеног на хетеросексуалним принципима и религиозном наслеђу.

Већина нашег народа је била изненађена радикалним захтевима ЛГБТ-покрета у Србији, док је истовремено у медијима развијена пажљиво испланирана кампања за потребе ЛГБТ-особа, у којој бројне јавне личности дају подршку овом покрету, позивајући се на саосећање, социјалну правду и толеранцију.

---

1 ЛГБТ-особе – скраћеница сложена од следећих речи: **л**езбијке, **г**ејеви, **б**исексуалци и **т**рансродне (**т**рансексуалне) особе – *прим.аут.*

Тоталитарна идеологија

Под појмом *хомосексуалност* означава се тип сексуалне оријентације према особама истог пола. *Хомосексуализам* представља идеологију, суштински тоталитарног карактера, представљену од стране како ЛГБТ-покрета, тако и од хетеросексуалних појединаца и група. Под ЛГБТ-покретом подразумевају се сви појединци и групе које се залажу за афирмацију хомосексуализма.

Зашто је хомосексуализам тоталитарна идеологија? Зато што целокупном друштву, свеобухватно, жели да наметне став да је хомосексуална склоност „природна“ и да је у питању „варијетет“ и да свако ко тако не мисли мора бити кажњен и медијски линчован. А управо је *свеобухватност* плана и надзора понашања популације једна од основних одлика сваког тоталитаризма. Алан Тод наводи да је једна од кључних одлика тоталитарних режима „циљно вођена цензура и пропагандна делатност зарад контроле свих културних аспеката и индоктринације маса, а посебно младих.“

ЛГБТ-покрети себе сматрају репрезентативним сматрајући или тврдећи да баш они представљају целокупну ЛГБТ-популацију, и тврде да су њихов глас и да су њихови захтеви захтеви свих ЛГБТ-особа. Треба напоменути да унутар популације ЛГБТ-особа постоје барем три групације. У прву групацију спадају оне ЛГБТ-особе које су се помириле са својом сексуалном оријентацијом, али је сматрају делом своје интиме, не размећу се истом и воде нормалне животе. У другу групацију спадају оне ЛГБТ-особе које своју сексуалну оријентацију сматрају проблемом и теретом, и које траже начине за излечење. У трећу групацију спадају агресивни хомосексуалци, који су крила ЛГБТ-покрета и носиоци тоталитарне идеологије хомосексуализма, који траже друштвену, моралну и културну револуцију.

Управо трећа група ЛГБТ-особа, или ЛГБТ покрет у ширем смислу, и идеологија коју пропагирају јесу предмет нашег интересовања.

Представљамо ову публикацију о социјалном аспекту хомосексуализма као одговор на агресивну кампању ЛГБТ-покрета. Наш став почива на природној породици као истинској ћелији друштва, потреби за развијањем плодоносне, стваралачке демократије у Србији и праву породице да слободно испољава своја религиозна уверења, нарочито у домену васпитања нараштаја. Сматрамо да се религиозни аргументи не могу искључивати из расправе у једном демократском друштву.

Од сексуалне револуције до ЛГБТ-покрета

Хомосексуални покрет је заиста нова појава, али је и логични продужетак некадашње сексуалне револуције. Некадашње разумевање брака и породице као нормативног понашања је у великој мери узурпирано у српском друштву.

Сексуална револуција почива на темељима који се временом морају мењати. Можда најважнији моменат ове револуције представља мишљење да је за здрав и успешан живот неопходно разумети сопствену сексуалност, не борити се против ње, већ јој дозвољавати да процвета без икаквих ограничавања. Овакав став је пре свега последица експанзије тзв. хуманистичке психологије. Сексуалност се, тако, сматра потребом која се мора задовољити, слично глади или жеђи, а свако уздржавање од испуњавање те потребе се описује као нехумано и нездраво. Став Двери је да морамо инсистирати на чињеници да се нечија личност не може просто дефинисати само на основу његових/њених потреба или жеља нити смемо да прихватимо концепт који тврди да је самодисциплина – саморепресија.

Важно је приметити неоспорну повезаност између елемената сексуалне револуције, сексуалних слобода и дискутабилног корпуса људских права: масовни вештачки прекиди трудноће, широко распрострањена прељуба, многобројни разводи бракова, радикални феминизам, индивидуализам и, на крају, захтеви ЛГБТ-покрета. Ове појаве се нису случајно синхроно огласиле, у истом историјском тренутку. Свима им је заједничка тежња за ослобађањем од наводних репресивних традиционалних

хришћанских и осталих религиозних моралних и културних образаца. Такође им је заједничка одлика и срозавање личности човека на материјалистички ниво бездушног тела, које има само један циљ, а то је задовољење сопствених потреба, без обазирања на потребе ближњих, а у духу погрешног приступа „хуманистичке психологије“ човеку као личности. Као организација која окупља људе којима је духовна и религиозна компонента веома битна, ми не можемо прихватити ову деградацију људског бића, као ни растакање душе од тела, јер то значи растакање личности човека.

Можда најважнији темељ сексуалне револуције чини антрополошко-филозофска теза о аутономности себе, што не би било погрешно да су у питању слободна и према другима и са другима равноправна људска личност. Постреволуционарна сексуална аутономија личности се, међутим, свела на уздизање једног човека изнад другог, тачније на принцип задовољења сопствених жеља и потреба, и то по сваку цену. Ово стварање „човекобога“ је основни разлог прогресивне експанзије антипородичних, нехуманих и, на крају, антицивилизацијских идеја у модерном свету. Стога не чуди што ЛГБТ покрет сматра да има пуно право на испуњавање сопствених жеља.

Треба обратити пажњу не неке од тврдњи ЛГБТ-покрета. Као што је раније речено, треба правити разлику унутар популације хомосексуалаца. Са друштвеног аспекта, постоји изузетно важна разлика између оних хомосексуалаца који доживљавају своју оријентацију као болест, оних који јавно не испољавају своју истополну сексуалну склоност и оних који захтевају афирмацију. Другим речима, оних који теже интеграцији и оних који траже културну, моралну и (анти) цивилизацијску револуцију. Имајући ово стално на уму, покушајмо да укажемо на неке њихове позиције.

Многе ЛГБТ-особе сматрају да, једноставно, немају избора – да не могу бити другачије него што јесу. Оне тврде да је за њих нормално што су такве, па чак и да их је такве Бог створио. Ако на тренутак занемаримо научне чињенице које не говоре у прилог постојању фамозног геј-гена, односно ако се овом

приликом не будемо бавили питањем да ли је хомосексуалност варијетет људске природе или не, ако проблему приступимо са чисто социјалне позиције, морамо доћи до неких логичних закључака. Чак и ако се хомосексуалци рађају са одређеном предиспозицијом за развој погрешне сексуалне оријентације, онда се механизми наслеђивања те предиспозиције не би смели разликовати од, на пример, наслеђивања предиспозиције за појаву склоности ка насиљу или алкохолизму. Морамо се, даље, запитати да ли се таквој предиспозицији морамо повиновати или јој се морамо супротставити. Без обзира на то да ли се хомосексуалност може или не може лечити (мада постоје ваљани докази да може), морамо да – зарад друштвеног напретка – стално и изнова афирмишемо хетеросексуалну норму брака и породице.

Кинсијево истраживање, чији закључци тврде да су око 10% мушкараца хомосексуалци, у великој мери је дискредитовано. Новија истраживања показују да у развијеним друштвима овај број не прелази више од 1 до 2%. Но, статистичка учесталост неке појаве не може одређивати и њену моралност. Злостављања деце и насиље у породици постају све учесталији, па ипак не можемо рећи да је ово нормално, природно и прихватљиво понашање.

Морамо да приметимо и једну парадоксалну ситуацију. Док са једне стране имамо захтеве да се питање нечије сексуалности посматра у оквирима права на приватност, дотле се истом том сексуалношћу веома снажно маше у јавности. Морамо признати да је право на приватност једно од фундаменталних права модерног друштва и да је оно данас, у ери *Великої брата*, веома угрожено. Ипак, имајући у виду штетности по личност и друштво коју носе тоталитарни захтеви ЛГБТ-покрета, немамо избора него да и ми јавно сведочимо да оваква сексуалност доноси већу учесталост сексуалног промискуитета, депресије и самоубистава, да и не помињемо ХИВ/СИДУ и остале полно преносиве болести. Разлика између *Великої брата*, као задирања у приватност модерног доба, и хришћанског „нарушавања“ истог права је, међутим, веома јасна. У првом случају постоји тежња за потпуном контролом сваког аспекта живота сваког

појединца; у другом случају у ово право се задире искључиво ради добра личности и друштва у целини.

Ако је сексуална оријентација у домену права на приватност, онда она мора остати ван очију јавности. Право на приватност је заиста једно од основних потреба личности и породице, и управо је то разлог из ког не смемо дозволити његово изопачење и злоупотребу. Имајући у виду важност поштовања хетеросексуалне норме, чињеницу да је она успостављена са много труда и муке, као и да не може бити одржана ако о њој не будемо бринули, не можемо бити индиферентни када је она нападана. Социјалне норме које регулишу сексуално понашање су исувише важне за опстанак породице и друштва у целини.

Најчешће се може чути њихова фраза да само желе да престане дискриминација, односно да им се призна статус, без подвргавања критици њиховог понашања. Ипак, одређена доза позитивне дискриминације постоји, и треба да постоји у сваком друштву. У овом случају, међутим, недопустиво је изједначавање заједнице две истополне ЛГБТ-особе и хетеросексуалног брака – како терминолошки, тако и суштински – као подједнако добрих јер озбиљна истраживања показују да то, једноставно, није тако. Морамо без престанка реафирмисати чињеницу да су брак и природна породица базичне институције и предуслов напретка сваког друштва и да се, у времену индивидуалистичке филозофије, која тежи ослобађању појединца од свих моралних забрана, морају пажљиво и са великом бригом очувати ради добробити целог човечанства.

Брачни савез мушкарца и жене не може да се упореди са сексуалним испољавањима хомосексуалности. Са разумевањем и пажњом односимо се према људима који имају хомосексуалне склоности, али истовремено се одлучно противимо покушају да се хомосексуалност представи као предмет поноса и пример за подражавање.

Јасно и гласно: Двери су против сваког облика тоталитаризма, а идеологија хомосексуализма јесте тоталитарна! Двери су против промоције идеологије хомосексуализма малолетним лицима, и зато сматрамо да у Србији геј-параде не треба да

се одржавају. Геј парада не служи да се ЛГБТ-особе изборе за своја „људска права“ и да се интегришу у српско друштво, напротив, својим агресивним инсистирањем на томе да се геј парада пошто – пото одржи, ЛГБТ-активисти, лажно се представљајући да су они представници свих ЛГБТ-особа, управо продубљују сукоб између хетеросексуалаца и хомосексуалаца. Геј парада служи за промоцију идеологије хомосексуализма и представља прву степеницу у геј-маршу кроз српске институције, а знамо да се тај марш завршава захтевима за брак и захтевима за усвајање деце од стране истополних партнера.

Исто тако, имајући у виду потребу за стварањем друштва у коме ће наши најмлађи бити заштићени од лоших утицаја, морамо инсистирати на забрани сваке идеологије која промовише антипородичне и антидруштвене норме морала и понашања, па тако и тоталитарне идеологије хомосексуализма.

НЕ афирмацији хомосексуализма

Најпре толеранција, затим саосећање и на крају афирмација: то је жељени пут и крајњи циљ ЛГБТ-покрета.

Разумемо дискриминације која је присутна према ЛГБТ-особама; разумемо тешку унутрашњу душевну и духовну борбу кроз коју неке ЛГБТ-особе пролазе због кризе сексуалности; разумемо захтеве за заустављање физичког насиља над припадницима ЛГБТ-популације; разумемо потребу за проналажењем неког правног облика за суживот две истополне ЛГБТ-особе, ... Истовремено, не пристајемо на афирмацију захтева ЛГБТ-покрета о редефинисању брака и породице; не пристајемо на могућност усвајања деце од стране ЛГБТ-особа; не пристајемо на измене у школском образовном програму које би редефинисале брак и породицу; не пристајемо на јавно испољавање ма ког облика сексуалности, сматрајући да јој је место ван очију јавности. Сматрамо да у истински демократском друштву не сме постојати терор мањине над већином, као и да је прва и најважнија обавеза државе заштита природне породице у сваком погледу.

Прихватамо свачију слободу – слободу човековог избора, па и у области сексуалне оријентације. То је његова лична ствар. Али признавање те чињенице ни у чему не мења наш став о самој суштини те појаве. Религиозне традиције свих народа сведоче да је хомосексуализам грех, као и губитак моралног оријентира личности.

Позивајући се на мишљења руских доктора правних наука, Двери јасно износе следећи став: Захтеви за давање хомосексуалцима и њиховим удружењима посебних, привилегованих права, захтев за гоњење лица због исказане критике на рачун хомосексуализма, као и организовање јавних геј-парада од стране ЛГБТ-активиста у супротности су са општеприхваћеним начелима и нормама међународног права и међународним актима о људским правима и у сукобу су са јавним моралом државе Србије. Србија мора да задржи и сачува суверено право да самостално и независно, у складу са својим законодавством, одређује мере, начине и границе заштите јавног морала, ослањајући се на сопствено, самостално формирано тумачење значења и садржаја моралних вредности, које су везане за националну културу, и подлежу чувању, заштити и подршци природних породица од стране државе.

Ако смо заиста свесни дубоке важности отвореног суочавања са овим проблемом и потребом да се брак и природна породица заштите по сваку цену, једини логични закључак по питању проблема хомосексуализма са друштвеног аспекта недвосмислено мора бити: разумевање за проблеме ЛГБТ-особа – ДА; афирмација идеологије хомосексуализма – НЕ.

Бранимир Нешић

Владан Глишић

Одлике идеологије хомосексуализма

Недопустиво је бити толерисан – изјава је којом је великан светског филма Пјер Паоло Пазолини желео да опише свој став према промоцији хомосексуалности у италијанском и западном друштву друге половине двадесетог века.

Како је могуће да човек који је избачен из Комунистичке партије Италије због свог отворно хомосексуалног става буде и човек који је био против толерисања хомосексуалности у јавном простору западних друштава?

Пазолини је био човек пре свега слободарског опредељења и, као такав, знао је да препозна обрисе једне нове идеологије, која ће бити искоришћена за ново, капиталистичко, глобално поробљавање човека. И зато се супротставио.

Онај ко је гледао његов филм „Сало или 120 дана Содоме“ препознао је да се у области сексуалности крије могућност најстрашнијих злоупотреба и полуга моћи којима нови фашисти своју настрану и насилну природу могу да искале на другим људима. Тако је Пазолини био почетак отпора промоцији хомосексуалности као новој тоталитарној идеологији хомосексуализма.

Хомосексуалност

Хомосексуалност, као сексуална привлачност према особама истог пола, није само производ модерног времена. Позната је и у древним друштвима. Кроз историју људског рода разне цивилизације су ницале, развијале се, достизеле свој успон, а затим и назадовање и, на крају, пропаст. У свим тим

цивилизацијама увек је било људи са хомосексуалним склоностима, као и других људи са неуобичајеним сексуалним склоностима разних врста. Међутим, оно што је увек било очигледно јесте чињеница да се отворено испољавање хомосексуалности и њено распламсавање у друштву дешавало у фазама декаденције, у оним временима када је једна цивилизација улазила у фазу распада, када су се и све друге настраности отворено испољавале. Можда можемо да занемаримо да је велика већина људских заједница хомосексуалност морално осуђивала, али не можемо пренебрегнути чињеницу да је хомосексуална помама добијала на значају увек када се распадала породица и када су све друге друштвене улоге у једној заједници биле поремећене. Хомосексуалност је постајала прихватљива у једном друштву онда када су сви органски облици повезивања међу људима у тој заједници постајали нарушени и дегенерисани.

Ово је историјско искуство људске цивилизације, искуство које је записано у дубини архетипа сваког друштва на нашој планети. Али ово искуство данас не можете наћи ни на једном од глобалних медија. Напротив, сви они се труде да замагле ноторне чињенице и да посеју што више полуистина и пропагандних лажи којима промовишу идеологију хомосексуализма.

Идеологија хомосексуализма

Некада је није било. Чак и у фазама декаденције друштва, хомосексуална распојасаност је била само добар знак да са друштвеним улогама и односима нешто није у реду. Ту појаву нико није злоупотребљавао како би од тих маргиналних појава правио идеолошки концепт.

Међутим, данас, у условима глобалних медија, глобалних центара моћи и тоталитарних тенденција на глобалном нивоу, социјални инжењери двадесет првог века досетили су се да се маргинална појава каква је хомосексуалност може сјајно злоупотребити.

Неолиберални, англосаксонски концепт глобализације подразумева да планета треба да се претвори у неограничено

тржиште на коме ће бити допуштени само монополи англоамеричког капитала и њихових сателита, док сви остали треба да буду послушна и бесловесна потрошачка маса. У таквом свету нема места за суверене народе, њихове мале државе са „бесмисленим“ границама, које коче несметани проток англоамеричког капитала. То што су те границе, као израз суверености тих малих народа, уједно и једина и најбоља заштита од сваковрсне пљачке тих истих народа, то није битно или је чак нешто што највише иритира глобалне господаре. Зато све квазимеђународне а уствари наднационалне структуре, какава је Светска банка, те ММФ, ЕУ, ОУН, Светска троговинска организација, Светска здравствена организација и сличне, служе да разграде и обесмисле све националне државе као последње уточиште малих народа и аутентичних интереса њихових породица и грађана.

Али и када ове мегаструктуре дуготрајном пропагандном припремом кроз глобалне медије, економским исцрпљивањем кроз сурове кредитне линије и, најзад, глобалним солдатескама, какав је НАТО, скрше последње трагове суверености у националним државама и претворе их у смешне протекторате или их отворено окупирају, и тада им остаје један велики проблем који не могу да реше тек тако и преко ноћи.

Малим народима остаје могућност да сачувају свој културни идентитет и своју социјалну структуру, која је обично значајно здравија од деструктивних друштвених образаца које одавно баштине светске метрополе. Поробљени народи су, дакле, још увек виталнији, друштвени односи су им здравији од онога што као друштвени модел са собом носе светски господари. То је веома опасна чињеница за глобални поредак.

Глобални социјални инжењеринг се не мали број пута уверио да овако поробљени народ, који је сачувао своју социјалну структуру и културни идентитет, никада није до краја покорен. Увек се из здравог друштва свесног своје културне посебности лако укреше варница побуне, а затим и велике ватре устанка, којим глобални поредак може и да се спали.

И ту долазимо до улоге коју има **идеологија хомосексуализма** као пета колона глобалног поретка, намењена разарању здравих друштвених односа и, самим тим, и виталности покорених народа.

Треба јасно нагласити да носиоци идеологије хомосексуализма не морају нужно бити хомосексуалци. Уобичајено је да се промоцијом хомосексуалности (што је срж идеологије хомосексуализма) као врховни менаџери не баве хомосексуалци, већ хетеросексуалци који су за то добро плаћени или захваљујући томе добро друштвено позиционирани. Ово су људи који за своје друштвене привилегије могу да захвале само томе што обављају посао промотера хомосексуализма, док би у сваком другом случају те привилегије изгубили јер обично немају никакве друге друштвене, стручне и људске квалитете.

Свесни своје небитности у сваком другом друштвеном односу, промотери хомосексуалности хомосексуализма су веома острашћени, искључиви, тоталитарни и нетолерантни. Они добијају и улогу друштвених сводника хомосексуалности. Свесни, наиме, да раде некоректан, неприродан и манипулативан посао, да тим послом изазивају велику социјалну штету, они се – попут свих друштвених паразита – организују у непринципијелне, али интересно веома јаке котерије и лобије. Тако прикупљају следбенике нудећи им да и они постану промотери хомосексуализма и на тај начин стекну друштвене привилегије (новац, лакшу проходност у медијима и каријери, кривичноправну недодирљивост итд), оне привилегије које су или недопустиве у здравом и нормалном друштву или оне привилегије које никада не би стекли својим личним квалитетима и радом, већ их сада незаслужено стичу преко припадности разним лобијима промотера хомосексуализма.

Основне одлике идеологије хомосексуализма

1. Дубоко антисоцијална

Када у једном друштву дође до разарања органских заједница и веза (природна породица, локалне заједнице, народност,

струковна удружења итд) и када се помешају и погубе друштвене улоге (отац, мајка, родитељ, дете, ...) свака добронамерна друштвена акција препознаје се по томе што да ове односе и улоге покушава сачува и да их врати у нормалу. Насупрот томе, промотери хомосексуалности – идеолози хомосексуализма подстичу урушавање ових улога и разарање породичних и социјалних веза. Амбијент у коме би се они идеално осећали је друштво претворено у скуп појединаца који се међусобно сексуално размењују као роба на тржишту. Такво друштво би увек било на ивици да се претвори у зверињак, и ван те зоне би га одржавала само велика репресија. То је друштвени амбијент који идеолози хомосексуализма прижељкују.

Антисоцијална је и по томе што изузетно погодује развијању **негативне селекције** јер се хомосексуалци – као природно мањинска група – могу одржати у привилегованом положају само организовањем кроз непринципијелне, али интересно добро увезане котерије и лобије. Ово се може постићи и на други начин, то јест кроз репресивни апарат који би им дао привилегију да они буду на друштвеним позицијама само зато што су хомосексуалци, а не зато што те позиције по својим личним кавалитетима заслужују.

2. Дубоко агресивна

Како су хомосексуалци у сваком друштву мањина, нормално је очекивати да су, самим тим, и рањиви, то јест да су они група која нема интереса да друштвене сукобе решава на насилан начин. Ово, међутим, не важи за промотере хомосексуалности –идеологе хомосексуализма, који своју агресивност испољавају увек када су у позицији да делују као физички јачи и организованији. Добар пример је деловање геј и лезбејских активиста (типични представници идеологије хомосексуализма) у Калифорнији након сазнања да су на референдуму изгубили право да се њихове везе сматрају легитимним браковима. Калифорнија је постала поприште насилног дивљања њихових организованих банди јер се они у Калифорнији осећају као моћна друштвена група.

Агресивност се огледа и у инвазивности њихових захтева. Док је сваком хомосексуалцу (који нема политичких претензија на основу своје сексуалне особености) довољно да га друштво заштити од било каквог злостављања због његове сексуалне оријентације, дотле се идеолози хомосексуализма на томе никада не заустављају. Тај такозвани антидискриминациони захтев је само први корак којим они почињу агресивни продор у са́мо ткиво друштвених односа. После добијања антидискриминационог закона (где се они штите не само као остали грађани, већ као привилегована друштвена група) следи потреба да се манифестује окупљање ЛГБТ-активиста кроз опскурне гејпараде. Ове параде у почетку морају бити наизглед пристојне како не би одмах изазвале жестоку реакцију у још увек традиционалним друштвима. Како време пролази, те параде постају прави карневали перверзности. Њихов марш се наставља кроз институције и захтевају да се легализују њихове хомосексуалне везе и изједначе са легалним браковима, да се законски третирају као и заједница мушкарца и жене. То је први корак до онога што се аутоматски затим дешава, а то је захтев да се таквим „браковима“ омогући да усвајају децу.

У овом случају, када до тога дође, идеолози хомосексуализма улазе у зону грубог кршења права детета да се нормално развија, да има могућност да упозна здраве друштвене односе и породичне улоге. Аргумент који износе тврдњом да они наводно не би утицали на сексуално опредељење детета потпуна је лаж и бесмислица јер дете до свог пунолетства нема слободну вољу и самим тим је подложно агресивним утицајима. Ако је недопустиво децу излагати политичкој пропаганди и користити их у политичкој пропаганди пре њиховог пунолетства, зашто то не би било онемогућено и у вези са сексуалном пропагандом!

И, најзад, када идеолози хомосексуализма освоје све друштвене институције, као што су то постигли у Холандији, следећи корак је легализација неких нових сексуалних девијација и, на пример, педофилских странака и организација. Када је у Холандији регистрована педофилска странка и када се нормални део јавности побунио, уставни суд те државе (познате по суровости

према традиционалним странкама и покретима) одбио је да забрани педофилску странку јер је то наводно противно „слободарским“ традицијама Холандије! Истраживачи као што је Ериксон установили су да је већина педофила, који су махом мушкарци, истовремено и хомосексуалне оријентације. У његовој студији, која је испитала 229 осуђених педофила, чак 86% испитаника је себе декларисало као хомосексуалце или бисексуалце.[2]

3. Изразито редукционистичка

Идеологија хомосексуализма инсистира на томе да се личност човека који има хомосексуалне склоности сва подреди манифестовању тих склоности. Они, тако, поступају као радикално идеолошки острашћени.

Идеолози хомосексуализма су до крајњих граница довели оно што свака идеологија као баласт носи у себи. То је тоталитарна спремност да се живот у свим његовим појавним облицима сузи на сувопаран идеолошки оквир. Целокупно искуство и трагика двадесетог века научила је све социјалне мислиоце да избегавају идеолошку острашћеност и да најзад напусте идеолошке ровове како би се зауставио дух тоталитаризма, који је у прошлом веку довео до толико десетина милиона побијених. Идеолози хомосексуализма, међутим, као да су преспавали ово искуство човечанства. Они наступају као искључиви заступници хомосексуалаца и све те људе своде на просте носиоце одређене врсте секусалности. Глупост овог идеолошког опредељења је тим већа када се схвати да је све концентрисано само на питање с ким ко иде у кревет. Овакав редукционизам, који идеолози хомосексуализма спроводе у погледу личности хомосексуалаца, озбиљан је знак њихове тоталитарне природе.

Добра илустрација оваквог закључка о природи ЛГБТ-активиста је то што се управо ових дана, а поводом организовања геј-параде у Београду, јављају многи хомосексуалци који се отворено супротстављају манипулацијама од стране геј-активиста

2 W. D. Erickson. Behavior patterns of child molesters. Archives of sexual behavior 1988; 17:77–86.

који покушавају те људе да искористе као обично идеолошко оруђе и сувопарну чињеницу у својој потреби да се обрачунају са традиционалним вредностима српског друштва.

4. Колаборационизам са разним врстама окупатора

Први сусрети српског народа са масовним хомосексуалним понашањем били су везани за походе војске Османске империје, када је ова освајала српске средњевековне земље. Тада није постојала осмишљена идеологија хомосексуализма, али су хомосексуална оргијања османлијске солдатеске служила да се сломи морал и да се још више запрепасти и порази дух српског народа у отпору освајачу.

За време Другог светског рата нацисти су на окупираним словенским територијама промовисали и подржавали хомосексуализам, с циљем да смање биолошки капацитет Словена.

У наше време ова одлика идеологије хомосексуализма, њена колаборационистичка црта, огледа се у чињеници да су се ЛГБТ-организације и активисти осионо појавили у српској јавности тек после НАТО-агресије и отворене окупације дела Србије. Тек када је у Србији инсталиран целокупни окупациони апарат и остатак наше државе (који није директно окупиран) претворен у протекторат, а поготово када су преузети медији, геј и лезбо-активисти су постали довољно храбри да своје идеолошке захтеве претворе у приоритетне теме у српском друштву.

Веома је упадљиво одсуство било каквог сукобљавања геј и лезбо-активиста са било којом структуром и потезом НАТО-а у Србији (иако је за то било безброј разлога за сваку организацију која би се стварно бавила људским и мањинским правима). Ову одлику идеолога хомосексуализма веома добро уочава писац графита у Београду: „Док су на Косову Срби без струје и воде, у Београду се приче о педерима воде.“

5. Промотер потрошачког менталитета

Док људи са хомосексуалним склоностима припадају свим друштвеним слојевима и можете их наћи у свим друштвеним ситуацијама и односима, дотле су промотери хомосексуалности

– идеолози хомосексуализма увек спремни да своје ставове заступају и бране у дослуху са оним што се условно може назвати елитом или, боље речено, „високим друштвом“ (џет-сет и слично). Најагресивнију промоцију идеологије хомосексуализма можете видети на модним пистама и у свету високе моде, на естради и, уопште, у свету масовних медија, поготово оних који би могли да се означе као „жута штампа“. Све ове стубове „високог друштва“ карактерише то што су заступници и главни заточеници потрошачког менталитета, који је толико разуздан да је попримио размере социјалне патологије.

Ови квазиелитни слојеви друштва изузетно су наклоњени идеологији хомосексуализма, а то је и природно јер се ишчашеност њихових социјалних односа види и у томе што су своју егзистенцијалну усамљеност покушали да надоместе ненормално великом потрошњом. Модел социјалног понашања припадника „џет –сета“ је такав да изузетно погодује идеолозима хомосексуализма: они избегавају било какве трајне везе, нису породични људи, солидарност са потлаченима показују само када им то погодује имиџу и када су укључене камере, своју усамљеност на емотивном и егзистенцијалном плану надомешћују претереном куповином непотребних добара и статусних симбола. Све то осликава савршеног потрошача, који – као конзумер – идеално одговара глобалном капитализму. У оваквом амбијенту идеолози хомосексуализма се осећају најприродније јер се – уз све површне социјалне односе које припадници „високог друштва“ остварују – подразумева и лакоћа с којом се конзумира и друга особа на свим плановима, па и на плану секса. Истовремено, припадност привилегованом друштвеном слоју даје неопходну заштиту за све паразитске односе, па и за промоцију хомосексуалности, што је срж идеологије хомосексуализма.

Сликовит пример за ову тврдњу је то што је Њујорк (метропола најнаклоњенија идеолозима хомосексуализма – незванична геј престоница света) град чијих 70% становништва чине људи који живе сами, значи – град самаца, а самци су (због одсуства породице и њене солидарности) идеални потрошачи и иначе идеални објекти за било какву социјалну манипулацију.

6. Изразито нехумана

Мада овај идеолошки покрет чине разноврсне и разнородне политичке организације и активисти, те су једни наизглед само заинтересовани за борбу против дискриминације и потребу да друштво прихвати хомосексуалце, дотле има и оних који своју идеологију развијају до лудила у коме би већина људи имала храбости да направи чувени „искорак“ у јавност и себе декларише као хомосексуалца. Проблем је што на крају свака промоција хомосексуалности, као сржи идеологије хомосексуализма, доводи до тога да се склизне у овај потпуно неочекиван и нехуман концепт, а то је концепт покушаја да се што већи број људи на планети придобије за хомосексуално опредељење. Ма колико ово ненормално изгледало (и ма колико ово нема никаквог изгледа на успех), сама намера идеолога да иду у овом правцу говори о њиховој нехуманости.

Да је ово нехуман концепт, говори чињеница да би у том случају продужење људске врсте природним путем било угрожено. Наравно да савремена наука има вештачке методе оплодње и рађања, али је и чињеница да је то потпуно нова грана науке и да ће тек будућност показати да ли ова индустрија има и своје нежељене последице. Ако би идеолози хомосексуализма чак и тврдили како је вештачко рађање идеалан модел, они би имали и проблем што то за многе верујуће људе на планети није прихватљиво. Што значи да промоција овог става мора да укључи и репресију великих размера, те тако опет улазимо у област тоталитарне и агресивне природе идеологије хомосексуализма.

Оно што говори о антихуманистичкој црти ове идеологије није само чињеница да се њени екстремни представници играју идејама о хомосексуалној планети, већ чињеница да њихова егоцентричноа хистерији много више погодује једној суштински антихуманој методи репродукције људске врсте (са) којом се све више и илегално експериментише. То је клонирање. Свесни да је цела људска цивилизација јасно против ове методе, геј и лезбо-активисти у јавности не иступају са овим захтевом, али је приметно да су увек у близини оних који се овим илегалним експериментима баве.

Идеологија хомосексуализма изузетно погодује и социјалним инжењерима глобалних размера који промовишу идеју о „златној милијарди“ (тврдња да људску популацију на Земљи треба свести на једну милијарду како би се обезбедио завидни животни стандард, док остали становници Земље треба да нестану, а то су (обично) они из сиромашнијих и обесправљен(ија)их народа на планети). Када се све ово има у виду, веома је јасно да идеологија хомосексуализма има крајње нехуман, а у свом екстремном виду и антихуман карактер.

Ефикасно против

Пошто се уоче све одлике промоције хомосексуалности као својеврсне идеологије хомосексуализма, а ова идеологија добије све обрисе једног тоталитарног концепта (антисоцијални, агресиван, потрошачки, колаборационистички, редуктиван и нехуман), онда се намеће обавеза да се слободарски и хумани концепт друштвене акције њему супротстави.

Ненасилно према хомосексуалцима, а ефикасно према промотерима хомосексуализма може да се супротстави само здраво друштво.

Здраво друштво није концепт неке дарвинистичке или расистичке чистоте и здравља, већ концепт друштва које сваком свом члану даје могућност да своју личност максимално оствари у свој њеној слојевитости. А личности и њеног развоја нема без заједнице (породичне, друштвене, завичајне, етничке, државне, ...).

У свом појавном смилу, у јавном простору здраво друштво се препознаје као друштво пристојности. Пристојност је однос којим друштво као заједница поштује приватност као неприкосновени лични простор сваке особе.

Ако вратимо пристојност у јавни простор, на најефикаснији начин смо промотере хомосексуалности онемогућили да шире своју идеологију хомосексуализма. Када сви своје сексуалне афинитете оставимо у свом приватном простору, онда нема могућности да неко профитира на парадирању свог сексуалног опредељења било оно хомосексуално или било које друго.

Здраво друштво и држава која га подржава обавезна је да штити све своје грађане од упада у приватност или насиља и дискриминације према било коме због његове приватности ако је она таква да не угрожава слободу и приватност других. И све постаје једноставно, као када сване јутро и сунчева светлост растера све ноћне утваре. Људи са хомосексуалним особинама нису предмет дискриминације и насиља јер нико нема право да им узнемирава приватност, а у јавном простору наступају само као целокупне личности у границама пристојности.

Идеолози хомосексуализма постају технолошки вишак јер је промоција хомосексуалности неприхватљива са позиције пристојности коју здраво друштво и његова држава штите.

Разговор са Џудит Рисман

Сексуална саботажа: политизација хомосексуализма

Др Џудит Рисман (Judith Reisman), ауторка књига „Меки порно игра грубу игру“ (1991), „Кинси, секс и превара“ (1990), „Кинси, злочин и консеквенце“ (1998, 2000, 2003), „Слике деце, злочина и насиља у Плејбоју, Пентахаусу и Хустлеру“ (1986, 1989, 1990), „Сексуална саботажа: како је један луди научник покренуо епидемију корупције и заразе у Америци“ (2010), своју ерудицију и истраживачки дар (суверено се креће унутар неколико научних дисциплина) посветила је вишедеценијском истраживању процеса током кога је сексуалност постала моћно оружје за форматизацију човека по мери моћних интереса.

Најновија књига Џудит Рисман, објављена у јулу 2011. под називом „Сексуална саботажа: како је један човек покренуо пошаст корупције и заразе на Америку“, како показује *WND Press Realise*, шокирала је јавност снагом аргумената којима је разобличила најмрачније тајне „сексуалног истраживања“ Алфреда Кинсија, чији живот и рад представљају једну од најбоље скриваних научних превара, која је поставила моралне основе за сексуалну револуцију у САД-у 60-тих година прошлог века и нормализацију хомосексуализма, порнографије, педофилије, инцеста, садомазохизма, групног секса, ... широм Запада.

Представљамо научно-истраживачки рад др Џудит Рисман, која је разоткрила најбоље чувану тајну – како је моћна елита преузела контролу над научним дискурсом и институцијама у циљу успостављања тоталне контроле над човеком.

Шта се догодило за столом 34

Њена истраживачка мисија усмерена је на излагање, декодирање и борбу против модела сексуалности чији је научни утемељитељ био др Алфред Кинси (Alfred Kinsey) на чијим је студијама „Сексуално понашање мушкарца“ (1948) и „Сексуално понашање жена“ (1953) засновано функционисање сексуално-индустријског комплекса као едукационо-порнографско-хомосекслуално-фармакоиндустријског гиганта који, умрежен и опремљен методама, техникама и науцима манипулације, контроле и форматизације појединаца, народа и држава, беспоговорно намеће свој модел света, орвелијански називајући апсолутну, тоталну и тоталитарну неслободу избора „демократским напретком и прогресом“.

Када неко попут Вас изнесе чињенице о позадини настанка и начинима функционисања сексуално-индустристијског комплекса, њему се по аутоматизму затварају врата мејнстрим-медија. Прилику коју сте добили гостујући код Фила Донехјуа нисте пропустили – брилијантним наступом успели сте да изнесете податке о методама, техникама и истраживачким стратегијама на којима је био заснован рад Алфреда Кинсија, научног идола на пољу сексологије и Института за сексуална истраживања, финансираних од Рокфелерове фондације, која је неопорезованим новцем пореских обвезника тридесетих година 20. века, започела са убрзаним преузимањем науке, културе и уметности.

- Да, била је то изузетно важна емисија. Фил Донехју ме је позвао у свој веома гледани телевизијски ток шоу програм са једном јединим амбицијом – да покаже америчкој јавности да су моја истраживања научна превара, а ја једна опскурна особа, коју треба раскринкати, и то пред ТВ-камерама, у директном дуелу са истином, чији је репрезент био он, и припадници рокфелеријанске научне елите.

Фил Донехју је управо тако конципирао своју емисију – наступио је као велики поштовалац Кинсија и Института за сексуална истраживања, који су у уводном обраћању публици Фила Донехјуа добили обол олимпских научних висина: Кинси је представљен као генијални научник који је за сексуалност био оно што је Фројд за психијатрију или Марија Кири и Ајнштајн за физику. Чињенице са којима се аудиторијум суочио током ове емисије учиниле су да ова позлата избледи, брана лажи којом је интелектуални и културни естаблишмент обавио рад Алфреда Кинсија попустила је, и покуљали су сва прљавштина и нечасност „научних“ циљева и метода. Били су то тешки тренуци за Донехјуа, особито је био трагичан његов покушај да спречи да камере покажу табелу са подацима који су се односили на догађања за столом бр. 34, где је Кинсијев тим експерата изводио експерименте са бебама. Како су моја истраживања утврдила и показала: столови 30, 31, 32, 33 и 34 били су одређени за сексуалне експерименте са децом, током којих су деца била сексуално злостављана, силована и содомизована од стране одраслих мушкараца – чланова Кинсијевог „истраживачког тима“. Током ових сесија снимани су филмови, а штоперице су коришћене како би се мерило време за оно што је Кинси дефинисао као дечији оргазам.

Током емисије читала сам делове из Кингсијеве књиге „Сексуално понашање мушкараца“ и Кинсијеву дефиницију дечије сексуалности. Када сам прочитала неколико одломака, рекла сам: „Онај ко је ово написао није ништа друго до садо-мазохистички педофил или, прецизније, педерист јер би само такав човек могао да дефинише као оргазам ове крике, урлике и конвулзије малих бића која су јецала и вриштала.“ И, будући да сам у емисији била уживо, могла сам да инсистирам на томе да се табеле на којима је Кинси заснивао „научну“ утемељеност рада свог тима покажу америчкој јавности. Донехју се супроставио својом јаловом реториком, али није могао да уради ништа друго до да дозволи да јавност те табеле види након што сам рекла: „Немојте Ви да објашњавате, покажите табеле, дозволите да јавност сама процени.“

И, можете да замислите како је било када се на ТВ-екрану појавила табела на чијем је врху стајало: „Дете старо пет месеци – број оргазама: 3 – време постизања оргазма“! Врхунац је представљао последњи податак из ове табеле, податак о четворогодишњаку који је, по Кинсијевим мерењима, доживео 26 оргазама у току 24 сата.

И коначно је та табела, која је била обавијена велом ћутања, показана јавности, и ја сам упитала Донехјуа: „Како је Кинси могао да дође до оваквог резултата и како се такав рад може бранити?“ Споменула сам да сам добила писмо од једног од Кинсијевих сарадника који је на ово питање дао прецизан одговор: „Коришћене су оралне и мануелне технике.“ Донехју се тада окренуо Кинсијевом представнику у студију, који је радио у Институту као фотограф, и упитао га како би он бранио овај поступак, а Кинсијев сарадник, господин Трип, одговорио је да су то подаци које је Кинси добијао од педофила, који су били веома опрезни док су спроводили ове експерименте, који су знали да користе штоперице и да веома пажљиво изведу научно истраживање.

Након ових његових речи сви у публици су устали и почели веома гласно да негодују. Људи су били изван себе од беса. Америчка јавност која је гледала овај програм остала је згађена и ужаснута. И кажем вам – ако данас добијемо прилику да покажемо графиконе, табеле и демонстрирамо доказни материјал у медијима, уколико *Њујорк Тајмс* објави овај доказни материјал, произвешћемо нову сексуалну револуцију у Америци и нанећемо смртоносни ударац сексуално-индустријском комплексу и „науци“ на којој је утемељен. Тиме ће бити омогућено револуционисање друштва, које и почива на манипулацији и изопачавању сексуалне енергије.

Оснивач хомосексуалног покрета, Хари Хеј (Harry Hay), био је такође један од Кинсијевих ђака.

- Да. Хари Хеј, пионир хомосексуалних права, био је суоснивач Mattachine Society – нуклеуса политизације хомосексуалног покрета. После читања Кинсијевог извештаја, 1948, као и Хју

Хефнер, Хеј је пронашао да кинсијевски модел сексуалности представља животни и вредносни путоказ, оставио је жену и двоје деце и живео типичним хомосексуалним животом, у чијем су центру биле порнографија и оданост свим типовима сексуалног искуства, укључујући и искуство са дечацима, које је сматрао пожељним. Хомосексуални историчари с правом уздижу Хеја хвалећи његов „огроман допринос“ за профилисање права геј-популације. Управо је Хеј профилисао позицију хомосексуалца као мањинску, ону која спада у „цивилна права“. Тако су се хомосексуално понашање и оријентација први пут политички конотирали и дефинисали као „културна мањина“ са мањинским чланством и мањинским правима. Хомосексуални покрет још увек следи Хејову оригиналну стратегију тражења заштите од „дискриминације“ и „виктимизације“, која почива на статусу „културне мањине“.

До краја живота (2002) Хари Хеј је марширао са НАМБЛА (The North American Man-Boy Love Association).

Зашто је сексуално-индустријском комплексу важна политизација хомосексуализма?

- Политизација хомосексуализма се одвија у условима у којима се свесрдно подривају основе на којима почива брак, као заједница мушкарца и жене, и то ни најмање није случајно. Видите, када се сексуални однос одиграва у оквиру брака и ван утицаја порнографије, када представља однос између мушкарца и жене, онда имате однос који не производи трошкове за друштво – нема венеричних болести, за које треба плаћати, нема вакцина које треба плаћати, деца су здравија и ту, дакле, нема издатака или их има мало. Тако изгледа нуклеус здраве породице, која је одговорна према својим члановима, али одговорна и према друштву. Таква породица захтева друштвену контролу, не жели корупцију и не толерише да, рецимо, људи у Пентагону скидају дечију порнографију са интернета, а за овакве преступе захтевају строге затворске казне, и то без одлагања. Такви људи не би дозволили продукцију порнографије у друштву, не би толерисали канцерогене процесе који

су данас преовлађујући, и не би их толерисали зато што би разумели да такви процеси представљају највећу опасност по друштво. Такво, сексуално здраво друштво знало би важност слободе и истинског патриотизма којим су освајане победе у оба светска рата. И, наравно, такво друштво не би одбацило Бога и Његових десет заповести, које су до сада омогућавале да останемо при здравој памети. Такво друштво не би дозволило да краљеви и краљице – оличени у Рокфелеру и осталим припадницима ове свемогуће елите – контролишу њихова друштва управљајући и играјући се људима, народима и нацијама као луткама на концу, што је управо оно што се догађа када је сексуалност преусмерена са своје природне суштине, промовисана у цивилно право и слободе и импостирана у реторику прогреса. Сексуално-индустријски комплекс је поставио смртоносну замку за друштва и појединце – смртоносну замку је поставио сексуално-индустријски комплекс оличен у дијаболичном четвороуглу наука (сексологија), порнографија, хомосексуализам и фармацеутска индустрија, који спроводи и контролише нестанак аутентичног, здравог појединца и производи болест којом се паразитски храни.

У поглављу *Dossiers Of Prominent Leaders In The Sexuality Field* (Досијеи истакнутих лидера у области сексуалности) у књизи „Restoring Social Virtue and Purity to America“ на 10 страница именујете етаблиране сексуалне експерте који су захваљујући институционално подржаном, недодирљивом Кинсијевом ауторитету диљем САД-а успели да освоје право на деловање на човека од његове најмлађе доби, па до дубоке старости.

- После Кинсија, ти стручњаци су употребљавани од стране сексуално-индустријског комплекса како би опсценост била дерегулисана, а тиме и легализована, што је постизано бројним и многоструким преварама, најочигледнијим у изградњи уметничког статуса опсцене „софт“ порнографије. Ови „експерти“ су веома много цитирани у процесу легализације содомије, у легитимизацији хомосексуалних бракова и усвајања деце итд,

и они су подржали стварање сексуално оријентисаних закона какав је „злочин мржње“ (у ову групу спада и тзв. говор мржње). Слично томе, многи од ових стручњака заступају педофилију, подучавају и сведоче о нешкодљивости педофилије (секса између одрасле особе и детета и слично).

Неки од експерата чије сам биографије објавила сами су се идентификовали као педофили, а свима њима је заједничко то што су током своје професионалне експертизе цитирали Кинсија и ослонили се на његове „научне“ податке, попут лажне „Кинсијеве скале“. Многи од њих у хијерархији сексолошког поља, поред тога што су професионално обучени за поље порнографије, запослени су и у мултимилијардерској (изражено у доларима) индустрији порнографије путем *Пентхаус-магазина* (Penthouse Forum) и других на сексуалном тржишту. Многи чланови одбора Пентхаус раде на факултетима или су чланови универзитетских одбора. Институт за напредне студије људске сексуалности (IASHS) представља доминантну образовну институцију у области људске сексуалности у САД-у, а поменути експерти ангажовани су у раду две акредитоване сексолошке агенције – Друштву за научне студије секса, Inc, и ASSECT, Америчком друштву секс-едукатора, саветника и терапеута итд. Ови научници иду трагом свог прослављеног ментора. Даћу вам један пример – др Мери Калдерон (Mary Calderone), оснивач SIECUS-а, добитница *Плејбојевих* грантова, често је интервјуисана за *Плејбој*. Ова бивша директорка Planned Parenthood Medical-а промовисала је тезу о урођеној дечијој сексуалности, која почиње њиховим боравком у материци и испољава се онда када деца „осете сензације изазване додиром и стимулисањам гениталија“.

Тумачећи 1983. један ултразвучни снимак, дошла је до закључка да снимак показује ерекцију код 29-недељног фетуса, што јој је послужило као доказ за постојањ тзв. материчне сексуалности. Калдерон је добитница 51. награде за истакнуто научно достигнуће, коју додељује Институт за напредне студије људске сексуалности, и научни ауторитет у који се не сме и не може сумњати.

Велики сте ауторитет у области проучавања негативног утицаја и ефеката порнографије. Ваша анализа представља дубок и темељан продор у оне аспекте које порно индустрија жели да сакрије. Овој области истраживања посветили сте тридесет година рада и дошли до доказа да порнографске слике мењају хемијску структуру људског мозга. Порнографија, како сте доказали, може да изазове зависност и главни је узрочник појава какве су силовање, инцест, педофилија и остале форме сексуалног насиља. Ваш продор у мрачне тајне порнографског бизниса „тешког" на десетине милијарди долара начинио Вас је омраженом особом у овим круговима, па вас је Плејбој назвао „пропагаторком лова на вештице".

- Порнографија нипошто није безопасна. Излагање провокативним фотографијама или филмовима – особито када укључују голотињу – има моћ хероинске инјекције, као и њене токсичне ефекте: делује на чула и манипулише мозгом и на хемијском и на психолошком нивоу.

Четири различите научне дисциплине помажу нам да разумемо шта порнографија ради људском организму: проксемика, етологија, неуропсихологија и психофармакологија. Порнографске слике превазилазе уобичајене просторне релације међу индивидуама и отварају простор за агресију, на коју се конзумент порнографије навикава и коју, под одређеним околностима, тежи да манифестује у јавној сфери. Порнографија своди жену на женку у њеној еструсној фази (estrous): проширене зенице, полуотворена уста, презентација задњице – све су то сигнали парења емитовани са циљем да изазову инстинктиван одговор мушкарца. Мушкарац физиолошки одговара на слику на дуплерици као да је она део стварности.

И ту долазимо до проблема: човек не може да задовољи своје потребе са оним ко их је изазвао, што у њему природно производи љутину, а често и бес. И, наравно, не љути се на Хју Хефнера нити на снимаћеља, већ на жене. На жене које не испуњавају оно што обећавају и на шта позивају. Порнографија делује као ерототоксин, и то је кључ мог разумевања

деловања порнографије на људски мозак. Еротски стимулуси, настали деловањем порнографије, индукују лучење тестостерона и ендорфина и људи, заправо, постају надрогирани порнографијом. Овакви надражаји временом надвладавају оне који су повезани са емоционалном блискошћу, са љубављу, и то је кључни проблем. И разлог због којег човек који у великој мери конзумира порнографију постаје сразмерно импотентан. То је део порнографског искуства, које показује да овисник о порнографији све теже може да успостави однос са својом партнерком без стимулуса које добија од порнографије, док је, са друге стране, све незадовољнији чињеницом да објект његове пожуде није онај са којим је реализује, тако да постаје жртва расплућености и опседнутости сликама које доминирају његовим мозгом и телом – његовим организмом. Расплућеност и губљење способности да човек управља својом моћи (сексуалном) резултирају све већим степеном импотенције.

У тој тачки big pharma, фармако индустрија ступа на сцену и помаже мушкарцу да на тренутак поврати своју сексуалну моћ (пилуле, вијагра и слично), и то је најбољи пример како функционише сексуално-индустријски комплекс: сексолози легитимизују порнографију, порнографија индукује импотенцију, а фармацеутске куће лече импотенцију узроковану порнографијом. Тако упаковани бизнис има профит који се мери милијардама долара.

Етаблирање хомосексуализма и порнографије видите као стратешки интерес онога што сте назвали сексуално-индустријски комплекс. Шта тачно подразумевате под сексуално-индустријским комплексом?

- Сексуално-индустријски комплекс обухвата сексологију, или такозвано „систематско изучавање сексуалног понашања“ (које непрекидно, наводним новим „научним“ доказима помера границе „нормалности“ у сексу); фондације (између осталог финансирају и етаблирање најразличитијих ЛГБТ организација широм света); порнографију и фармацеутску индустрију. Тренутна кинсијевска кампања, која се спроводи као једна од

стратегија сексуално-индустријског комплекса, усмерена је на легализацију педофилије.

Америчка психијатријска асоцијација (АПА) је 1973. уклонила хомосексуалност са своје листе „поремећаја“ на основу гласања својих чланова. Већина истраживача хомосексуалног покрета закључила је да је тај потез АПА-е поставио темеље за легитимизацију хомосексуализма. И, пазите: 22 године након тога, 1995, АПА је уклонила педофилију и садизам из своје класификације „поремећаја“, Дијагностичког и статистичког приручника IV (Diagnostic and Statistical Manual IV).

Као и када је у питању хомосексуална пропаганда и психолошке акције умекшавања (десензитизације према хомосексуализму), којима су биле потребне године деловања да би нас довеле ту где смо данас, педофилски лоби истим корацима „нормализује“ сексуални однос типа „одрасли – дете“. И, опет су професионалци Америчке психијатријске асоцијације на њиховој страни. Хомосексуалци добијају право на усвајање деце. Уџбеницима и наставом на којој се промовише хомосексуализам, деца се корак по корак усмеравају ка хомосексуалној оријентацији као друштвено прихватљивијој. Злостављачи деце добијају „статус консултаната“ у УН и организују серије конференција, на којима се доносе конвенције, по којима се у „права детета“ убраја и „право на секс“.

Хомосексуални бракови су, и то би требало веома озбиљно схватити, само фасада којом се маскира њихов основни циљ – право на усвајање деце, што је веома опасно и ставља децу у једну ужасну ситуацију, чије се лоше последице не могу проценити. То је трагична позиција где су деца експериментални заморчићи и сва истраживања показују да су резултати тог експеримента веома лоши.

Питер ЛаБарбара је спровео нека од истраживања, она нису испоштовала комплетну научну методологију јер ју је и немогуће применити у једној таквој ситуацији, али као и таква, некомплетна, показала су, да уколико дете ставите у позицију да живи у средини у којој се мењају улоге партнера, тамо где је чест случај да неко од партнера умре од СИДЕ, дете је

изложено трауматичним стањима и искуствима. И управо то, не искључује велику могућност да буде сексуално злостављано, због чега се, по мом мишљењу, убрзано и радило на томе да се деци омогући „право на секс“.

Родитељи, деде и бабе, тетке и свако коме је стало до права детета на правилан развој, требало би да схвати да се налазимо усред страшног рата, чија ће жртва, уколико се нешто радикално не промени, бити управо деца.

Разговор водила Биљана Ђоровић

Др Немања Зарић

Геј ген – мит или стварност

Са приближавањем датума најављене „Параде поноса“, новинске чланке испуњавају вести о сличним манифестацијама у земљама у окружењу и у свету, али и о оним темама које за циљ имају директно или перфидно пропагирање идеологије хомосексуализма.

Тема хомосексуализма је компликована – она укључује различите социолошке, културалне, религиозне, биолошке и економске факторе, од којих сваки на свој начин говори за и против идеологије хомосексуализма. Б92 је објавила вест о новом истраживању у коме се наводно коначно објашњава зашто фамозни геј-гени не доводе до сопственог изумирања, с обзиром на то да се не преносе на следећу генерацију. Како тврди Андреа Капери Ћани са Универзитета у Падови, према теорији балансиране селекције, мајке и тетке са мајчине стране геј-мушкараца имају знатно више деце него рођаке по мајци стрејт-мушкараца, као и да исти генетски фактор који проузрокује хомосексуалност код мушкараца подстиче и високу стопу репродукције код њихових рођака са мајчине стране.

Треба приметити две чињенице. У поднаслову вести објављеној на Б92 стоји следеће: „Док је женска сексуалност, на први поглед, нешто ‘неухватљивија’, истраживања показују да је мушка хомосексуалност урођена, непромењива црта под јаким утицајем гена.“ Генетика је и даље велика непознаница у стручним круговима. Сва правила наслеђивања и сви фактори који утичу на настанак наследних особина нису до краја познати. Ипак, то не спречава медије да објављују овако помпезне вести. Просечном читаоцу ова вест може да значи само

једно: хомосексуалност се наслеђује! Толико о моћи медија, за сада. Друга чињеница се односи на сам геј ген, који се уопште не доводи у питање. Нико никада није доказао постојање тзв. геј-гена. Позната су три истраживања спроведена на тему гена за хомосексуалност.

Симон Ле-Веј и дисекције мозга

Прво, и можда најпознатије, било је чувено истраживање Симона Ле-Веја, чије је резултате објавио 1991. Ле-Веј је на обдукцијама испитивао специфични регион у мозгу, тзв. интерстицијална једра предњег хипоталамуса (INAH) код три групе људи: жена, мушкараца који су наводно били хетеросексуалци и хомосексуалаца. Он је открио да су групе ових неурона код хомосексуалаца исте величине као код жена и да су, истовремено, значајно мањи него код хетеросексуалаца. Тврдио је да су једра у INAH 3 више него двоструко већа код хетеросексуалаца него код жена, али и да су више него двоструко већа код хетеросексуалаца него код хомосексуалаца.[3] На основу ових налаза закључио је да сексуална оријентација има биолошки супстрат, односно да је одређена наследним факторима.

У чемо је Ле-Веј погрешио? Најпре, методологија његовог научног рада је била погрешна. Његова студија није никада успешно поновљена, односно, студију није било могуће репродуковати. Покушане су сличне студије, али идентични резултати нису постигнути.[4] Свих 19 хомосексуалаца укључених у студију је умрло од компликација стеченог синдрома имунудефицијенције (СИДА). Доказано је да особе оболеле од сидеимају снижени ниво тестостерона, па се може очекивати да оболели имају смањене INAH управо због нижег нивоа овог хормона.

3 LeVay S. A difference in hypothalamic structure between heterosexual and homosexual men. Science 1991; 253: 1034–7.

4 Byne W. The biological evidence challenged. Sci Am 1994; 270:50–5.

Приликом израде сваког научног рада постоје одређене контроле и стандарди. Ле-Веј није поседовао потпуне здравствене картоне појединаца укључених у ову студију. Стога је он био приморан да претпостави да је сексуална оријентација хетеросексуалне групе (нису умрли од компликација изазваних сидом) заиста хетеросексуална. Није била позната ни сексуална оријентација испитиване групе жена. Сам Леј је признао: „Важно је нагласити шта нисам открио. Нисам открио да је хомосексуалност генетски одређена нити сам открио генетски узрок који ствара гејеве. Нисам показао да се гејеви такви рађају, што је најчешћа грешка у интерпретацији мог рада. Нити сам лоцирао гај центар у мозгу.“[5]

Шта је Ле-Веј заиста открио? Ништа. Он није посматрао суптилне разлике између група. Када је су појединци унутар група независно посматрани, није постојала статистички значајна разлика; само када су целе групе поређене, појавиле су се разлике.

Неки истраживачи сматрају да је оно што је Ле-Веј открио заправо резултат претходног понашања, а не узрок самом понашању. Марк Бридлав, истраживач са Универзитета Беркли у Калифорнији, у свом раду је описао како сексуално понашање утиче на мозак. Он коментарише: „Ови резултати нам доказују да сексуално искуство може да промени структуру мозга, као што то могу и гени... Могуће је да разлике у сексуалном понашању узрокују промене(пре неголи да су узроковане променама) у мозгу.“[6]

Чувена близаначка студија Бејлија и Пилардa

Мајкл Бејли и Ричард Пилард, истраживачи са Медицинског факултета Универзитета у Бостону и Универзитета Нортвестерн, спровели су испитивање које је укључивало 56 парова идентичних близанаца (монозиготних, једнојајчаних), 54 пара

5 Discover magazine http://discovermagazine. com/1994/mar/sexandthebrain346/?searchterm=levay

6 Breedlove SM. Sex on the brain. Nature 1997; Oct 23:389 (6653):801.

различитих близанаца (дизиготних, двојајчаних), 142 браће од близанаца и 57 парова усвојене браће хомосексуалаца. Желели су да открију да ли се хомосексуалност преноси у породици или узрок хомосексуалности треба тражити у утицају фактора околине. Они су објавили следеће резултате: 52% монозиготних близанаца су хомосексуалци; 22% дизиготних близанаца су такође хомосексуалци; 11% усвојене браће хомосексуалаца су такође хомосексуалци; 9,2% рођене браће хомосексуалних близанаца су такође хомосексуалци.[7]

Шта није у реду са овим истраживањем, које се, иначе, сматра темељним у испитивању генетског порекла хомосексуалности? Пре свега, најупадљивија је чињеница да ако геј ген заиста постоји, онда би свих 100% идентичних близанаца морало да буду хомосексуалци. Ипак, у скоро половини случајева један брат није био хомосексуалац. Учесталост је веома слична и код рођене и усвојене браће хомосексуалних близанаца (9,2% и 11%). Како је приметио Нил Риш: „Учесталост је слична код биолошке и усвојене браће. Ова опсервација сугерише да не постоји генетска компонента, већ да је у питању компонента утицаја околине, која постоји унутар породице.“[8]

Још један фактор који озбиљно доводи у питање валидност резултата овог истраживања је методологија примењена приликом израде. Наиме, аутори нису направили рандомизирану студију (што значи да им је узорак испитаника био изабран методом случајности, што је исправно у једном научном истраживању). Они су регрутовали учеснике испитивања путем огласа постављеним у хомосексуалним штампаним средствима информисања. Методологија се доводи у питање с обзиром на мотиве читалаца тих публикација.

Када се научно посматрају, близаначке студије нису успеле да докажу постојање геј-гена.

---

7 Bailey JM, Pillard RC. A genetic study of male sexual orientation. Arch Gen Psychiatry 1991; 48:1089–96.

8 Risch N, Squires-Wheeler E, Keats BJ. Male sexual orientation and genetic evidence. Science 1993; 24:2063–5.

Геј ген на Икс-хромозому

Престижни истраживачки журнал *Science* је у јулу 1993. објавио студију Дина Хамера у којој се тврди да је могуће да постоји ген за хомосексуалност. Изгледало је као да је овај истраживач на самој граници да докаже да је ова појава урођена, генетска и, самим тим, *непроменљиви* варијетет људске природе. Недуго потом *National Public Radio* (Национални јавни радио) на сва звона је објавио ове резултате. Недељна штампа је на насловној страни објављивала вест типа: „Геј ген?“ *Wall Street Journal* (*Волстрит журнал*) пише у то време: „Истраживачи указују на геј ген... Нормални варијетет.“

Наравно, у оквиру извештаја су навођени одређени стручни подаци, али те податке је могао да разуме само квалификовани стручњак. Већи део јавности је био наведен да поверује да су хомосексуалци „рођени такви“.

Да би се разумела права истина, неопходно је да се најпре упознамо са мње познатим чињеницама из бихејвиоралне генетике.

Генетске студије

Дин Хамер и његове колеге су спровели уобичајено истраживање које се примењује при испитивању везе између понашања и генетске предиспозиције за такво понашање. Они су установили образац понашања који постоји у породицама, након чега су:

а) трагали за хромозомским варијететом у генетском материјалу породице и

б) установили да ли је тај варијетет учесталији у породицама са одговарајућим обрасцем (облицима) понашања.

За лаика је битно да зна да корелација или однос између генетске структуре и обрасца понашања значи да је управо тај образац понашања, а не неки други, одређен управо генетским предиспозицијама или да је, простије речено, наслеђен. Чињеница је, међутим, да се та корелација ни у ком случају не може

прецизно одредити јер практично не постоји ниједан образац понашања који није одређен безбројним корелацијама – како наслеђеним, тако и стеченим.

Истраживање је укључивало 114 породица хомосексуалаца. Дин Хамер је прикупио податке од 76 хомосексуалаца и 40 браће хомосексуалаца при истраживању учесталости хомосексуалности међу рођацима геј-мушкараца. У многим породицама хомосексуалци су имали геј-рођаке по мајчиној линији. Стога су закључили да се ген за хомосексуалност највероватније налази на Икс-хромозому (Х хромозом), који се преноси једино по мајчиној линији. У групи од 40 парова хомосексуалне браће код 33 је нашао подударни ДНК регион на једном делу Икс-хромозома, који се означава q28. Да не бисмо превише улазили у стручне детаље, навешћемо само да су изјавили да „њихово истраживање сугерише да је одређени део Икс-хромозома повезан са сексуалном оријентацијом“. Сугерисано је да постоји статистички ниво сигурности од преко 99% да је макар један подтип мушке сексуалне оријентације под утицајем гена.[9] Дин Хамер никада није изјавио да је открио геј ген. То су учинили медији.

Један од озбиљних пропуста у овом истраживању лежи у чињеници да истраживачи нису испитали евентуално постојање истоветног региона на Икс-хромозому код хетеросексуалаца унутар породица испитиваних хомосексуалаца. Није понуђено ни објашњење за недостатак истог региона код осталих седам парова браће. Ако је геј ген одговоран за хомосексуалност, онда он неизоставно мора бити присутан код свих хомосексуалаца.

Џорџ Рајс је са својим колегама поновио истраживање q28 региона на Икс-хромозому и закључио да „њихови резултати не подржавају да гени на Икс-хромозому стоје у основи хомосексуалности“.[10]

9 Hamer DH, Hu S, Magnuson VL, Hu N, Pattatucci AM. A linkage between DNA markers on the X chromosome and male sexual orientation. Science 1993; 261:321–7.

10 Rice G, Anderson C, Risch N, Ebers G. Male homosexuality: absence of linkage to microstellite markers at Xq28. Science 1999; 284:667–7.

Ублажавање изјава

Када се „истраживачи“ хомосексуалности обраћају јавности, њихове изјаве су често грандиозне и преувеличавајуће. Када говоре стручној јавности, много су обазривији. Истраживач „геј-гена“ Дин Хамер је од стране часописа *Scientific American* упитан да ли је хомосексуалност утемељена искључиво на биологији. Он је одговорио следеће: „Апсолутно није. Из близаначких студија смо сазнали да преко половине варијетета у сексуалној оријентацији *није наслеђено*. Наше студије покушавају да одреде генетске факторе, а не да негирају психосоцијалне.“[11]

Изјаве ових истраживача су увек тако комплексне да шира јавност никада није у стању да их у потпуности разуме. Када кажу да је веома тешко одредити како се наслеђује сексуална оријентација, они уствари кажу да ни они сами не могу правилно протумачити сопствене резултате говорећи да се сексуална склоност не наслеђује на начин на који се, на пример наслеђује боја очију.

Медији не разумеју научни речник. Научни језик, једноставно, није разумљив лаицима, па самим тим није занимљив нити погодан за вечерње вести, и стога не чуди када се у новинама појави наслов типа „Хомосексуалци се рађају, они се не стварају“.

Ка разумевању теорије

Постоје само два главна принципа који се морају пажљиво разумети да бисмо били у могућности да прозремо неправилности ових истраживања.

Наследно не значи *наслеђено*.

Генетска истраживања која ће истраживати само оне обрасце који су *директно наслеђени*.

---

11 Anastasia Toufexis, “New Evidence of a ’Gay Gene“,Time, November 13, 1995, vol. 146, Issue 20, p. 95

Скоро свака човекова карактеристика је у значајној мери наследна, али је веома мало особина директно наслеђено, попут висине или боје очију. Наслеђено значи „директно одређено генима“, са мало или нимало утицаја фактора околине.

Пример: како „доказати“ да се кошаркаши рађају као такви

Рецимо да имате неки политички или економски разлог да докажете постојање „кошаркашког гена“, који је одговоран за раст и развијање кошаркаша. Користићете исте методе као и за доказивање „геј-гена“, као што су близаначке студије, дисекције мозга и генетска истраживања.[12]

Фаза 1: близаначке студије

Основна идеја у близаначким студијама јесте да докажете да ће две особе у великој мери имати исте особине што су генетски сличније.

Идентификоваћете групе близанаца у којима је макар један кошаркаш. Вероватно ћете открити да ће његов брат, статистички гледано, такође бити кошаркаш. За даља поређења мораћете да направите посебне групе једнојајчаних и двојајчаних близанаца. Затим ћете одредити степен наследности и открићете да је он висок, као и код истраживања хомосексуалности. На крају ћете новинару рећи: „Наше истраживање показује да је склоност ка игрању кошарке наследна.“ (И нећете погрешити јер сте рекли наследна, а не наслеђена. Мало људи зна ову разлику, због чега је и битно да се она разуме.) У новинама ће писати: „Нова истраживања показују да се склоност ка игрању кошарке наслеђује. Кошаркаши се, дакле, рађају!“

Нико сем озбиљних и одговорних научника неће приметити ову разлику.

12 Jefrey Satinover. Is there a „Gay Gene“, section Born that way theory, National association for research and therapy of homosexuality, www.narth. com

Фаза 2: дисекција мозга

Затим ћете приступити истраживању мозга. Слично као у познатој Ле-Вејовој студији, у којој су мерени делови хипоталамуса, колеге ће извршити серију аутопсија мозгова људи који су били кошаркаши.

Извршићете и аутопсије мозгова оних људи који се нису бавили кошарком, који ће вам бити контролна група. Разултати ће бити отприлике овакви: „Одређени делови мозга, за које смо мислили да имају везе са играњем кошарке, развијенији су код кошаркаша у односу на људе из контролне групе."

У медијима ће се појавити следећи закључак: „Јасно је да човек не може просто да бира да ли жели да игра кошарку. Не само да је играње кошарке чешће у неким породицама, већ су и мозгови играча другачији."

Ви, као научник, наравно да знате да се мозак временом и употребом драматично мења, што је феномен познат као пластичност мозга. Делови мозга који су одговорни за одређене активности, као што је играње кошарке, временом ће се сигурно стално развијати. Ви, такође као научник, нећете лагати да ово није истина (мада вас вероватно нико неће ни питати о томе!), али сигурно да нећете ни сами да изнесете ове чињенице јер могу да нашкоде вашем истраживачком реномеу.

Фаза 3: генетска испитивања

На крају ћете наћи неколико породица кошаркаша и упоредити их са породицама у којима нема кошаркаша. Имате неки осећај да се неки од многобројних гена везаних за играње кошарке (као што су они који одређују висину играча, конституцију или брзе рефлексе) наћи на Икс- хромозому.

Нећете рећи да су ови гени узрок за стварање играча кошарке јер би таква тврдња била научно неодржива, али ћете зато казати су они асоцирани са стварањем играча. Наравно, јавност ће мислити да су речи узрок и асоцијација синоними – јер ће их медији тако представити.

Након неколико неуспелих покушаја, сасвим сигурно ћете убедити јавност да се у породицама кошаркаша увек јавља један одређени ген или група гена.

Са малом помоћи медија

Пошто имате симпатизере у неким медијским кућама, редовно сте их обавештавали о свом истраживању. С обзиром на то да они имају сталну потребу да у нешто убеђују људе, веома брзо ће се чути вест типа „истраживачи на путу да пронађу кошаркашки ген“ или само „кошаркашки ген“.

Шта није у реду са овим сценаријом? Једноставно је: наравно да је играње кошарке везано за одређене гене, али ти гени су одговорни за развој мишићне снаге, висине, брзине кретања, брзине рефлекса, покретљивости тела итд. Ове особине су наслеђене. Ове особине чине могућим да неко, ако то жели, постане кошаркаш.

Паралела са хомосексуалношћу је јасна. Наслеђене особине које су чешће међу хомосексуалцима су велика склоност ка анксиозности, стидљивости, осетљивости и естетске склоности. Али све ово су шпекулације. До дана данашњег истраживачи нису успели да идентификују ове особине са научном строгошћу.

Не постоји доказ да се хомосексуалност наслеђује. Овакве изјаве у научним круговима могу проћи незапажено, али су медијски више него прихватљиве јер привлаче много пажње јавности и подижу тираж. Тираж оних истих медија којима је тема хомосексуалности и хомосексуализма увек занимљива, док им теме које се тичу хетеросексуалне норме понашања и породичног модела друштва нису баш прихватљиве.

Др Немања Зарић

Манипулација медијима и људска права

Активисти идеологије хомосексуализма су веома добро увежбани за медијске наступе. Након деценија њихове борбе за сврставање захтева ЛГБТ-популације у корпус опште признатих људских права, глобалног лобирања и активизма, јасно се могу уочити технике којима се служе у манипулисању јавног мњења. То су:

- понављано изношење неистина о хомосексуалности и хомосексуализму,
- искоришћавање медисјки стеченог статуса жртве,
- етикетирање неистомишљеника и
- сврставање хомосексуалности у људска права.

Неистине о хомосексуалности

Највећа неистина коју ЛГБТ-активисти користе у својим јавним наступима јесте неистина о самој природи хомосексуалности. То је осетљива тема, најпре због недовољног познавања чињеница о пореклу хомосексуалних склоности у стручној јавности, а посебно у општој популацији. Постојање фамозног геј-гена, који, наводно, биолошки одређује нечију сексуалну оријентацију, никада није доказано, али то не спречава медије наклоњене идеологији хомосексуализма да објављују вести о наводним великим научним открићима на том пољу.[13] Три најпознатије студије о постојању и утицају тзв. геј-гена су у великој мери оповргнуте чак и од стране самих аутора.

13 Зашто преживљавају „геј гени“? Б92,интернет издање, 15.06.2012.

Посебан проблем представља негирање било какве могућности лечења хомосексуалности, уз непрестано понављање мантре да истополна сексуална оријентација није болест, те, самим тим, нема потребе за терапијом. Ипак, велики број хомосексуалаца доживљава своју склоност као оптерећење и тражи помоћ, пре свега психијатара. Геј лоби не сме да дозволи овакав развој ситуације, па потребу оних хомосексуалаца који захтевају помоћ објашњава њиховом немогућношћу да трпе дискриминацију и(ли) насиље било какве врсте, те да из тог разлога, а не због дубоке психолошке и духовне потребе за излечењем, траже помоћ стручњака. Њихов притисак иде дотле да је у Калифорнији одлуком надлежне комисије при парламенту медицинским професионалцима забрањено да примењују терапију промене сексуалне оријентације (SOCE – sexual orientation change effort) млађима од 18 година због наводних штетних последица које то лечење може да изазове.[14] Овим су хомосексуалцима у веома осетљивој животној доби насилно одузели било какву могућност да своју сексуалну склоност промене, док су родитељима малолетне истовремено деце ускратили могућност да помогну својој деци. Оваква одлука комисије у Калифорнији у својој основи је тоталитарна и деструктивна. Тачно је да је покушај промене сексуалне оријентације веома тежак процес, али то не значи да је немогућ. Још важније, одузимање права оним хомосексуалцима који траже излечење представља грубо кршење основног људског права на лечење.

Трећа неистина о природи хомосексуалног начина живота јесте стављање под тепих чињеница о потенцијалним опасностима по развој детета усвојеног од стране ЛГБТ-старалаца. Студија Марка Регнеруса објављена 2012. прва је студија на довољно великом узорку испитаника, као и прва студија у којој је методологија научно-истраживачког рада била исправна приликом истраживања и поређења утицаја хомосексуалног

14 California legislature, 2011-2012 regular session. Senate Bill No 1172. Sexual orientation change efforts. Date: 07.05.2012.

„породичног“ окружења на развој деце.[15] Студија је, између осталог, показала да *деца* женско-женских парова имају 75% већу шансу, а *деца* мушко-мушких парова имају три пута већу шансу да буду у истополној романтичној вези. Деца из хомосексуалних заједница имају већу шансу да живе у кохабитацији, десет пута чешће су била сексуално узнемиравана од стране „родитеља“, имају четири пута већу шансу да буду присиљена на сексуални однос итд. Посебан осврт на научне студије које истражују постојање или одсуство психофизичких последица које имају деца из хомосексуалних заједница биће представљен у посебном тексту. Овде ваља само напоменути да све студије овог типа недвосмислено указују да је природна породица једина исправна средина за психофизички и социјални развој деце.

Статус жртве

Омиљени метод убеђивања јавности у исправност радикалне идеологије хомосексуализма је искоришћавање медијски стеченог статуса жртве. То је веома моћно, готово паралишуће оружје у рукама заговорника ове идеологије.

Циљ је да се у већинској популацији створи мнење о непрекидној физичкој угрожености ЛГБТ-мањине и о високом степену дискриминације према њима. Како то добро објашњавају Маршал Кирк и Хантер Медсен, иначе лидери хомосексуалног покрета, у књизи из 1989. године: „У свим кампањама за придобијање јавности гејеви морају бити представљени као жртве којима треба заштита како би стрејт-особе рефлексно прихватиле улогу заштитника... Циљ стварања слике жртве је да се стрејт-особе осећају веома нелагодно. тј. да као срамоту схвате свој понос, који прати њихову антигеј ратоборност, и да се положе темељи за промену мишљења и идентификацију стрејт-особа са гејевима како би они /стрејт-особе/ саосећали са њиховом аутсајдерским статусом... Јавност треба убедити

15 Regnerus M. How different are the adult children of parents who have same-sex relationships? Findings from the New Family Structures Study. Social Science Research 2012;41:752-770.

да су гејеви жртве околности, да не могу да изаберу своју сексуалну оријентацију као што не могу да изаберу своју висину, боју коже, таленте или ограничења... Гејеве треба представити као жртве предрасуда.“[16]

Сигурно је да ЛГБТ-особе доживљавају одређени степен дискриминације у средини у којој живе. Дискриминација према овој популацији мора бити заустављена како државним мерама, тако и дугорочним васпитањем нових нараштаја. Али не можемо бити присталице радикалне идеологије хомосексуализма, која за циљ има измену традиционалне хетеросексуалне норме, изједначавање других облика заједничког живота, па и хомосексуалне „породице“ са природном породицом, као и омогућавање несметане пропаганде хомосексуализма деци и малолетницима. Став о равноправности ЛГБТ-особа треба да потиче из дубоког хришћанског поштовања личности и љубави према ближњем, а не квазиљудских права и супремације индивидуе над природном породицом.

Етикетирање неистомишљеника

Конзервативци, десничари, екстремисти, хулигани, клерофашисти – све су то стандардне етикете које се данас прилепљују на противнике идеологије хомосексуализма. Омиљена етикета која из угла хомосексуалних активиста прати све људе који се противе идеологији хомосексуализма јесте етикета хомофобије. Хомофобија се дефинише као „распон негативних ставова и осећања према хомосексуалности или особама који се идентификују или себе доживљавају као лезбејке, гејеве, бисексуалце или трансродне особе“. „Дефиниција се односи на антипатију, осуду, предрасуду, аверзију, ирационални страх или мржњу.“[17]

Не видимо ништа спорно у томе да се људи склони насиљу

16 Kirk M, Madsen H. After the ball: how America will conquer its fear & hatred of gays in the 90's. 1989, Plume Books.

17 „European Parliament resolution on homophobia in Europe“, Texts adopted Wednesday, 18 January 2006 – Strasbourg Final edition- „Homophobia in Europe“ at „A“ point

према ЛГБТ-заједници осуде као насилници, али видимо проблем у томе што се сваки покушај противљењу идеологији хомосексуализма сврстава у оквире хомофобичног размишљања и понашања. Искључивост ЛГБТ-активиста према конзервативном, хришћанском схватању хомосексуалности представља нарочити проблем. У демократском друштву мора се поштовати право родитеља да своју децу лично васпитавају у духу религиозних уверења које поштују. Из тог разлога сваки покушај ЛГБТ-покрета да у образовни систем уведе штива различитог садржаја која би за циљ имала наводно развијање толеранције и смањивање степена дискриминације према ЛГБТ-особама, а заправо промовишу редефинисања породице и породичних односа, не може бити прихватљиво.

Наш став, а сматрамо да је такав став могућа основа будућег дијалога, јесте да се неприкосновеност било чије личности не сме доводити у питање и да свако заслужује правну заштиту од насиља и дискриминације, али исто тако и да је редефинисање брака и природне породице, као основне јединице друштва, недопустиво.

Хомосексуалност као људско право

Покрет за права хомосексуалаца је прешао дуг пут од одлуке Америчке психијатријске асоцијације да хомосексуалност није сексуална девијација, преко сврставања сексуалне оријентације у корпус људских права и слобода, ширења идеја различитих облика заједничког живота, до сада актуелног редефинисања брака и природне породице – од заједнице мушкарца и жене до заједнице две особе.

Велика победа ЛГБТ-покрета је признавање њихове сексуалне оријентације за људско право. Људско право стиче такав статус ако је урођено, односно невољно, и ако је непроменљиво и ако не чини штету другој личности или друштву у целини.[18]

18 Family Research Council. Homosexuality is not a civil right. 2007, FRC, Washington DC

ЛГБТ-особе своју сексуалну оријентацију не могу сматрати људским правом зато што хомосексуалност није урођена категорија. (У посебном тексту је објашњено да се сексуална оријентација на наслеђује.)

Што се тиче невољности, треба знати следеће. Сексуална оријентација има три аспекта: привлачност, понашање и самоидентификацију. Привлачност је заиста невољна категорија, али људи увек имају могућност избора да поступају у складу са својим нагонима или да их обуздавају. Ожењен мушкарац може осећати јаку, невољну сексуалну привлачност према женској особи која није његова супруга. Ако поступи у складу са таквом привлачношћу, биће означен као прељубник. Чињеница да је привлачност невољна не оправдава поступање, тј. понашање према тој привлачности. ЛГБТ-особе се, међутим, жале како се од њих захтева да се потпуно одрекну сексуалних односа. Овај захтев би имао смисла када хомосексуалци никада не би ступали у хетеросексуалне односе. Ипак, истраживање у САД-у из 1994. је показало да се 2,8% одраслих мушкараца и 1,4% одраслих жена самоидентификују као хомосексуалци.[19] Али исто то истраживање је показало да само 0,6% мушкараца и 0,2% жена од пубертета пријављују искључиво хомосексуалне односе. Другачије речено, око 80% самоидентификованих хомосексуалаца је имало и хетеросексуалне односе.[20] Хомосексуална привлачност је заиста невољна, али је она психолошка, неприметна и приватна и, као таква, ирелевентна за друштвено уређење. Хомосексуално понашање и жеље активиста идеологије хомосексуализма за јавним признањем таквог понашања оно су што је важно у јавним дебатама о заштити ЛГБТ-особа под плаштом људских права. То понашање је недвосмислено вољно понашање, те критеријум за заштиту у оквиру људских права пада у воду.

19 Michael RT, Gagnon JH, Laumann EO, Kolata G. Sex in America: A definitive survey. N Engl J Med 1995;332:1452-1453.

20 Laumann EO, Gagnon JH, Michael RT, Michaels S. The social organization of sexuality: Sexual practices in the United States. Chicago: The University of Chicago Press, 1994, pp 311-312.

Категорија непромењивости је такође занимљив аргумент. Не постоји бивши црнац, не постоји бивши Ром, не постоји бивши мушкарац или жена јер чак и након операције промене пола генетска одређеност пола не може бити промењена. Али постоји на хиљаде бивших хомосексуалаца. Докази су бројни, од којих је можда најзначајнија студија Роберта Шпицера, једног од најгласнијих заговорника одлуке АПА из 1973. о проглашавању хомосексуалности за варијетет људске природе. У својој студији, која је укључивала 200 испитаника подвргнутих тзв. репаративној терапији, он је закључио да су неки гејеви и лезбејке променили своју хомосексуалну у предоминантно хетеросексуалну оријентацију. Промене након репаративне терапије нису биле ограничене на сексуално понашање и самоидентификацију сексуалне оријентације, већ су садржале и сексуалну привлачност, узбуђење, фантазирање, жељу и нелагодност због хомосексуалних осећаја.[21]

Један од главних разлога зашто боја коже, или нечији пол или социјални статус не могу бити предмет дискриминације је то што се само на основу њих не може закључити да постоји опасност по појединца или друштво у целини. Хомосексуалност можда, а идеологија хомосексуализма сасвим сигурно представљају опасност и по појединца и по друштво у целини. Хомосексуално понашање је скопчано са већом учесталошћу промискуитета, сексуално преносивих болести, менталних поремећаја, злоупотребом наркотика и алкохола, насиљем у породици и злостављањем деце.

Center for disease control (Центар за контролу болести) у САД-у је 2010. објавио следеће податке: хомосексуалци (MSM – men who have sex with men) чине готово половину укупног броја ХИВ-позитивних особа у САД-у (укупно 48% или 532.000); хомосексуалци сваке године чине више од половине новооболелих од ХИВ-инфекције у САД-у (53% или око 28.700 особа); иако Центар за контролу болести процењује да хомосексуалци

21 Spitzer RL. Can some gay men and lesbians change their sexual orientation? 200 participants reporting a change from homosexual to heterosexual orientation. Arch Sex Behav 2003; 32:403-17.

чине само 4% особа мушке популације старије од 13 година у САД-у, стопа новопостављених ХИВ-позитивних дијагноза је чак 44 пута већа него код осталих мушкараца (522–989/100.000 хомосексуалаца, насупрот 12/100.000 осталих мушкараца); хомосексуалци су једина ризична група у САД-у у којој постоји стални пораст новоинфицираних ХИВ-ом још од 1992.[22]

Хомосексуална идеологија недвосмислено удара на саме темеље саборног организовања друштва покушајима да разори природну породицу и религиозне слободе, категорије и права која се у демократским друштвима морају поштовати изнад права било које мањине, па и ЛГБТ-популација.

22 HIV and AIDS amog Gay and Bisexual Men. CDC Fact Sheet. September 2010.

Др Немања Зарић

Истина о хомосексуалном родитељству

Најмоћније удружење психолога и психијатара на свету, Америчка психолошка асоцијација (АПА) протеклих 30 година чинила је све што је могла да научне кругове, али и ширу популацију убеди у то да деца коју су одгајали или одгајају геј или лезбејски родитељи ни на који начин нису оштећена или угрожена – у поређењу са децом хетеросексуалних родитеља.

Бројни научни радови који су у том периоду публиковани су им углавном ишли на руку не толико због потврђивања ове неистине колико због лоше методологије или погрешног узорковања у току научног рада. У њиховој публикацији под називом *Lesbian and Gay parenting* (Лезбејско и геј родитељство), написаној на основу прегледа и анализе 59 претходних студија, тврди се да нема доказа да су лезбејке и гејеви неспособни да буду родитељи, као ни да се психосоцијални развој деце лезбејских мајки и геј-очева не разликују у односу на децу хетеросексуалних родитеља.[23] Лорен Маркс, са Универзитета у Луизијани, ове, 2012. године, подвргла је критичким истраживању ову тврдњу АПА и дошла до веома занимљивих закључака. Она је поставила укупно седам питања која се односе на тих 59 коришћених студија у смислу прихватљивости тих

23 American Psychological Association (Committee on Lesbian, Gay and Bisexual Concers, Committee on Children, Youth and Families, Committee on Women in Psychology). *Lesbian & Gay Parenting*. 2005, APA.

студија у научном раду и добијања закључака на основу њих.[24] Навешћемо питања и одговоре на њих.

1. **Колико су репрезентативна и културно, етнички и економски различита геј/лезбејска домаћинства у обухваћеној литератури?**

Више од две трећине (77%) студија било је базирано на малим, нерепрезентативним, пригодним примерима са мање од 100 испитаника. Студије, дакле, нису биле репрезентативне да би се на основу њих донео генерализован закључак који би се примењивао глобално.

2. **Колико студија које су укључивале геј/лезбејске родитеље није имало хетеросексуалну контролну групу?**

Од 59 студија 26 или 44,1% није имало хетеросексуалну контролну групу. У озбиљном научном раду морате имати ваљану контролну групу са којом поредите предмет испитивања, иначе резултати истраживања неће бити валидни.

3. **Ако је постојала хетеросексуална контролна група, какве су биле специфичне карактеристике те групе?**

Ово је веома битно питање. У многобројним студијама доказано је да се дете најбоље психофизички и социјално развија када одраста у брачној заједници мушкарца и жене, односно у природној породици. С обзиром на то да данас постоје многобројни облици породичног живота (кохабитација, разведени родитељи, само један родитељ, усвојитељи итд) питање истраживача се односило управо на специфичне карактеристиике контролних група присутних у укупно 33 студије од 59 студија. У укупно 13 студија од 33 студија аутори су као хетеросексуалну контролну групу имали породице са једним родитељем, а не природну породицу (као златни стандард за упоређивање).

24 Marks. L. Same-sex parenting and children's outcomes: A closer examination of the American psychological association's brief on lesbian and gay parenting. Social Science Research. 2012; 41:735–751.

Лоше дефинисана контролна група значи лоше истраживање. АПА није смела да на основу овако лоших студија донесе закључак какав је донела. Овде видимо тужну истину како се наука повинује захтевима социјалних инжењера.

4. **Да ли постоји научна студија која тврди супротно од АПА да „нити једна студија није доказала су деца геј/лезбејских родитеља у недостатку“?**

Студија Сарантакоса из 1996. године, која је поредила 58 деце хетеросексуалних родитеља у браку, 58 деце хетеросексуалних родитеља у кохабитацији и 58 деце хомосексуалних парова, недвосмислено је показала предности одрастања у хетеросексуалној брачној заједници.[25] У свим резултатима (до података се долазило интервјуисањем наставника, а не родитеља), као што су језици, математика, друштвене науке, спортска интересовања и постигнућа, социјализација, однос према учењу и школи, односу родитеља и школе итд. деца хетеросексуалних родитеља су била у предности. АПА је тако свесно лагала приликом давање горе наведене изјаве, што још једном доказује њено право лице организације у служби тоталитарне идеологије.

5. **Који исходи / резултати су истраживани?**

Анализа наведених 59 студија показала је да су посматрани исходи / резултати били махом везани за пол детета. Стандардни исходи који се истражују у оваквим студијама, као што су сиромаштво, едукација, запослење, криминално понашање, лишавање слободе, рана трудноћа и рано родитељство, злоупотреба алкохола и наркотика и самоубиства, нису довољно истраживани. Имајући у виду тврдњу АПА да „нити једна студија није доказала су деца геј/лезбејских родитеља у недостатку“, поново наводимо Сарантакоса, овога пута његову емпиријску студију у виду књиге објављене 2000. године, у

25 Sarantakos S. Children in three contexts: family, education and social development. Children Australia. 1996; 21:23–31.

којој су наведених исходи, уз остале, детаљно анализирани.[26] Предност ове студије, а у вези са истраживаним исходима, јесте у томе што укључује различите узорке не само породица са лезбејским мајкама, већ и са геј-очевима, и користе се не једна, већ две контролне групе, слично као у Сарантакосовом раду из 1996. године. Ова студија је јединствена у предвиђању дугорочних исхода одрастања деце у геј/лезбејским заједницама.

АПА је, наравно, поново пропустила да резултате овог истраживања има на уму приликом доношења свог саопштења, веома прикладно.

6. Шта знамо о дугорочним исходина деце лезбејских и геј-родитеља?

Већина наведених студија уопште није истраживала исходе / резултате у адолесцентском добу и касније. Истраживање исхода код деце и адолесцената мора бити одвојено, како је то доказала једна од највећих студија овог типа објављена 2004. године.[27] Ова студија је на узорку од 35.938 испитаника доказала да исходи деце која расту у кохабитационом типу породице постају лошији како деце одрастају. Стога је нужно да се исходи млађе деце и адолесцената посебно сагледавају. Студије које је АПА истраживала то нису урадиле у већини случајева. Уопштено говорећи, идентификовање исхода одређених догађаја из детињства често је могуће тек у одраслом животном добу. Стога су за процену, на пример, утицаја геј/лезбејског родитељства на психофизички и социјални развој деце потребне дуготрајне лонгитудиналне студије, иначе резултати никако не могу бити валидни.

7. **Да ли су наведене студије начиниле грешку типа 2 и прерано закључиле да су родитељски исходи за хетеросексуалне, односно хомосексуалне родитеље без разлике?**

26 Sarantakos S. Same-sex couples. 2000, Harvard Press.

27 Brown SL. Family structure and child well-being: the significance of parental cohabitation. Journal of Marriage and Family. 2004; 66:351–367.

Грешке типа 1 и типа 2 у научним студијама су специфични статистички термини. Грешка типа 1 означава одбацивање исправне нулте хипотезе (тврдње на почетку истраживања, пре добијања података, коју на крају истраживања прихватамо као тачну или одбацујемо као нетачну), док грешка типа 2 означава неодбацивање неисправне нулте хипотезе. Имајући у виду анализу објаве АПА и одговоре на горе наведена питања, јасно је да је почињена грешка типа 2. На овом месту се не бисмо превише удубљивали у статистичку анализу јер сматрамо да је наведено довољно јасно.

Од објаве АПА до публиковања студије Лорен Маркс протекло је седам година, што је доста дуг период за критичку анализу неког научног рада. Ипак, њена анализа је камен темељац за разумевање лобистичког и политичко-социјалног понашања најутицајне организације психолога на свету, пре него научног.

Студија Марка Регнеруса – златни стандард

Готово истовремено са публиковањем студије Лорен Маркс, ове године је коначно објављена у научном смислу адекватна студија Марка Регнеруса, социолога са Универзитету Остин у Тексасу, чији су резултати деце из геј и лезбејских заједница по свим категоријама субоптимална (Регнерусов термин).[28]

Међу свим дебатама о хомосексуалности и хомосексуализму расправа о хомосексуалном родитељству заузима важно место. Од суштинског је значаја одговорити на питање да ли деца из таквих заједница на било који начин пате, јесу ли и у којој мери оштећена или ускраћена за нешто у психофизичком, духовном и социјалном развоју у односу на децу која расту у другим облицима заједништва, а нарочито у брачној заједници мушкарца и жене. Од суштинског је значаја јер одговор на ово питање даје одговор о питању усвајања деце, вештачким

28 Regnerus M. How different are the adult children of parents who have same-sex relationship? Findings from the New Family Structures Study. Social Science Research. 2012;41: 752–770.

репродуктивним технологијама, али и о ограничавању ЛГБТ-пропаганде међу децом и омладином. До сада су предност у оваквим расправама углавном имали ЛГБТ-покрети јер ниједна студија није са научном строгошћу успела да докаже да је одрастање деце у природној породици боље у односу на одрастање у геј или лезбејској заједници. Сада, међутим, са објављивањем Регнерусове студије видимо да, просто речено, дете потребује и оца и мајку, односно природну породицу да би развило пуноћу своје личности.

Регнерус је применио специфична поређења деце из природних породица и деце које подижу хомосексуални родитељи. За разлику од претходних студија, саставио је репрезентативни узорак, који је довољно велик да би се донели научно и статистички валидни закључци. Из тог разлога његова студија нових породичних структура заслужује да буде златни стандард на овом пољу. Други значајни помак који је Регнерус постигао јесте методологија прикупљања података и израчунавања исхода за децу из различитих породичних структура. Неке раније студије су прикупљале податке док деца још нису одрасла, што је онемогућавало процењивање утицаја породичне средине. У неким другим студијама подаци су прикупљани од родитеља, који су обично били веома пристрасни због настојања да дају одговоре који би њих или њихову децу представљали у добром светлу. Регнерус је, са друге стране, у студију укључио особе старости од 18 до 39 година и њих испитивао о околностима одрастања, као и о њиховим тренутним животима. Иако овакав приступ није у потпуности објективан, ипак је далеко поузданији од испитивања родитеља, и омогућава дугорочне процене.

Студија је прикупила податке о 40 исхода, који су подељени у три групе. У првој групи су била питања са одговорима *да* или *не*, нпр. да ли сте тренутно у браку, или да ли сте тренутно незапослени. У другој групи од испитаника се тражило да се позиционирају на скали, на пример, на скали среће, или депресије или зараде коју остварују. Трећа група питања је обухватала одређена искуства у смислу учесталости, на пример, конзумирања марихуане или алкохола или броја сексуалних партнера.

У студији је учествовало 3.000 испитаника, који су представљали репрезентативан узорак. Од тог броја њих 175 је пријавило да им је мајка имала истополне сексуалне односе у току њиховог одрастања, док је њих 73 навело исто за своје очеве. Студија је посматрала 40 могућих исхода, односно укупно 80 могућих исхода, с обзиром на то да су подаци за децу са лезбејским мајкама и децу са геј-очевима посебно приказани. Деца из геј/лезбејских породица су имала лошије резултате у чак 77 исхода. Једини изузеци су следећи: деца геј-очева гласају на изборима чешће; деца лезбејки конзумирају алкохол у мањем проценту; деца геј-очева конзумирају алкохол у истој мери као и деца из природних породица.

Важно је напоменути шта је статистичка анализа. Није битно да ли између две групе које се пореде постоје процентуалне разлике, већ да ли је та разлика статистички значајна. Ово је важно јер узорци некада не рефлектују стварну ситуацију у општој популацији. Ипак, кроз статистичку анализу истраживачи могу да израчунају вероватноћу и када имају висок ниво поверења у то да разлика забележена у студији представља и разлику у општој популацији, онда се каже да је пронађено и статистички значајно.

Регнерус је анализирао прикупљене податке тако што је најпре поредио резултате деце хомосексуалних родитеља и деце „интактних биолошких породица“ (ИБП), а затим је тако добијене податке контролисао. То, на пример, у случају контроле која се односи на зараду значи да су деце из ИБП постизала боље резултате са истим месечним примањима у односу на децу из хомосексуалних породица. Регнерус је посебно поредио и децу са лазбијским мајкама (ЛМ) и геј-очевима (ГО).

У поређењу са децом венчаних биолошких родитеља, деца хомосексуалних родитеља (ЛМ и ГО):

- имају већу вероватноћу да примају социјалну помоћ (ИБП 17%; ЛМ 69%; ГО 57%),
- имају нижи ниво образовања,
- пријављују мањи степен сигурности и безбедности у својој породици,

- пријављују континуирани негативни утицај у својој породици,
- имају већу вероватноћу да пате од депресије,
- учесталије су била хапшена и
- ако су женска деца, имала су више сексуалних партнера – како мушких, тако и женских.

Статистичку значајност је било тешко израчунати за децу геј-очева с обзиром на мањи узорак. Са друге стране, деца ЛМ су показала следеће резултате у поређењу са ИБП децом:

- имају већу вероватноћу да живе у кохабитацији,
- имају мању вероватноћу да буду стално запослена,
- имају три пута већу вероватноћу да буду незапослена,
- имају четири пута већу вероватноћу да се самоидентификују другачије од хетеросексуалца,
- имају невероватних 10 пута већу вероватноћу да буду сексуално злостављања од стране родитеља,
- имају скоро четири пута већу вероватноћу да буду физички приморана на сексуални однос без њихове сагласности,
- користе марихуану учесталије и
- пуше цигарете учесталије.

Разлике у сексуалности

Када је ЛМ и ГО деца упореде са децом ИБП, разлике у сексуалности, односно разлике у сексуалном злостављању, броју сексуалних партнера и хомосексуалним осећањима и искуствима су веома велике. Иако не испуњавају критеријум статистичке значајности, ипак се не могу занемарити. Тврдња ЛГБТ-покрета да – у односу на децу хетересексуалних родитеља – деца ЛМ и ГО немају ни већу ни мању вероватноћу да и сама постану хомосексуалци овом студијом коначно пада у воду. Она је показала да деца геј очева имају три пута већу вероватноћу, а деца лезбејских мајки чак четири пута већу

вероватноћу да своју сексуалност доживљавају као другачију од хетеросексуалне.

Исто важи и за број сексуалних партнера. Како мушка, тако и женска деца коју су подизали ЛМ и ГО имају више партнера супротног пола у односу на децу ИБП, при чему кћери геј-очева имају дупло више партнера. Али разлике у хомосексуалним односима су још веће. Кћери лезбејки имају четири пута више истополних сексуалних партнера, док кћери геј-очева имају чак шест пута више истополних сексуалних партнера. Синови како ЛМ тако и ГО имају чак седам пута више истополних сексуалних партнера.

Ипак, најшокантнији резултати су они који се односе на сексуално злостављање. Деца коју подижу лезбејске мајке имају невероватну десет пута већу вероватноћу да буду „сексуално додиривана од стране родитеља“ (23% у односу на 2% деце ИБП), док је та вероватноћа у случају деце геј-очева три пута већа. У одговору на постављено питање „да ли сте икада били физички приморани на сексуални однос против своје воље“, позитиван одговор је дало 8% деце ИБП, 31% деце ЛМ (четири пута више) и 25% деце ГО (три пута више). Када се ови подаци примене само на женску децу, с обзиром на то да су она у већем ризику када је у питању секс против своје воље, добијамо следеће податке: за ИБП децу – 14%; за децу ЛМ – 46%; за децу ГО – 52%.

Ограничења студије

Као и свака научна студија, и Регнерусова није лишена одређених ограничења. Сâм Регнерус наводи да само зато што постоји статистичка корелација између хомосексуалног родитељства и негативних исхода добијених у овој студији, не значи аутоматски да имати хомосексуалног родитеља значи да су они директан узрок тих негативних исхода, већ и да други фактори могу имати утицаја. Ово је тачно у стриктно научном смислу, али с обзиром на то да је Регнерус пожљиво контролисао све исходе које је истраживао и да је велики број ових

исхода негативан, даје нам легимитет да будемо забринути око последица хомосексуалног родитељства.

Даље студије су неопходне да би се установили исходи у случају када дете има само једног хомосексуалног родитеља, односно када су оба родитеља хомосексуалци. У овој студији само 23% деце ЛМ и само 2% деце ГО су провели до три године у домаћинству са родитељем и његовим/њеним партнером. Потребно је, дакле, неком новом студијом закључити какав је утицај одгајања деце од стране само једног хомосексуалног родитеља у односу на одгајање деце од стране хомосексуалног пара.

Закључак

Регнерусова студија тренутно представља златни стандард у испитивању утицаја хомосексуалне партнерске заједнице на одгајање деце. Недвосмислени негативни исходи које је Регнерус открио нам, као друштву, налажу да овај феномен и даље испитујемо на постојећем узорку оваквих партнерских заједница. Са чисто социјалног аспекта, највећи значај ове студије је у томе што је срушен мит о непостојању лоших утицаја на одрастање деце у хомосексуалним партнерским заједницама, мит који ЛГБТ-покрети широм света упорно понављају као мантру. Регнерус нам је, тако, дао у обавезу да и даље истражујемо овај феномен, али и коначно порекао велику лаж идеолога хомосексуалног тоталитаризма.

Мр Слободан Јанковић

О хомосексуалности, педофилији и Закону за забрану дискриминације[29]

У последње време доста пишу о паклу, али најчешће пишу тако као о егзотичним митологијама меланезијских племена... Ако је, како данас говоре теолози, пакао одвајање од Бога, онда колике то масе људи сада живе у паклу!
Лешек Колаковски[30]

Текст који се налази пред читаоцем делом је састављен 2009. године а поводом тада очекиваног усвајања Предлога Закона за забрану дискриминације у Народној скупштини Републике Србије. У протеклом периоду обављено је више студија и текстова које указују на ненаучност студија које су доказивале или доказују нормалност хомосексуалности те радова који указују на штетне последице појединих права датих истополним партнерима. О овоме је у недељнику Печат и на интернет порталима писао доста и један од највећих интелектуалаца данашњице у Србији, Владимир Димитријевић из Чачка. Миша Ђурковић је у књизи *Слика, звук и моћ: огледи из поп-политике*, указао на систематско и трајно популарисање хомосексуалности у америчкој ТВ

29 Текст је првобитно објављен у зборнику радова Нове српске политичке мисли „Политика (хомо)сексуалности“, број 1-2/2011, стр. 99-120

30 Lešek Kolakovski, *Moji ispravni pogledi na sve*, Novi Sad 2005, str. 239, 243.

музичкој и филмској продукцији.[31] Зато је овај рад само додатак сада нарастајућој литератури која је постала политички али све више и академски 'некоректна'.

Аутор на почетку жели да истакне да неће прихватити начело које је од Макса Вебера ушло у друштвене науке према којем објективна научна истина не може имати вредносне судове. Расправе о томе да ли је Вебер заиста мислио да се друштвене науке могу проучавати тако да се одстрани вредносни суд и даље трају.[32] Може ли се наука базирати тако да одређену друштвену појаву или процес посматрамо са вредносно неутралног становишта? Наравно да је ово апсурд јер онда никако не би могли да користимо термине као злочин, правда, неправда, издаја, бољи, лошији. Сам интерес, о коме говори и Вебер, често садржи вредносне садржаје. Такав је на пример национални интерес, али и појединачни. Јер, рецимо нека особа има интерес да задовољи своје амбиције, или да задобије љубав одређене особе или да просто „ужива у животу" а све то не може бити објашњено квантитативним категоријама или терминима који не садрже вредносне оцене. Када би елиминисали вредносне судове не би могли да говоримо о Гаврилу Принципу другачије него као о човеку који је из политичких идеала убио аустро-угарског престолонаследника. Не би се могло тврдити шта је боље — слобода или ропство. Јер боље зависи од онога који то интерпретира. Не би могли да говоримо да ли је боља демократска држава или тоталитарна нацистичка Немачка. Могли би само да указујемо на неке чињенице, као што су нпр. однос према мањинама, праву гласа, о политичком систему. Али, никако не би могли да говоримо да ли је тај систем добар или лош.

Аутор такође одбија поређења са животињама у конкретном случају. Наиме, они који се научно и они који се

31 Миша Ђурковић, *Слика, звук и моћ: огледи из поп-политике*, Београд 2009.

32 Steve Hoenisch, "Max Weber's View of Objectivity in Social Science", May 8, 2006, Интернет, http://www.criticism.com/md/weber1.html.

лаички баве питањем хомосексуалности понекад се упуштају у поређења са животињским светом, који тада представљају као неки зверињак па би и човека да озвере. Тако кажу како међу зверима има примера истополног секса. Међутим, некако превиђају да је то код животиња изузетак а не правило. Ипак, човек није исто што и животиња. Ако ни због чега другог онда барем због тога што је човек једино биће које има културу и једино биће које гаји друга бића и биљке за своје потребе. Ко је хришћанин то додатно схвата тиме што је човеку дато да буде господар животиња и све земље (Мој. 1:26).

Дакле као што је горе наведено, текст који је послужио као основа за овај писан је уочи доношења Закона за забрану дискриминације 2009. године У међувремену Закон је усвојен, прва парада ЛГБТ особа одржана је у Србији и то у центру Београда 10. октобра 2010. Без обзира на безбедносне последице, катастрофалан учинак претходне и све манипулације које су пратиле прво доношење закона, нова парада се најављује за 2. октобар ове године, опет у Београду. Прву је обележило затварање ширег центра Београда 10. октобра како би група од неколико стотина особа могла да несметано дефилује са све транспарентом СМРТ ДРЖАВИ и вијеним холандским хомосексуалцем, (*Frank van Dalen)* осумњиченим за педофилију у првом реду параде. Ван Дален је парадирао руку под руку са амбасадором ЕУ у Србији Венсаном Дежером и нашим званичницима. Све се окончало великим нередима, у којима је било више од стотину повређених полицајаца и неколико десетина демонстраната а оштећена и запаљена су седишта Демократске странке и Социјалистичке странке Србије. Мања штета нанета је седишту Либерално демократске партије. Под сумњом да су организовали демонстрације или учествовали у насилним протестима ухапшено је више десетина особа, махом омладине. Парада се ипак најављује а то је нова прилика да се изнова обави упит у нормалност хомосексуалности, историјат његовог брисања са листе менталних болести и

даље перспективе друштва са све већим слободама и правима ЛБГТ особа.

Закон 2009.

Народна скупштина Републике Србије усвојила је 26. марта *2009*. Закон за забрану дискриминације. Процес доношења Закона а онда и његов текст били су резултат и низа манипулација, полуистина и нетранспарентног процеса који је показао да народ, (односно грађани) има само уобразиљу да одлучујуће утиче на избор законодаваца и тиме на доношење закона према којима се има владати. Такође се варају они који мисле да надзор и примену закона врше домаће институције, оне у томе учествују али ни случајно самостално. Овај али и низ других примера показују да смо ми држава и друштво под сталном присмотром страних тела, али и да локални властодршци често и сами призивају ову надзирану независност Србије. Зато и није било зачуђујуће да је Влада, односно поједина министарства најавило а затим и логистички помогло одржавање хомосексуалне параде у Београду 2010. године.

Нажалост, државни секретар служио се у овој осетљивој материји (дефинисање дискриминације и облика борбе против исте) манипулацијом и демагогијом поредећи борбу црнаца и жена за политичка права и права на једнак третман и могућност напредовања на послу са правом хомосексуалаца и осталих нехетеросексуалних особа на јавно манифестовање својих сексуалних пожуда (што хетеросексуалне особе нису чиниле, барем не уз подршку неке владе).[33]

Све је било пропраћено афером по привременом повлачењу Предлога закона из Скупштинске процедуре због противљења верских заједница (Српске православне цркве, Римокатоличке надбискупије у Београду, Исламске заједнице Србије,

33 „Марко Караџић: Геј парада уз подршку Министарства за људска и мањинска права", Б92, преузето са НСПМ, Интернет, http://www.nspm.rs/hronika/marko-karadzic-gej-parada-imace-podrsku-ministarstva-za-ljudska-i-manjinska-prava.html, 16/03/2009.

Евангелистичке цркве, Хришћанске реформаторске цркве, Словачке Евангелистичке цркве и Јеврејске заједнице Србије). С друге стране устали су поједини министри али понајвише Министар за људска и мањинска права Расим Љајић, ЛДП и Коалиција за борбу против дискриминације све уз обилату подршку медијске куће Б92, Блица и бројних других гласила. Тада су се многи државни и партијски функционери укључили у обмањивање јавности наводећи да је било претходне јавне дебате, чак више њих. Радило се о неистинитим исказима, или како би то 'народски' рекао Џон Миршајмер, о лажима.[34]

Проблематични чланови и последице

Предлог закона о забрани дискриминације имао је 63 члана. Прве замерке СПЦ и традиционалних црквa односиле су се на 18-ти и 21-ви члан. Коначно, оне су јавности предочиле „Концентрисани предлог традиционалних Цркава и верских заједница за измену новог Предлога закона о забрани дискриминације" који је предлагао промене у наведеним и у члану 45, те увођење новог члана који би се односио на ограничавање забране дискриминације.[35] Нажалост далеко је од тога да су ово били једини проблематични чланови. Мањкави су и чланови 2, 25, 45, ст. 2 и 46.

Могуће најспорнија одредба је у члану 2, став 1 који гласи: „изрази „дискриминација" и „дискриминаторско поступање" означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање,

34 Види о томе више у Слободан Јанковић, „Палмо дај да чувамо овце или све за бели Шенген, Шенген ни за шта", *Центар за конзервативне студије*, март 2009, Интернет, http://desnica.info/index.php/; Џон Миршајмер, један од најпознатијих савремених теоретичара међунаордних односа недавно је објавио књигу *Зашто вођи лажу* (Why leaders lie: the truth about lying in international politics, Oxford University Press 2011.).

35 „Концентрисани предлог традиционалних Цркава и верских заједница за измену новог Предлога закона о забрани дискриминације", Интернет, http://www.spc.rs/files/u5/2009/222.pdf, 16/03/2009.

ограничавање, или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси... родном идентитету, сексуалној оријентацији... и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (у даљем тексту: лична својства);"

Полазећи од овога члана, неоправдано прављење разлике или неједнако поступање могу доћи у сукоб са постојећим законима попут Породичног закона који и брак и ванбрачну заједницу дефинише као уређену, односно трајнију заједницу мушкарца и жене (чл. 3 и 4). Јер, није ли неједнако поступање на основу личних својстава (а сексуална оријентација се према овом члану тумачи као лично својство) дискриминаторно понашање и у складу са тим недозвољавање цивилног брака (црквени брак дефинише верска заједница и у складу са чл. 18 Закона)? Након брака, није ли исто тако према ширем тумачењу овог члана и недозвољавање усвајања деце од истополних парова дискриминација?

Такав сценарио остварио се у америчкој држави Масачусетс у којој је 2003. године на основу претходно законски забрањене дискриминације на основу сексуалне оријентације, Врховни суд легализовао геј бракове а пар година касније и усвајање деце од стране истополних супружника што је довело до затварања већине домова за незбринуту децу с обзиром да их у овој држави углавном води католичка црква.[36] Наиме држава је наредила католичким и свим другим установама за незбринуту децу да дају децу хомосексуалним паровима на усвајање. Усвајање деце од стране хомосексуалних регистрованих парова одвија се у неколико савезних америчких држава и према релевантним студијама има изразито негативне последице по децу о чему ће бити речи даље у тексту.

Такође, сличне одредбе без усвајања прецизнијих које би дефинисали области на које се односи потпуно изједначавање

36 Maggie Gallagher, "Banned in Boston: The coming conflict between same-sex marriage and religious liberty", *The Weekly Standard*, Volume 011, Issue 33 05/15/2006.

или оне у којима је забрањена дискриминација (у многим земљама ове одредбе важе уз Закон о раду и области које он покрива) не могу бити задовољавајуће.

Измењени члан 18 предложеног текста „*Не сматра се дискриминацијом поступање свештеника, односно верских службеника који је у складу са верском доктрином, уверењима или циљевима цркава и верских заједница ... у складу са посебним законом којим се уређује слобода вероисповести и статус цркава и верских заједница*" недостатан је јер не гарантује верницима право на слободу вероисповести. Дакле, свештена лица имају право на поступање у складу са доктрином а исто се не гарантује и верницима ни у једном домену што представља јасно кршење једног од основних права а то је слобода вероисповести а крши и слободу говора и мишљења, чиме се посредно ојачава вербални деликт.

Овај проблем показује се у ЕУ и САД где због широког тумачења забране дискриминације бива угрожена слобода говора па је на тим основама у Енглеској укинут *Sexual Orientation Regulations* раније усвојен за Северну Ирску.[37] Шведска законска уредба *Discrimination Act* у већини одредби дефинише и шта се изузима од забране дискриминације. У Шведској се најчешће ради о примени позитивне дискриминације у корист жена, док су друге одредбе везане углавном за војску, неопходност дискриминације у одређеним занимањима и сл.[38] Летонски парламент је тек након година притисака у јесен 2006. усвојио допуну Закона о раду којом се забрањује дискриминација у запослењу на основу сексуалне оријентације. Дакле, само у домену рада.

Коалиција организација које не зависе од Владе Србије и министар Љајић у аргументисању су помињале и финални извештај Комитета УН за људска права о стању људских права

37 "Sexual Orientation back in draft EU discrimination law", The Christian Institute, 2 July 2008, Интернет, http://www.christian.org.uk/news/20080702/sexual-orientation-back-in-draft-eu-discrimination-law/, 14/03/2009.

38 "Discrimination Act", *Swedish Code of Statutes*, SFS 2008:567, Published 25 June 2008 issued on 5 June 2008.

у Србији од 12. августа 2004. Међутим, као што смо навели, извештај се позива на одредбе Повеље УН о грађанским и политичким правима, која у члановима 18 и 19 гарантују слободу вероисповести, мишљења, савести и изражавања. Такође члан 19, ст. 3 тачке 1 и 2 вели да права из члана 2 подразумевају и посебне обавезе и одговорност али и да могу бити подложни рестрикцији како не би нарушавали право другог, националну безбедност, јавни ред, здравље или морал. Слично или исто понавља се и у члану 12, ст. 3.[39]

Члан 25, Предлога закона који регулише да се дискриминацијом не сматрају ограничења ради „спречавања заговарања и вршења фашистичких, нацистичких и расистичких активности, прописана у складу са законом" требало би допунити после *фашистичких* са (зарез) *комунистичких* због заједничке тоталитарне особености и историје.

Традиционалне црквe и верске заједнице већ су указале на проблематичност у члану 45 ст. 1, која одбацује могућност да починилац може доказати невиност. Међутим став два је такође споран јер терет доказивања пребацује на туженог.

Члан 46, став 3 је недовољно јасан, јер он може омогућити и провоцирање дискриминаторног понашања, при чему би искључиво испровоцирани починилац акта дискриминације сносио одговорност. На пример, хомосексуални мушкарац који би тражио да обави физиолошке потребе у женском тоалету, могао би бити опоменут или од других жена или од стране особе која води рачуна о хигијени истог, не слутећи да могу бити тужени.

Овакав случај се десио у америчкој држави Мејн у којој је у току судски процес због тужбе родитеља трансродног детета (рођеног као дечака) коме школа и школске девојчице, бране коришћење женског тоалета. Школске власти и деца никако да прихвате да уствари и не би требало да постоје мушки и женски тоалети (наравно ни мушка и женска гардероба).

39 "The United Nations International Covenant on Civil and Political Rights", Интернет, http://www.hrweb.org/legal/cpr.html, 06/03/2009.

Овакви случајеви доводе до апсурда и родне политике које инсистирају на женским паровима свих речи у мушком роду и наглашавању разлика између мушкарца и жене.

Због свега наведеног, члан 7 бугарског Закона о заштити од дискриминације, који у четири параграфа дефинише шта се не сматра дискриминацијом може се увести или прилагодити за домаћи Закон о забрани дискриминације. Поменути члан 7 дозвољава другачији (неједнак) третман особа на основу религије, вере или пола а у вези са професијом, образовањем, верским институцијама и сл.[40]

Нормализација хомосексуалности а можда и педофилије

У нашој јавности се поводом учешћа хомосексуалца Ван Далена указало на могућу везу два феномена — педофилије и хомосексуалности. Наиме, Франк Ван Дален је организатор учешћа дечака доби од 12-16 година у амстердамској паради хомосексуалних, трансродних и сличних особа, и осумњичен је за педофилију. У овој глави ћемо приказати како су многи декларисани хомосексуалци а и промотери хомосексуализма промотери и педофилије или и педофили, што почињу и јавно да тврде. Тиме не желимо да тврдимо како постоји законитост према којем је хомосексуална особа истовремено и педофил. Само желимо да утврдимо постоји ли степен корелације и да испитамо да ли се исти механизми који су коришћени приликом проглашавања хомосексуалности за нормалност покушавају данас у вези са педофилијом. При том ћемо указати на резултате истраживања који указују да ли је хомосексуалност болест, односно да ли се хомосексуална популација разликује од хетеросексуалне у погледу учесталости различитих патолошких поремећаја.

40 "Law On Protection Against Discrimination", Интернет, http://www.stopvaw.org/sites/3f6d15f4-c12d-4515-8544-26b7a3a5a41e/uploads/anti-discrimination_law_en.pdf, 09/03/2009.

Америчко удружење психолога (APA) је 1973. избацило хомосексуализам са листе менталних поремећаја. Светска здравствена организација званично је 1990. године уклонила хомосексуалност са листе менталних обољења, што је Српско лекарско друштво 2008. у допису лезбејској организацији LABRIS потврдило. Често прећутана и политички „некоректна" чињеница у овом процесу јесте да налази и начин на који је хомосексуалност, третирана до тада као болест, односно сексуална парафилија (раније коришћен термин је девијација), проглашена нормалношћу немају упориште у науци. Проф. Џефри Сатиновер (Jeffrey Burke Satinover, амерички психијатар, психоаналитичар и физичар) у својим делима указује и на ненаучност брисања хомосексуалности са листе менталних поремећаја. У чланку "The „Trojan Couch": How the Mental Health Associations Misrepresent Science" он даје историјат проглашавања хомосексуалности за класну односно сталну одлику (попут расе) и даје кратак преглед аутора и њихових радова који су помогли ову промену. Као и српски закон, радови Евелин Хукер (Evelyn Hooker), наводно методолошки ваљано урађени те студије Алфреда Кинсија (Alfred Kinsey), Џона Монија (John Money), Вардела Помероја (Wardell Pomeroy), Пола Гебарда (Paul Gebhard), Џона Де Чека (John De Cecco), и Ричарда Грина (Richard Green) су, како показује чланак Сатиновера методолошки односно научно непотпуни, и често фалсификују налазе или их кривотворе у закључку. Шта више, брисање хомосексуалности из регистра менталних поремећаја омогућено је заједничком кампањом аутора псеудонаучних налаза и геј организација које су и физички спречавале струковне чланове APA да представе истраживања која потврђују да је оваква сексуална оријентација поремећај.[41]

Већина горе поменутих сексолога залаже се за легализацију педофилије, зоофилије, инцеста и садо-мазохизма.[42] Не

41 Jeffrey B. Satinover, M.D., Ph.D., "The „Trojan Couch": How the Mental Health Associations Misrepresent Science", Интернет, http://www.narth.com/docs/TheTrojanCouchSatinover.pdf, 15/03/2009.

42 Ibid.

само да су се користили преваром, него су промовисали и промовишу педофилију и сличне перверзије од којих су неке и законски кажњиве. Џон Де Чеко био је сарадник холандског часописа „Paedika: The *Journal of Paedophilia*" (излазио 1987–1995) који се бавио промовисањем педофилије. Валтер Померој промовише секс младића и мушких животиња као и очева и кћерки. Др Ричард Грин данас је један од заговорника декриминализације и нормализације педофилије. Он каже да је у историји готово сваки облик секса у некој од култура сматран нормалним и прихваћеним. Грин наравно пружа методолошки (научно) неутемељене студије које указују на основу слободно изабраног узрока како су више од 20 одсто популације педофили, па на крају закључује како педофилија није болест.[43] Иима племена која практикују колективно хомосексуално силовање као иницијацију зрелости, да ли онда и то треба легализовати? Гри се о томе не изјашњава али би вероватан одговор био да јер он како би доказао да је педофилија нормална указује на једно афричко и пар аборицинских племена која практикују хомосексуалну педофилију и наравно врши поређења са животињама, јер сматра човека животињом.[44] Алфред Кинси, можда и најзаслужнији за брисање хомосексуалности са листе болести научник је чији рад с обзиром на методолошку мањкавост и каснија истраживања која побијају резултате које је он добио не могу ностити ореол научности.[45] Др Сатиновер показује да можда најпознатија и најцењенија студија у области сексуалне оријентације у Сједињеним државама The Social Organization of Sexuality: Sexual Practices in the United States[46], те студије Сузан Кокран (Susan Cochran) објављене 2000. и

43 Richard Green, "Is Pedophilia a Mental Disorder?", *Archives of Sexual Behavior*, Vol. 31, No. 6, December 2002, pp. 467–471.

44 Ibid.

45 Види: "The Truth about Alfred Kinsey", *Concerned Women for America*, Интернет, http://www.cwfa. org/kinsey.asp, 16/03/2009.

46 Edward O. Laumann, John H. Gagnon, Robert T. Michael, and Stuart Michaels, *The Social Organization of Sexuality: Sexual Practices in the United States,* University of Chicago Press 1994.

2002, и бројне друге, које се некритички наводе као подршка тврдњама LGBT заједнице, заправо указују да хомосексуализам и бисексуализам нису трајне одлике и да не представљају наследну карактеристику. Такође, многе од ових студија показују да је међу хомосексуалном популацијом изразито више менталних поремећаја који се манифестују узимањем наркотика, самоубиствима или склоностима ка самоубиству, депресијом, променљивим понашањем, алкохолизмом и сл. и до 29 пута више него у хетеросексуалној популацији.[47] Истраживање суицидалности међу хомосексуалним и бисексуалним мушкарцима, на основу анкете обављене од 1996. до 1998. године показало је да је 21 одсто свих педераста у САД испланирало самоубиство, 12 одсто њих је покушало самоубиство а око 6 одсто га покушало 2 и више пута.[48] Упоређујући ове податке са истраживањем здравља свеукупне популације (National Health and Nutrition Examination Survey), јасно је да је међу хомосексуалцима рата суицидалности 5-6 пута већа него међу хетеросексуалном популацијом.[49]

47 J. Bradford et al., „National Lesbian Health Care Survey: Implications for Mental Health Care," *Journal of Consulting and Clinical Psychology* 62 (1994): 239, cited in *Health Implications Associated with Homosexuality*, p. 81; Theo G. M. Sandfort, et al., „Same-sex Sexual Behavior and Psychiatric Disorders," *Archives of General Psychiatry* 58 (January 2001): 85-91;
Bailey, J.M. Commentary: Homosexuality and mental illness. *Arch. Gen. Psychiatry*. 56 (1999): 876-880. Author states, „These studies contain arguably the best published data on the association between homosexuality and psychopathology, and both converge on the same unhappy conclusion: homosexual people are at substantially higher risk for some forms of emotional problems, including suicidality, major depression, and anxiety disorder, conduct disorder, and nicotine dependence....";
Joanne Hall, „Lesbians Recovering from Alcoholic Problems: An Ethnographic Study of Health Care Expectations," *Nursing Research* 43 (1994): 238-244.

48 Jay P. Pal, PhD, Joseph Catania…, "Suicide Attempts Among Gay and Bisexual Men: Lifetime Prevalence and Antecedents", American Journal of Public Health, August 2002, Vol. 92, No. 8, p. 1338.

49 National Health and Nutrition Examination Survey III, према: "Suicide Attempts Among Gay and Bisexual Men", op., cit.

Алфред Кинси (*Alfred* Charles *Kinsey* 1894 – 1956) заједно са поменутим промотером инцеста и општења са животињама Померојем био је пионир промовисања педерастије као нормалног понашања, порнографије и абортуса. Истовремено био је претеча у коришћењу превара односно ненаучних метода у овој области.[50] Истраживања је започео тридесетих година помогнут од Рокфелер фонда. (Рокфелер фонд је и данас у свету ЛГБТ особа познати 'бренд' јер финансира геј и лезбо филмове, музику, књиге, студије ЛГБТ особа).[51] Сумњичи се за организовање сексуалних експеримената са децом од 5 месеци старости навише. Наиме, у његовим радовима описују се сексуални односи и стимулације 317 деце у старосној доби од 5 месеци до 15 година. Након ових слободно се може рећи злочиначких *експеримената*, у науци је прихваћено да су деца сексуална бића.[52] Књига Кинсија, Помероја и трећег аутора је 1948. рекламирана широм САД. Он сам, отац породице, упуштао се у хомосексуалне и садо-мазохистичке односе, снимање порнофилмова, размену супруга на шта је охрабривао и своје колеге.[53] Кинси је такође био велики пштовалац најпознатијег сатанисте 20. века Алистера Кроулија, па је заједно са једним од првих хомосексуалних америчких редитеља, сатанистом Кенетом Ангером отишао у црно ходочашће 1955. године до храма Телема на Сицилији који је Кроули користио за оргије

50 Joseph P. Gudel, "Homosexuality: Fact and Fiction", *Christian Research Journal*, Summer 1992, Интернет, http://www.iclnet.org/pub/resources/text/cri/cri-jrnl/web/crj0107a.html, 17/03/2009.

51 Види нпр: http://epgn.com/pages/full_story/push?article-Rockefeller+descendant-+now+local+resident-+launches+LGBT+scholarship%20&id=5553740; http://www.soulforce.org/article/1525; http://www.cheryldunye.com/pages/resume.html.

52 "The „Trojan Couch"; и Judith A. Reisman, Ph.D., "Kinsey Revives Ancient Sexual Theology", *The Institute for Media Education:* Examining the Kinsey Reports, H.R. 2749.

53 **Caleb Crain,"** Alfred Kinsey: Liberator or Pervert", *New York Times*, October 3, 2004.

и (можда) приношење људских жртви.[54] Кинсијев колега Пол Гебард, један од најзаслужнијих за скидање хомосексуалности са листе менталних поремећаја у САД 1973, је прислушкиван 1992. године. Тада је у телефонском разговору признао да су (он, Кинси и сарадници) упућивали педофиле да имају сексуалне односе са бебама и децом и тренирали их како да мере њихове оргазме.[55] Документарни филм, на основу истраживања о раду Кинсија из 1998, пружио је доказе о томе да је Кинси плаћао барем једном педофилу да сексуално злоставља децу и даје му подробне извештаје о начинима злостављања. Наравно, сам Кинси то није називао злостављањем већ сексуалним односом па макар се радило о бебама. Управо је Кинси, вишеструки первертит, сведочењима и учешћем у бројним комисијама постао покриће за увођење сексуалне наставе у америчке школе и снижавање затворских казни за педофиле од 1955. године. Кинси стоји и иза тврдње да 10 процената америчке беле популације чине хомосексуалци. Оно што се не каже јесте да је узорак од 5300 особа био крајње нерепрезентативан јер је 25 одсто испитаника било из затворске популације, док је неколико стотина отпадало на мушке проститутке. Самим тим Кинсијеви резултати су морали показати нереалне бројке.[56] Савремена истраживања показују да се у САД, Холандији и Шведској удео мушке геј популације креће од мање од 1 до 2.5 одсто а лезбејске од 1 до 1.4 одст о у укупном становништву.[57] Прошлогодишње истраживања Националне канце-

54 Интернет, http://en.wikipedia.org/wiki/Kenneth_Anger; и "Fighting the Kinsey Fraud", Interview with Dr. Judith Reisman, Интернет, http://www.whale.to/b/reisman3.html, скинуто: 28/08/2011; Ангер је иначе у свет окултног увео многе познате личности попут Џимија Пејџа (Лед Цепелин) и Мика Џегера а друговао је са оснивачем сатанине цркве Ентонијем Лавејом (Anton LaVey).

55 "The Trojan Couch".

56 "Homosexuality: Fact and Fiction", op. cit.

57 Исто; и: Timothy J. Dailey, Ph. D., "Comparing the Lifestyles of Homosexual Couples to Married Couples", *Family Research Council*, Интернет, http://www.frc.org/get.cfm?i=IS04C02, 15/03/2009.

ларије за статистику Велике Британије на узорку од 238.000 особа показало је да свега 1,6 одсто мушкараца и 1,3 одсто жена, укључујући ту и бисексуалне особе има хомосексуални идентитет. Досадашње студије су показале да под други у огромној већини долазе асексуалне особе. Велика Британија је иначе толерантније друштво према хомосексуалцима од америчког и једна је од земаља која признаје хомосексуални брак, па ипак хомосексуалаца нема ни два одсто.[58]

Тврдње Кинсија и каснијих апологета хомосексуалности, да се ради о нормалности и да нема разлике у менталним патолошким оболењима између хетеросексуалних и хомосексуалних особа доказиване су многим студијама које су редом методолошки мањкаве. Др биохемије Нил Вајтхед (Neil Whitehead), аутор на стотине научних чланака о сексуалној оријентацији, проблему хомосексуалности и сличном, указује на недоследности студија које покушавају да прикажу хомосексуалне као нормалне особе. Он наводи низ истраживања, између осталог и хомосексуалних истраживача, која показују да се особе које привлачи исти пол разликују од опште популације по изразито већој учесталости различитих менталних поремећаја од суицидалности, депресије, агресивности, хиперсензитивности, булимија је чак 15 пута чешћа код хомосексуалаца а асоцијална личност 14 пута. Вајтхед указује такође, као и други аутори, да хомосексуалци далеко чешће мењају партнере од хетеросексуалних особа.[59] Коришћење наркотика је присутно код трећине ЛГБТ особа.[60]

---

58 "FRR Nov 2010 — A Tale of Two Studies", *Family Research Institute*, http://www.family researchinst.org/2010/12/frr-nov-2010-—-a-tale-of-two-studies/, скинуто: 26/08/2011.

59 *N.E. Whitehead, Ph.D,* "Homosexuality and Mental Health Problems", *Association for Research & Therapy of Homosexuality*, Интернет, http://www.narth.com/docs/whitehead.html, скинуто: 26/08/2011.

60 Jeff Johnston, "What Does the Research Show about Homosexuality?", June 17, 2010, Интернет, http://www.citizenlink.com/2010/06/17/what-does-the-research-show-about-homosexuality/, скинуто: 30/08/2011.

Књига „Повратак сексуалног идентитета" Ен Полк (Anne Paulk, *Restoring Sexual Identity*), бивше лезбејке, представља истраживање на основу анкете 265 бивших лезбејки које су постале хетеросексуалне особе. Она сама се окренула мушкарцима пошто се окренула Христу и постала хришћанка. На основу истраживања открила је да је „истополна привлачност јако ретко потакнута потебом за сексом; њу производи несвесна потреба да се буде вољен и да се верује другој особи... Трауме из детињства, лоша представа о себи, бес на мушкарце, лоши односи са једним или оба родитеља и про-хомосексуална медијска пропаганда кључне су ставку развоју истополне привлачности за жене...Чак 90 одсто (бивших лезбејки) је доживело неку форму злостављања од чега сексуалну више од 60 одсто."[61]

Рад Кинсија, ненаучни али материјално и медијски подупрт, наставља др. Брус Ринд (Bruce Rind). Ринд је још 1998. захтевао да се консензуални (добровољни) сексуални однос детета и одрасле особе назива одрасло-дечији (adult-child) секс. Тако се без вредносног суда разматра педофилски однос.[62]

Ринд је само део све ширег круга болесних универзитетских професора и других научних радника, махом хомосексуалаца, који у САД промовишу педофилију а понекад као позитиван пример наводе Холандију у којој је доња дозвољена граница за секс спуштена на 12 година. Међутим, промотерима педофилије ни то није довољно како наводи Judith Levine, која као и други из овог поља тврде да амерички морал штети слободама и да не треба ограничавати секс па ни са децом. Она је истакла да секс (детета) са свештеником може бити добар, али је другом приликом рекла да то значи да се она залаже за то. Познати промотер декриминализације педофилије је и стари промотер

61 Anne Paulk, *Restoring Sexual Identity*, Harvest House Publishers 2003, pp. 272.

62 Rind, B; Tromovitch P, Bauserman R (1998). "A Meta-Analytic Examination of Assumed Properties of Child Sexual Abuse Using College Samples", *Psychological Bulletin* 124 (1): 22–53.

хомосексуалзма, кога је ташта увела у свет хомосексуалаца је др Верн Булоу (Eric Vern L. Bullough). Левичар који користипрема њему, коректан термин одрасло-дечији секс у својим студијама и указује како су нажалост студије о сексу деце са одраслима тешке за извођење због опасности да Вас етикетирају као педофила. Иначе историчар, успео је да заврши курс који му је омогућио да предаје сексологију и друге предмете из области медицине. Заједно са покојном супругом, такође комунисткињом, промовисао је права геј и лезбо популације. У интервјуу за хомосексуални интернет портал gaytoday, он признаје да је имао академски напредак и захваљујући чињеници што су у телима која су одлучивала о запошљавању били прикривени хомосексуалци.[63] Булоу у својим радовима настоји да укаже на нормалност сексуалног односа деце и одраслих и тврди како је педофилија тек савремени друштвени стандард а друштво се мења.[64] Велики број ових научника који би да унормале настраност објављивао је и објављује у часопису *Issues In Child Abuse Accusations*, чији су уредници двоје промотера педофилије и некадашњи сарадници холандског часописа за педофилију, Педике — Ралф Андервагер и Холида Вејкфилд (Hollida Wakefield).

Суманост читаве академске дебате и замка у коју је упала америчка научна заједница јесте просто неопходност дебате да ли је педофилија (очигледно) штетна и болесна.

Данас, када је геј лоби победио у многим биткама, листа његових захтева се шири. Води се борба за стицање права на брак и усвајање деце или њихово добијање преко мајке или оца донатора. Европа и САД и ту предњаче у промоцији изопачености.

---

63 America's Foremost Historian of Sexuality: Vern L. Bullough, RN, PhD, Интернет, http://www.gaytoday.com/interview/010103in.asp, скинуто: 31/08/2011.

64 Eric Vern L. Bullough and Bonnie Bullough, "Problems of Research into Adult/Child Sexual Interaction", *Issues In Child Abuse Accusations,* Volume 8, Number 2, Spring, 1996; и *Before Stonewall: activists for gay and lesbian rights in historical context*, Harrington Park Press 2002.

Многобројне студије цитиране у тексту Америчког колеџа педијатара (American College of Pediatricians) показале су да су деца усвојена од стране хомосексуалних партнера изложена „повећаном ризику емотивног, менталног и физичког оштећења". Студије по овом питању нису бројне јер је феномен новији али оне које указују на позитивне ефекте као и оне о хомосексуализму немају доследно спроведену научну методологију нити научну обраду података, израду узорка и др. Поред повећане учесталости разноразних психопатолошких поремећаја код хомосексуалних особа, насиље између хомосексуалних партнера је два до три пута чешће него између хетеросексуалних особа.[65] Учесталост психопатолошких појава код деце одгајане од стране хомосексуалних партнера и код одраслих хомосексуалаца такође не могу бити објашњени притиском средине јер се јављају и у најтолерантнијим окружењима.[66]

Раније студије попут Геј извештаја (*The Gay Report*) из 1977. чији су аутори хомосексуалац и лезбејка, пате од изузетно неадекватног узорка (само 1 одсто контактираних хомосексуалних особа је попунило упитник) па самим тим и резултати не могу бити поуздани. Њихови резултати указују на високу корелацију хомосексуалности и педофилије — 33 одсто хомосексуалних особа које су попуниле упитник рекло је да је у одраслом добу имало сексуални однос са децом а чак 73 одсто са дечацима узраста 16-19 година.[67]

У погледу педофилије није тајна да у хомосексуалним парадама у Америци, често учествује, додуше не уз подршку свих хомо удружења, и NAMBLA, америчка организација која се последњих 40 година отворено залаже за легализацију секса особа млађих од осам година са пунолетним особама.[68] При

65 "Parenting Issues", *American College of Pediatricians*, Интернет, http://www.acpeds.org/?CONTEXT =art&cat=22&art=50, 05/03/2009.

66 Исто; "The Trojan Couch".

67 Jay, Karla; Young, Allen. *The Gay Report: Lesbians and Gay Men Speak Out About Sexual Experiences and Lifestyles.* (New York: Summit, 1977).

68 http://www.nambla.org/

том, погађате, такво залагање не представља кршење закона у САД или у неким њеним државама јер не подразумева и конкретну примену. Велики подржаваоци овог скаредног удружења болесних особа били су Ален Гинзберг (Irwin Allen Ginsberg 1926 – April 5, 1997) и Хари Хеј (Henry „Harry" Hay, Jr. 1921-2002), амерички марксиста, члан америчке комунистичке партије и оснивач неколико ЛГБТ организација и велики поштовалав религије Хопи Индијанаца. Гинзберг је такође био левичар, хомосексуалац и велики поборник хомосексуалности и поштовалац источњачких секти. Он је подржавао педофилску организацију НАМБЛА, уз образложење да је дивљење према телима дечака било опште место уметности вековима.[69]

Наравно, повремено неки од њихових чланова бивају ухапшени због практиковања педофилије, дистрибуције дечије порнографије или планирања да практикују исту. Међу члановима нажалост има и наставника.[70]

Амерички родитељи, поглавито мајке измислили су и успели да убеде јавност у постојање *False Memory Syndrome*-а (FMS) којима су се бранили од оптужби своје деце за сексуално злостављање. Након што је психолог Џенифер Фрејд (Jennifer Freyd) изашла у јавност оптужујући родитеље за сексуално иживљавање над њом у периоду детињства, њени родитељи, психолози основали су фондацију и низ удружења у другим државама почев од Велике Британије.71

Троје првих промотера термина FMS су индикативни, Ралф Андервегер (Ralph Underwager) је у интервјуу педофилском

69 Jacobs, Andrea (2002). „Allen Ginsberg's advocacy of pedophilia debated in community.". Intermountain Jewish News. 2006-10-18, према: http://en.wikipedia.org/wiki/Allen_Ginsberg#cite_note-PedIJN-67, скинуто: 01/09/2011.

70 http://www.foxnews.com/story/0,2933,147645,00.html

71 "False Memory Syndrome", *Child and Woman Abuse Studies Unit, Centre for Independent Research, Evaluation, Training, Consultancy and Networking from a Feminist Perspective*, March 17 2009, Интернет, http://www.cwasu.org/page_display.asp?pageid=STATS&pagekey=109&itemkey=111.

часопису *Paedika*, 1993. изјавио да секс детета и одрасле особе може бити део Божије воље! Други део овог болесног триа јесте брачни пар Фрејд (Freyd) које је кћерка оптужила за сексуално злостављање. Ови педофили су одмах добили пуну медијску подршку, а фондација коју су основали добила је изненађујуће велику медијску подршку у САД. У саветодавном одбору фондације налазе се десетине универзитетских професора из области психологије и психијатрије, као и контроверзни мађионичар Џејмс Ранди (хомосексуалац оптуживан за навођење на педофилију). Конспиролог Дејвид Ајк (David Icke) их оптужује и за везе са ЦИА и окултним круговима.[72] Неки од чланова Саветодавног одбора, међутим, у својим радовима је упозоравало на страшне последице припадности сатанистичким култовима. Ипак Ајк је сензационалиста па се нећемо бавити њиме. Међутим, тачно је да су чланови Управног одбора проф. др Мартин Орн (Martin Orne +2000) и проф. др Луис Џолион Вест (Louis Jolyon 'Jolly' West) радили за америчку Централну обавештајну агенцију. Званично, они су несвесно радили за ЦИА-у, радове о техникама хипнотисања и другим методама контроле ума (у оквиру програма МК Ултра) а знали су само да све финансира америчко војно ваздухопловство. Све се ово нашло у извештају *Америчкоī удружења īсихолоīа* — АПА (American Psychological Association) у децембру 1977.[73] Тада је ЦИА јавно признала да је 80 институција од којих 44 колеџа и универзитета радило за ову обавештајну агенцију а да то није знало и то у програмима контроле ума. Сад како неко ко ради по наруџбини америчке војске после изражава чуђење што то користи и ЦИА, ствар је за други текст. После овога постоји оправдана сумња да ЦИА и даље налази начине да упосли медицинске раднике и истраживаче из болница и са универзитета за своје потребе. Да ли су лекари који су, како кажу, несвесно радили за ЦИА,

72 http://www.abovetopsecret.com/forum/thread594328/pg1

73 Patricia Greenfield, "CIA's Behavior Caper", *APA Monitor*, December 1977, pp. 1, 10-11, Интернет, http://www.cia-on-campus.org/social/behavior.html, скинуто: 01/09/2011.

то и наставили у одсуству других доказа, предмет је чисте шпекулације. Индикативно је да је Вест годинама радио за америчку војску и био начелник психијатрије у војној ваздухопловној бази Лакланд у Тексасу (Lackland Air Force Base). Био је стручњак за прање мозга, технике контроле ума, секте, халуцинантне дроге, насилно понашање и хипи покрет. Вест је експериментисао са ЛСД-ом. У једном експерименту са овом дрогом је убио слона у зоолошком врту.[74]

Иако не постоје научне основе нити научни подаци који би потврдили постојање тзв. Симптома лажног сећања (према коме одрасли људи имају нетачно или лажно сећање како су их родитељи или само један од родитеља сексуално злостављали) нити постоје научни основи за терапију коју они нуде, имају подршку и медија и као што рекосмо великог круга научних радника.[75]

После више година промоције педофилије на универзитетима, у Балтимору су професори из организације *B4U-Act*, који су према признању директора организације педофили, на симпозијуму 17. августа ове године заступали декриминализацију педофилије и залагали се за њено брисање са списка болести. Аргументација је била идентична оној коју су својевремено нудили промотери хомосексуалности. Педофили су стигматизовани, они имају осећања, они су брижни, сексуални однос деце и одраслих је нормалан јер је одраз нормалне (нормативне) жеље једних и других. Педофилија је само начин живота (lifestyle) — исти термин који користе ЛГБТ особе за себе. Посебно су дечаци у историји били спремни за секс у било ком добу (треба обратити пажњу да се углавном хомосексуални мушкарци залажу за легализацију педофилије). Америчко друштво треба да максимизује индивидуалне слободе а високо морализаторско америчко друштво гуши слободе. Родитељи треба да сексуалног партнера свог детета прихвате као некога

74 http://en.wikipedia.org/wiki/Louis_Jolyon_West#Civil_rights_activist.

75 Dallam, SJ (2001). "Crisis or Creation: A Systematic Examination of 'False Memory Syndrome'". *Journal of Child Sexual Abuse* (Haworth Press) 9 (3/4): 9–36.

ко помаже и ко је добродошао у кући, једна је од не смао болесних већ и изразито изазивачких (народским језиком речено, безобразних) изјава. Поједини заговорници педофилије наводе и да је ропство вековима било нормално и да је имало и добре учинке а међу робљем било је и сексуалног робља свих узраста.

Др Фред Берлин је истицао да су хомосексуалци успели 1973. политичким активизмом да избришу хомосексуалнст са листе парафилија (поремећаја). Дакле политичким активизмом, не научним истраживањем. Берлин се заложио за фокусирање на потребе педофила уместо на њихово осуђивање. Он је истакао да су они већином нежни и рационални и да гаје романтична осећања према деци. Он је отиша о и даље рекавши да педофилима и није потребан пристанак деце за секс и упоредио то са тражењем пристанка од ципеле да је обучемо.[76]

Да подсетимо, недавно је славна дечија звезда Холивуда, Кори Фелдман (Corey Feldman) у интервјуу телевизији ABC прозборио да је продукција дечјих филмова у Холивуду пуна педофила који имају везе са моћним људима. Утицај ових педофила описао је као грозан и страшан на свој и живот других филмских дечијих звезда које су њихове жртве. Назвао их је и болесним а никако финим људима, како их болесни професори представљају.

Коначно, статистике силовања и убијања деце које не могу бити довољно поуздане за научну законитост, јер таквих убица, хвала Богу, нема у великом броју, ипак указују на тренд. Оне показују да је 43 одсто свих убица деце хомосексуално а када се дође до вишеструких убистава деце види се да је 69 одсто свих злочинаца хомосексуално. Удео хомосексуалаца у

76 Све наведено цитирано је на: "Johns Hopkins Hospital Supports Pedophilia?", Интернет, http://www.intellectualconservative.com/2011/08/24/johns-hopkins-hospital-supports-pedophilia/; Више о томе: "Group of Psychiatrists Advocating Change to Definition of Pedophilia", Интернет, http://nation. foxnews. com/pedophilia/2011/08/25/group-psychiatrists-advocating-change-definition-pedophilia; John Rossomando, "Conference aims to normalize pedophilia", The Daily Caller 08/15/2011, Интернет, http://dailycaller.com/2011/08/15/conference-aims-to-normalize-pedophilia/?print=1, скинуто: 29/08/2011.

оваквим убицама драстично одскаче од њиховог удела у општој популацији (до 2,5 одсто).[77]

Закључна разматрања

Брисање хомосексуалности из регистра менталних поремећаја једне од америчких стручних асоцијација из 1973, резултат је оркестриране кампање геј активиста који се нису устручавали од примене физичке силе не би ли промовисали налазе ненаучно урађених студија о природи хомосексуалности. Занимљиво је да су они тада, као и у Србији данас, имали обилату подршку медија, што сведочи о могућој подршци из још неког центра.

Биографије већине пионира борбе за легализацију хомосексуализма показују да се ради о сексуално изопаченим и ментално поремећеним особама које је требало барем затворити у психијатријске установе ако не на робију, због педофилије и подстицања исте, садомазохизма, зоофилије и полигамије. Многе од ових особа биле су поклоници окултног или паганских култова.

Показали смо да су неки од најзначајнијих заговорника прихватања хомосексуалности као нормалног „животног стила" такође заговарали или заговарају педофилију. Такође смо отворили тему корелације хомосексуалности и педофилије. Свакако, нисмо показали и верујемо да је то и немогуће, да су све ЛГБТ особе такође и педофили. Не тврдимо ни да су већина ЛГБТ особа и педофили. Оно што јесте јасно, то је да међу хомосексуалном популацијом чешће долази до појаве педофилије него код хетеросексуалаца. Свакако свака педофилија је болесна, била она хетеросексуална или хомосексуална.

У тексту „Палмо дај да чувамо овце", из 2009, показали смо и да су заговорници кампање за усвајање тада Предложеног

77 "Homosexual Serial Killers Statistical analysis of the proportion of homosexuality among serial killers, with a listing of prominent GLBT/homosexual serial killers", Интернет, http://www.adherents.com /misc/hsk.html, скинуто: 29/08/2011; и "Homosexual Rape and Murder of Children", *Journal of the Family Research Institute*, Vol. 18 No. 1, Feb 2003.

текста закона о антидискриминацији малобројни, те да се њихови политички заштитници или служе неистинама и полуистинама или су необавештени када говоре о европским, светским и глобалним стандардима, пренебрегавајући и елементарну чињеницу да свет нису само ЕУ, САД и Канада.

Указали смо да је Закон понајвише писан и одобраван од стране међународних организација и домаћих које не зависе од Владе Србије, те да њихов глас вреди више од гласа огромне већине грађана.

Међутим, чињеница да данас не постоји обавеза давања једнаких права геј, лезбејској и транссексуалној популацији у свим сферама јавног и приватног живота на нивоу ЕУ, не значи да Европска комисија неће променити став. Нажалост, пракса Холандије, Белгије, Шпаније и још 10 држава чланица ЕУ показује да давање права на брак или регистровано партнерство истополним особама може и постати стандард ЕУ. Педофилске, зоофилске и друге иницијативе у земљама ЕУ и Северној Америци показују да тотална декаденција постиндустријског, постхришћанског и полако све више и постдемократског друштва има своје полазиште у нама жељеном одредишту и цивилизацијском кругу. Промовисање хомосексуалности и ЛГБТ начина живота секукларизоване западне земље преображава из постхришћанских у антихришћанска друштва. Ова друштва више нису само одвојена од цркве или цркава већ постају директни противници цркве али и свих традиционалних монотеистичких религија.

Да ли је са становишта човека као слободне личности која не прихвата било какво битисање могуће прихватити салто мортале морала српског друштва и породице? Прихватање одредби антидискриминационог закона које у перспективи омогућавају измене Породичног закона уз давање права брака касније и усвајања деце истополним партнерима научно, морално и духовно неприхватљиви су са становишта могућих последица и могли би да представљају коначни пораз растрзаног српског друштва. Није случајно да се усред отвореног косовско-метохијског фронта, отварања проблема Војводине

покушава прогурати и овакав закон који треба да нас коначно изнутра разори.

Случај судије Врховног суда Шведске који је ухваћен у полном општењу са младићем коме је платио за услугу и након тога задржао радно место, плаћајући мандаторну казну за илегалан акт (подстицање проституције); подршка коју је добио од колега из Врховног суда и чињеница да је полиција спречена да конфискује и претражи рачунар и стан овог интернет обожаваоца педофилије показује да је представа о демократичности и надасве правичности земаља ЕУ нажалост болна илузија.[78]

Србија која слави Светог Саву, и плејаду светаца и светица, која прославља Вожда Карађорђа пристајањем на озакоњене брака мужеложника, а све зарад раније белог Шенгена а данас могућности да се добије кандидатура, постала би нова, не само нехришћанска него и антихришћанска земља са још подељенијим друштвом и тиме неизвеснијом будућности.

ЛИТЕРАТУРА
ДОКУМЕНТИ

1. "Discrimination Act", *Swedish Code of Statutes*, SFS 2008:567, Published 25 June 2008 issued on 5 June 2008.
2. „Концентрисани предлог традиционалних Црквa и верских заједница за измену новог Предлога закона о забрани дискриминације", Интернет, http://www.spc.rs/ files/u5/2009/222.pdf, 16/03/2009.
3. "Law On Protection Against Discrimination", Интернет, http://www.stopvaw.org/sites/3f6d15f4-c12d-4515-8544-26b7a3a5a41e/uploads/anti-discrimination_law_en.pdf, 09/03/2009.
4. "The United Nations International Covenant on Civil and Political Rights", Интернет, http://www.hrweb.org/legal/cpr.html, 06/03/2009.

78 "Judge in sex scandal to keep his job", Guardian, 28 May 2005, Интернет, http://www.guardian.co. uk/world/2005/may/28/gwladysfouche, 16/03/2009.

КЊИГЕ, ЧЛАНЦИ, ИНТЕРНЕТ

1. Bailey, J.M. Commentary: Homosexuality and mental illness. *Arch. Gen. Psychiatry*. 56 (1999): 876-880.
2. Bradford J, et al., "National Lesbian Health Care Survey: Implications for Mental Health Care", *Journal of Consulting and Clinical Psychology* 62 (1994): 239, cited in *Health Implications Associated with Homosexuality*, p. 81.
3. Bullough, Eric Vern L, and Bullough, Bonnie, "Problems of Research into Adult/Child Sexual Interaction", *Issues In Child Abuse Accusations,* Volume 8, Number 2, Spring, 1996.
4. Bullough, Eric Vern L, *Before Stonewall: activists for gay and lesbian rights in historical context*, Harrington Park Press 2002.
5. Gallagher, Maggie "Banned in Boston: The coming conflict between same-sex marriage and religious liberty", *The Weekly Standard*, Volume 011, Issue 33 05/15/2006.
6. Green, Richard, "Is Pedophilia a Mental Disorder?", *Archives of Sexual Behavior*, Vol. 31, No. 6, December 2002, pp. 467–471.
7. Greenfield, Patricia, "CIA's Behavior Caper", *APA Monitor*, December 1977, pp. 1, 10-11, Интернет, http://www.cia-on-campus.org/social/behavior.html, скинуто: 01/09/2011.
8. Gudel, Joseph P, "Homosexuality: Fact and Fiction", *Christian Research Journal*, Summer 1992, Интернет, http://www.iclnet.org/pub/resources/text/cri/cri-jrnl/web/crj0107a.html, 17/03/2009.
9. Dailey, Timothy J, Ph. D., "Comparing the Lifestyles of Homosexual Couples to Married Couples", *Family Research Council*, Интернет, http://www.frc.org/get.cfm?i=IS04C02, 15/03/2009.
10. Dallam, SJ, "Crisis or Creation: A Systematic Examination of 'False Memory Syndrome'". *Journal of Child Sexual Abuse* (Haworth Press 2001) 9 (3/4): 9–36.
11. Ђурковић, Миша, *Слика, звук и мић: огледи из пост-политике*, Београд 2009.
12. Јанковић, Слободан, „Палмо дај да чувамо овце или све за бели Шенген, Шенген ни за шта", *Центар за конзервативне студије*, март 2009, Интернет, http://desnica.info/index.php/.

13. Jeff Johnston, "What Does the Research Show about Homosexuality?", June 17, 2010, Интернет, http://www.citizenlink.com/2010/06/17/what-does-the-research-show-about-homosexuality/, скинуто: 30/08/2011.
14. Jay, Karla; Young, Allen. *The Gay Report: Lesbians and Gay Men Speak Out About Sexual Experiences and Lifestyles.* (New York: Summit, 1977).
15. **Crain, Caleb, "**Alfred Kinsey: Liberator or Pervert", New York Times, October 3, 2004.
16. Laumann, Edward O, Gagnon, John H, Michael, Robert T, and Michaels, Stuart, *The Social Organization of Sexuality: Sexual Practices in the United States,* University of Chicago Press 1994.
17. Pal, P, PhD, Catania, Joseph …, "Suicide Attempts Among Gay and Bisexual Men: Lifetime Prevalence and Antecedents", American Journal of Public Health, August 2002, Vol. 92, No. 8, p. 1338.
18. "Parenting Issues", *American College of Pediatricians*, Интернет, http://www.acpeds.org/?CONTEXT =art&cat=22&art=50, 05/03/2009.
19. Paulk, Anne *Restoring Sexual Identity*, Harvest House Publishers 2003, pp. 272.
20. Reisman, Judith A, Ph.D., "Kinsey Revives Ancient Sexual Theology", *The Institute for Media Education:* Examining the Kinsey Reports, H.R. 2749.
21. Rind, B; Tromovitch P, Bauserman R (1998). "A Meta-Analytic Examination of Assumed Properties of Child Sexual Abuse Using College Samples", *Psychological Bulletin* 124 (1): 22–53.
22. Sandfort, Theo G. M, et al., „Same-sex Sexual Behavior and Psychiatric Disorders," *Archives of General Psychiatry* 58 (January 2001): 85-91;
23. Satinover, Jeffrey B, M.D., Ph.D., "The „Trojan Couch": How the Mental Health Associations Misrepresent Science", Интернет, http://www.narth.com/docs/TheTrojanCouchSatinover.pdf, 15/03/2009.
24. "Sexual Orientation back in draft EU discrimination law", The Christian Institute, 2 July 2008, Интернет, http://www.christian.org.uk/news/20080702/sexual-orientation-back-in-draft-eu-discrimination-law/, 14/03/2009.
25. "The Truth about Alfred Kinsey", *Concerned Women for America*, Интернет, http://www.cwfa. org/kinsey.asp, 16/03/2009.

26. "False Memory Syndrome", *Child and Woman Abuse Studies Unit, Centre for Independent Research, Evaluation, Training, Consultancy and Networking from a Feminist Perspective*, March 17 2009, Интернет, http://www.cwasu.org/page _display.asp?pageid=STATS&pagekey=109&itemkey=111.
27. "Fighting the Kinsey Fraud", Interview with Dr. Judith Reisman, Интернет, http://www.whale.to/b/reisman3.html, скинуто: 28/08/2011;
28. "FRR Nov 2010 — A Tale of Two Studies", *Family Research Institute*, http://www.family researchinst.org/2010/12/frr-nov-2010-—-a-tale-of-two-studies/, скинуто: 26/08/2011.
29. Hall, Joanne, "Lesbians Recovering from Alcoholic Problems: An Ethnographic Study of Health Care Expectations," *Nursing Research* 43 (1994): 238-244.
30. "Homosexual Serial Killers Statistical analysis of the proportion of homosexuality among serial killers, with a listing of prominent GLBT/homosexual serial killers", Интернет, http://www.adherents.com / misc/hsk.html, скинуто: 29/08/2011.
31. "Homosexual Rape and Murder of Children", *Journal of the Family Research Institute*, Vol. 18 No. 1, Feb 2003.
32. "Johns Hopkins Hospital Supports Pedophilia?", Интернет, http://www.intellect ualconservative.com/2011/08/24/johns-hopkins-hospital-supports-pedophilia/;
33. *Whitehead, N.E. Ph.D,* "Homosexuality and Mental Health Problems", *Association for Research & Therapy of Homosexuality*, Интернет, http://www.narth.com/docs/ whitehead.html, скинуто: 26/08/2011.

Мр Владимир Димитријевић

Породица: одбрана и последњи дани

Познати амерички културолог Мајкл Џоунс, уредник часописа „Ратови у култури“, написао је обимну студију „Libido dominandi / Сексуално ослобађање и политичка контрола“, у којој, од појаве Маркиза де Сада до случаја Монике Левински, показује како су претече глобализма и њихови наследници данас користили причу о сексуалном ослобођењу ради разарања породице, последње тврђаве обичног човека пред навалом тоталитарне државе. О томе је писала и Џудит Рисман, с којом је интервјуе објавио и „Печат“. Она је показала да је иза познатог сексолога Кинсија, који је тобож открио да је 10% човечанства хомосексуално, стајала фондација Рокфелера, једног од правих господара луткарског позоришта глобализације.

Човек мора да постане сексуална животиња, сведена на најниже нагоне и чулно задовољство. Тек онда ће постати идеални роб либерал-капитализма. Право лице револуције полног понашања је, каже Џоунс, нарцисоидност мастурбације. Социолошки гледано: смрт породице. А Нови светски поредак, по српском мислиоцу Марку С. Марковићу, значи АТОМИЗАЦИЈУ ЧОВЕЧАНСТВА – уплашени, као Павловљев пас условљени, потрошач, номад без порекла и без будућности, пожељни је грађанин потоњег мравињака. Док је у хришћанском учењу породица саможртвена заједница и школа љубави чији је темељ успоставио Бог Љубави (стварајући човека као дружевно биће, разумно, слободно и кадро да воли), за глобалисте породица је, као и суверена држава, као и нација – нешто

што треба уништити ради претварања света у тржиште, под сенком бога Мамона. А пут уништења је оно што амерички културолози зову ПАНСЕКСУАЛИЗАМ.

У оквиру пансексуализације постојања човековог јављају се и покрети за права онога што се, у миленијумској европској традицији, сматрало полним девијацијама (скретањима с пута), попут хомосексуализма. Такав какав јесте, претворен у идеологију и убачен у „људска права најновије генерације", он не само да разграђује традиционалну породицу, него и доприноси још једном од циљева глобалистичке елите – смањењу броја становника зарад достизања „златне милијарде", која на планети може да живи срећно. Зато се свуда где победи Империја уводе закони који насрћу на породицу, чији је циљ како да озаконе донедавне девијације, тако и да децу одузму родитељима, који уплашено стоје пред непојмљивим прописима Великог Брата (попут оног да је свако, па и најблаже физичко кажњавање детета злочин због кога ће отац и мајка у затвор, а дете на усвајање, право у руке непознатих људи). Сви очеви треба да буду сумњиви као потенцијални силоватељи својих кћери, а све мајке као њихове саучеснице у злочину. Зато су многи Срби који су живели у развијеним земљама окупираног Запада бежали у домовину: потписник ових редова зна за случај човека чију су малу кћи у школи саслушавали социјални радници зато што је виђена како шета са оцем који ју је загрлио. Било је то у Канади, и цела породица је, у ужасу, добегла у сиромашну Србију јер следећи корак би био – отац на суду због „сексуалног узнемиравања" детета, а дете – ко зна где.

У јулу 2011. Србију су потресале расправе о низу елемената Новог антипородичног поретка које владајућа коалиција покушава да нам наметне, разграђујући последње што нам нису сасвим уништили – домаће огњиште. Помињали су се нови закони који ће забранити било какво физичко кажњавање деце, легализација „истополних бракова" и њихово право да децу усвајају, увођење слика „истополних бракова" у уџбенике за наше ђаке. Изменама Закона о здравственој заштити проглашено је право петнаестогодишњака да родитељима забране

увид у свој здравствени картон. Због овога, решили смо да се сваком од ових питања посветимо са дужном пажњом да бисмо читаоцима „Печата“ указали какве све последице по нас могу имати ови кораци на путу ка жутокракој ЕУтопији. Посветили смо се и питању права „веселника“ (превод енглеске речи „gay“), али и праву на „медицинску приватност“ деце, као и свему ономе о чему бисмо говорили када нам ЕУкратори Србије не би везивали уста, држећи медије под контролом жешћом него у доба Јосипа Броза.

Ако вам се учини (под утиском окованих медија) да овде има „говора мржње“, размислите двапут: писано је из љубави, љубави према нашој породици, према деци за коју смо одговорни и која су нам дата да бисмо од њих начинили здраве, нормалне, поштене људе, који ће сутра такође имати своју децу. То је и ништа друго, не само говор, него и делање љубави – брига око наше деце, једине будућности коју имамо.

Помоћ вишедетним породицама

Једна од жутокраких предизборних лажи које су помињане у јулу 2011. је и та да ће нови породични закони обезбедити помоћ вишедетним породицама (неки су говорили да су то породице са троје, неки са четворо, неки са петоро деце) од 200 евра месечно до пунолетства најмлађег детета. То је на нивоу предизборних обећања „просрпског“ председника 2008. да ће, ако он и његови победе, Србија добити 200.000 нових радних места! Јер, наравно, пара нема, привреда пропада, спрема се општи економски колапс, па је „тлапња“ о тој помоћи прича за наивчине које треба, још једном, да гласају за „ЕУ која нема алтернативу“ и која се и сама налази пред привредним сломом. Уместо да се људима омогући да живе од свог слободног, макар и најамног рада, да се укину порези на дечију гардеробу и обућу, на храну за бебе, да се омогући бесплатна исхрана у школским кухињама и цене уџбеника сведу на разумну меру, причају се бајке за које приповедачи већ сада знају да су лаж.

А за то време Србија заиста нестаје. Сваке године умре 30

хиљада људи више него што их се роди, а има преко 100 хиљада абортуса. После пописа 2002. мр Горан Пенев, сарадник Центра за демографска истраживања Института друштвених наука, јасно је рекао да се наша популација може сврстати у део „изузетно старих популација“ јер је удео младих низак и стално опада, док удео старих непрестано расте. Просечна старост је изнад 40 година! Налазимо се у фази ДУБОКЕ ДЕМОГРАФСКЕ СТАРОСТИ (иначе, стадијуми демографске старости су: рана демографска младост, демографска младост, демографска зрелост, праг демографске зрелости, демографска старост, дубока демографска старост, најдубља демографска старост; ево нас, дакле, пред изумирањем или, како би стари и нови нацисти, они германски и ови евроатлантски, рекли – пред „коначним решењем српског питања“).

Грађански законик и недоумице

Када је, у 175. броју „Печата“ изашло реаговање професора др Оливера Антића „У Србији без памети“, осетио сам и радост и жалост. И једно и друго је како последица онога што сам прочитао, тако и околности времена у коме живимо. Поготово када је у питању сложена проблематика будућег Грађанског законика, који смо некада баштинили, а који је Тито укинуо 1946. А Грађански законик имали смо пре многих европских земаља, јер се о његовом доношењу побринуо још кнез Милош. Додуше, ни онда није све било непротивуречно, како у својој веома упутној студији „Правна европеизација Србије 1804–1914.“ пише проф. др Марко Павловић. Он истиче да је „у јавном мнењу било доминантно схватање да су норме Грађанског законика, односно њихов писац Ј. Хаџић, разориле задругу“ (то јест, традиционални начин организовања наше породице).

Новинар „Печата“ Александар Дунђерин, пишући осврт „У Европу без породице“, на који је проф. др Оливер Антић реаговао, управо је изразио страх од даљег разарања домаћег породичног живота јер се, у штампи ЕУшамућене Србије

претходних дана појавио низ текстова у којима су новинари листом тврдили да ће ЕУкратске власти дозволити „истополне бракове“, који ће имати право да усвајају децу, као и то да ће сваки, па и најмањи ударац по задњици детета бити третиран као насиље над дететом које ће се кажњавати не само затвором, него и могућношћу да се дете узме од родитеља. Искусног журналисту не би требало да обузме страх од таквог развоја догађаја, и Дунђерин је, као искусни новинар, свакако морао опрезније да чита наше новине, познате по шарлатанској склоности сензационализму. Али и новинар је човек. „Кога су змије уједале, и гуштера се плаши“, каже народна изрека. А од 2008. власт је донела толико (без)закона и (не)прописа који су супротни интересима наших породица и наше будућности да није нимало чудно кад се човеку учини да је на помолу још један шамар већинској Србији у име „ЕУ која нема алтернативу“.

„У Србији без памети“ ме је ожалостио због насталог неспоразума, али ме је и обрадовао јер је професор др Оливер Антић јасно и гласно објавио да статус породице преднацртом Грађанског законика није нимало угрожен. Јер тамо пише: „Брак је законом уређена заједница живота мушкарца и жене; брак се заснива на праву мушкарца и жене на потпуну и трајну заједницу; брак је ништав ако су га закључила два лица истог пола; ванбрачна заједница је трајна заједница живота жене и мушкарца (ванбрачни партнери), између којих не постоје крвно сродство и брачност; усвојити могу супружници или ванбрачни партнери заједно, ...“ Нема, дакле, „истополних бракова“ нити истополни партнери могу да усвајају децу.

Добро је све то знати, али је још боље бити опрезан. Јер у држави у којој се ни Устав не поштује, него се преговара са окупаторима једног дела државне територије (Косова и Метохије), и у којој се, упркос најжешћим отпорима јавности, организује „геј парада“, која демолира Београд, све се може очекивати, па и стотине начина да се заобиђу одреднице Грађанског законика. Зато смо дужни да видимо шта се збива „на терену“ (људских права, наравно, јер се овде свака србофобна ирационалност подмеће под људска права). Пре тога да проговоримо неколико

речи о тзв. сурогатном маетринству, које је новина у Грађанском законику, чије постојање професор др Оливер Антић признаје.

О сурогатном материнству

У тексту „У Србији без памети“ професор др Оливер Антић је исказао похвалну и разумљиву бригу због тешког стања нашег народа када је у питању природни прираштај. И испевао је химну „сурогатном материнству“, које се шири светом, од САД-а до Индије, које је описано овако: „На пример, супруга не може да одржи трудноћу и зато је ИМУЋНИ (подвукао ВД) брачни пар спреман да сачини уговор са самохраном мајком која има више деце, према којем ће од њиховог генетског материјала вантелесном оплодњом да одржи плод и роди им дете. /.../ Уместо да одлазе у САД или Индију, на пример, наши ће грађани са мање новца и ризика доћи до истог циља: сурогат мајка ће решити пробем егзистенције како свој, тако и своје деце, биолошким родитељима се испуњава највећа и најприроднија жеља, а држава повећава број становника битно угрожен ‘белом кугом’“.

Оставимо по страни укусе (рецимо, за мене је појава „сурогатног материнства“ сведочанство о томе до каквог степена нихилизма у злоупотреби сиромаштва иде савремени, канцерогени либерал-капитализам, који људска бића претвара у стоку за оплодњу), али, из перспективе православног хришћанског морала, који је професору др Антићу свакако на срцу, пошто се залаже за изједначавње црквеног и грађанског брака, сурогатно материнство је крајње неморално. О томе, изражавајући став православне пуноте, пише у једном од најзначајнијих савремених црквених докумената, „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“, у одељку који се бави питањима биоетике:

„Ако су муж и жена неспособни за рађање детета и ако терапеутски и хируршки методи лечења неплодности не помажу супружницима, требало би да са смирењем прихвате своју бездетност као посебан призив. Требало би да у сличним

случајевима /.../ размотре могућност усвајања детета уз обострану сагласност супружника /.../ 'Сурогатно материнство', тј. уношење оплођене јајне ћелије у жену која након рођења враћа дете 'поручиоцима', противприродно је и морално недопустиво чак и у оним случајевима кад се остварује на некомерцијалкној основи. Тај метод претпоставља рушење дубоке емотивне и духовне блискости која се између детета и мајке упоставља током трудноће. 'Сурогатно материнство' траумира како жену која носи дете и чија се материнска осећања газе, тако и само дете, које касније може доживети кризу самосвести."

Уношење могућности „сурогатног материнства" у „Грађански законик" из православне перспективе исто је што и легализација продаје сопствених органа имућним потражиоцима – доказ крајње неправедности друштва у коме су такве ствари могуће, и које новцем понижава човека, сводећи га на својеврсног модерног роба, „оруђе које говори". Борба против беле куге не води се на тај начин, без обзира на то што нико не сумња у поштене намере твораца преднацрта нашег Грађанског законика.

Још једно „дечије право"

Док се народ Србије о јаду бавио, гледајући како велеиздајничка власт жутокраких ЕУтописта ништа озбиљно не предузима да би заштитила Србе на северу Косова и Метохије, гласачка машинерија ЕУкратске већине усвојила је измене Закона о здравственој заштити. По тим изменама, дете које је навршило 15 година, а кадро је да расуђује (а које дете у 15 година то није кадро, сва деца са 15 година имају расуђивање Платона и Аристотела, то жутокраки ЕУтописти знају), може да обави увид у своју медицинску документацију и „прогласи је поверљивом."

Влатко Ратковић, један од посланика владајуће коалиције, ускликнуо је, за *Прес* (29. јул 2010): „Ово решење усклађено је са Универзалном декларацијом о биоетици и људским правима, Конвенцијом Савета Европе о људским правима у биомедицини,

Европском повељом о правима пацијената. Мислим да ту нема ништа спорно. Направљен је баланс између заштите права на приватност и заштите здравља и живота деце као пацијената.“

Славица Ђукић – Дејановић је, у стилу мудре пророчице Питије, изјавила да доношење оваквих правила није неопходно, али је пожељно ако желимо у ЕУ, при чему је изразила своје уверење да се овај закон „у пракси неће стриктно примењивати“ (толико о поштовању закона у земљи Србији!).

Чули су се и гласови разума. Психолог Бранка Тишма је изјавила: „Ово је нагло мењање ствари, које може имати несагледиве последице!“ Зорица Марковић, уредница портала *Здравоскоп*, изјавила је: „Колико год да су ове одреднице у духу поштовања људских права, ми им у овом тренутку нисмо дорасли! Оправдано страхујем да ће се криво тумачити и врло брзо злоупотребити у пракси!“ Родитељи су били једногласни у осуди „Срамота! Докле више да нам сервирају такве глупости и правдају их уласком Србије у ЕУ. Па, ја са својим сином који има 16 година још идем код лекара и кад има упалу грла!“ – рекла је једна мајка.

По новом Закону, ако је син наркоман или кћи остане у другом стању, они, у договору с лекаром, могу то да прикрију од својих родитеља. Лекар, опет по закону, ако сматра да је здравље детета угрожено, може то да пријави родитељима. А родитељи, који грцају у беди и мисле како да прехране потомство, могу само да гледају како им ЕУтописти породицу разбијају, хушкајући децу против њих, и стварајући ситуацију у којој родитељ треба да храни и негује дете да би га преузели ЕУсрећитељи, који ће, још мало, сасвим мало, легализовати и проституцију. (О томе је писала *Политика* на почетку жутокраке владавине у Србији, па се ућутала; привремено, да се Власи не досете.) А како рече посланик ДСВлатко Ратковић: „Особа са 15 година има право да заснује радни однос, и то нико не доводи у питање.“ Легализована проституција биће посао, зар не?

Забрана физичког кажњавања

Најнапреднији жутокраки пантократори нашег живота и смрти решили су да свако физичко кажњавање потомства изједначе са злостављањем, и да о томе донесу закон, какав има веома мали број држава света (мање од двадесет), од којих у многима „гејеви“ усвајају децу. То јест, несташко хоће да се игра врелом ринглом, ти га удариш по гузи да се не ожеже, комшија те пријави и ти одеш у бајбокану, а малишан на усвајање (рецимо, код толерантног пара мушкараца). Јована Папан (иначе мајка троје деце) о овом закону, који треба да усвоје наши скупштинари чим га ЕУкратори предложе, у *Политици* је записала следеће: „Ево још једне мере која, осим што је нереална јер ставља ван закона и проглашава монструмима практично све родитеље у Србији, може само још дубље да нас гурне у демографску провалију. Шта још мајка троје деце пожелети може него да јој неко ко је прочитао пар УН-памфлета држи лекције о томе како се стрпљиво и натенане (док нека кућна помоћница кува, усисава и шири веш) треба деци по 700–800 пута на дан да објашњава да се прсти не гурају у тостер, да на треба лупати по радијаторима у шест ујутру или да је ружно својој баби говорити да ‘једе г...’ зато што их је изгрдила. Није уопште тешко све постићи лепим, нарочито у теорији. У реалности често имате конкретне животне ситуације у којима не можете да *игноришете* своје дете које вришти и бесни јер, рецимо, иза врата спава беба или сте, на неки други начин, околностима принуђени да своје дете натерате да вам се моментално потчини како не би угрожавало себе или друге. Да ли је у таквим ситуацијама нужно и обавезно користити физичко кажњавање? Наравно да не. Нужно је само да и тај метод постоји као опција, као васпитна мера којој је легално прибећи. И та мајка троје деце ситуацију напросто покушава да одржава под контролом како зна и уме, и у датој ситуацији ће поступити онако како процени да је најпаментније да би породични живот функционисао на задовољство свих, сада и у будућности, када та деца израсту у људе.“

Ако се овај закон усвоји, ваша деца ће да праве хаос, а ви ћутите и трпите; али шта ако деца непрестано праве хаос код куће и у школи, ако су, како се то данас каже, „хиперактивна“? Има Империја лек и за то: зове се *Ритал*ин, и масовно се примењује у школама САД-а и Европе, са дозволом родитеља или без ње. *Ритал*ин хиперактивне малишане (који не смеју да добију по туру јер је то *злостављање*) омамљује и отупљује.

Велики фармацеутски концерн Новартис (куд бисмо без фармакоусрећитеља!) родитељима и деци нарко-дејство своје пилулице објашњава пратећом сликовницом. Бајка прича о болесном Хипхопу, коме се стално дешавају непријатности јер је деконцентрисан. Хипхоп се излечи кад оде код доктора корњаче који му даје „малу белу пилулу“ (*Ритал*ин, то јест *Метилфенидат*). У тексту Катје Тим и Јерга Блеха „Деца с грешком“ („Недељни телеграф“, 31. јул 2002) описан је случај једне Немице, мајке четворо деце, чији је син Кристијан био толико немиран да је она морала да трчи око куће како га не би ударила (и заглавила у затвору). Одвела га је код лекара, који му је преписао „малу белу пилулу“. Мајка каже: „Кристијану преписују ту ствар као бомбоне, а под *Ритал*ином делује отупео, као робот.“

У Америци *Метилфенидат* узима око пет милиона ђака. Сваког дана. Као својеврсну „life style“ дрогу, која обуздава глад и одгони умор. Клинци је не само гутају, него је и мрве у прах и ушмркују, а америчко Министарство правде упозорава да их неки растварају у воду и инјекцијама убризгавају, што може изазвати тешка оштећења ока и плућа, као и трајну зависност.

Ако ЕУтописти жутих боја уведу закон о забрани физичког кажњавања деце, ето нама Новартиса да смири србијанске хипхопове, потенцијалне злочинце у некој новој Сребреници. А ви ћете дрхтати од своје деце и од комишија ако покушате да *Метилфенидат* замените обичном шљагом.

Модел цинкарења већ постоји, и дат је у уџбенику за Грађанско васпитање за први и други разред основне школе, који је 2006. издао Завод за уџбенике и наставна средства. Ауторке су му Бранка Бубањ, Милеса Влајков, Сандра Мали

и Татјана Пејовић-Себић. На 33. страни овог приручника за мале потказиваче налази се табела о изложености физичком и вербалном насиљу. Насилни поступци су „ударио ме“, „почупао ме за косу“, „подсмева ми се“, „поломио ми играчку“ (то водоравно), а усправно пише „друг“, „родитељ“ и „учитељ“. На основу тога тражи се да наставник грађанског васпитања сазна ко их „злоставља“ и да деци по ко зна који пут објасни да су њихова права повређена.

Још у октобру 2007. осамнаест „домаћих“ НВО је на конференцији за новинаре одлучно захтевало забрану телесног кажњавања деце, као и „хитно успостављање одговарајућих независних механизама пријављивања телесног кажњавања“. О овоме је у књизи „Културни рат у Србији“ (Београд, 2008) писао Слободан Антонић: „Лицемерно је опслуживати један систем, који милионе људи присиљава да раде за долар дневно, а онда тим истим несрећницима држати лекције како заправо не воле своју децу, пошто им крше ‘право на игру’ и ‘право на забаву’. /.../ Лако могу да замислим како се већ сутра, као део процеса ‘евроатланстких интеграција’, и у Србији доносе закони које предлаже оних 18 НВО. Свако од нас, ко је родитељ, тиме ће постати потенцијални насилник. Свако од нас ће доћи у прилику да га сопствено дете пријави на часу грађанског васпитања. Свако од нас постаће предмет занимања различитих служби и НВО. Свако од нас биће изложен претњама да ће бити јавно дифамиран као лош родитељ. Да ли је то оно што желимо?“

Наравно да није. Али ко нас пита! НВО морају да имају нове теме за злостављање неденацификоване Србије. Од тога се живи; то је знак Империји да сви послови са кривцима за распад СФРЈ још нису обављени и да НВО заслужују даље финансирање.

Одузимање деце – како то стварно изгледа

У европској земљи Финској 2010. живљаху срећно Финац Вели-Пек Рантал и његова жена, Рускиња Инге. Градић им се звао Турку. Имали су сина Роберта. Једном приликом дечак у

школи, у некој дечијој свађи, рече да би га мајка могла одвести у Русију. И срећна породица је, да парафразирамо Толстоја, престала да личи на остале срећне породице и постала несрећна на свој начин.

Социјални радници су брачном пару Рантал узели сина и сместили га у прихватилиште. Прво су га одвојили на тридесет, а затим на шездесет дана. Мајци су забранили да виђа дете, а оцу дозволили. Али отац је радник, грађевинац, често ради у другим градовима, и не може сваки дан да посећује сина. Син је патио за мајком и деветнаестогодишњом сестром. Почео је да муца. Отац немоћно шири руке: „Сваки дан одлазим очајан из прихватилишта. Дете хистерише, хвата се за мене, а службеници ми га отимају, као фашисти. А ја ништа не могу да урадим."

Кад поменусмо фашисте, председник Антифашистичког комитета Финске, доцент Хелсиншког универзитета Јохан Бекман покушава да објасни шта се десило: „Код нас влада прилично антируска атмосфера у друштву, и зато је типично за многе наше школе да децу повезану с Русијом вређају, задиркују. Очито је увређени дечак узвикнуо да ће га мајка одвести баки у Русију, где га нико неће дирати." И социјални радници због тога отимају дете од родитеља. Бекман каже да родитељи не могу ни да туже социјалне раднике јер је дете одузето без икаквог судског решења, а сам процес би потрајао две до три године; социјални радници оптужују мајку јер су на леђима детета нашли малу модрицу (зла Рускиња је злостављала свог сина, зар не).

Несрећна мајка прича: „Били смо спремни да направимо компромис са социјалним радницима. Али молили смо их да му не ометају уобичајени режим – да га воде у школу, где једном седмично учи руски језик и основе православља, као и на хокејску секцију – јер Роберт већ професионално игра хокеј, као голман. Очекују га с великим нестрпљењем јер због решења органа тим пропушта мечеве и тренинге." Наравно, социјални радници, налик на оне Хитлерове из установа над чијим вратима је писало да рад ослобађа, нису пристали ни на какве компромисе с родитељима.

Дете су овим социјалним трудбеницима предали његови наставници, који су чули да Роберт прети својим вршњацима одласком у Русију. Социјални радници су га одмах покупили из школе не дозволивши му да од куће узме омиљене ствари и играчке. Мада дечак има двојно држављанство, руско и финско, и мада је његова мајка тврдила да нема намеру да га води у бакин град, Санкт Петербург, где је од рођења био само једном, Роберт је остао у прихватилишту.

А 6. марта 2011. четрнаестогодишњег Роберта је један други дечак у току шетње у главу погодио комадом леда. Уместо да насилник буде кажњен, Роберту су забранили да излази из собе. Породица Рантал тражила је да јој полиција ослободи дете из канџи хуманиста тврдећи да му у прихватилишту без икаквог разлога дају лекове – антидепресиве. Очајни отац је изјавио да је спреман да тражи азил у Русији само да би био са својим сином.

А ево како је своје искуство из Аустралије описала Рускиња Дијана Нихматуљина, сликарка и мајка троје деце (два дечака и девојчице). Она је, наиме, купила елементе за нову кухињу, које није стигла да угради, па их је сместила на велику веранду, где је, између осталог, и сликала.

Једном је дошао радник из фирме која поставља сателитске антене. Рекао је да се антена не може поставити јер кров није одговарајући и отишао – право у полицију. Пријавио је Дијану да кува на веранди, где има мува. Одмах су у њен стан упали полицајац и полицајка, који су је оптужили да деци спрема храну у нехигијенским условима.

Нихматуљина је покушала да их увери да се они од мува штите мрежицом, али није вредело. Онда их је она подсетила на то да Аборицини живе у жбуњу, хранећи себе и децу гусеницама и змијама, али то није помогло: полицајци су запретили да ће, ако хитно не почне да спрема храну у стану, обавестити службу за заштиту деце, која ће јој синове и кћи одузети и дати је другим родитељима.

Нихматуљина обавештава своје земљаке: „На интернету сам нашла да су у Аустралији огромни проблеми због тога и да

родитељи стално праве протесте. Децу одузету због ситница упропашћују. Један дечак, Лука, погинуо је кривицом нових 'родитеља', а над једном девојчицом су у новој породици обавили групно силовање. /.../ Сада често пишу о томе како се Америка, а с њом и Аустралија, претварају у полицијске државе. Није ни чудо ако полицајац, као нациста, у твом стану може да ти наређује где ћеш да куваш."

Тако то изгледа ТАМО. А биће и овде ако се не супротставимо. Почетком августа 2011. сазнали смо за случај Јулије Илић, рођене у Шапцу. Тридеседтједногодишња Српкиња била је удата за Словенца Рока Миленковића. Добили су троје деце. Муж ју је напустио и отишао у САД.

Да би могла да издржава децу, Јулија је, са овлашћењем Републике Словеније, двоје старије деце поверила на чување тетки Славици Илић, која живи у Шапцу. Са деветогодишњом бебом у наручју отишла је у Уједињене Арапске Емирате и добила посао туристичког водича. А онда су свекар и свекрва покренули процес и добили старатељство над њеном децом; власти Словеније су запретиле да ће јој и бебу узети ако се не повинује одлуци словеначког суда.

Сервилна власт Србије, чије држављанство Јулија такође има, одмах је одузела пасоше деци, а Општински суд у Шапцу је позвао тетку Славицу на саслушање. Српски суд је поступио по захтеву словеначког министарства: деца ће бити одузета мајци и дата Центру за социјални рад у Словенији. Пре но што их предају деди и баби по оцу, могли би да их држе у „сигурној кући", што несрећну Јулију доводи до очајања – гајила их, неговала, па сад хоће да их баце у вртлог стреса. Јулија је похитала у Словенију да покуша да нешто учини, али кажу да јој је свекар утицајан и да су шансе мале.

У филму „Ђавољи адвокат" (сећате се, ђавола игра Ал Пачино) кнез пакла се налази на челу моћне адвокатске корпорације и најављује да ће свет освојити помоћу армије правника, који ће свуда увести његове законе. А у пророчкој песми Николаја Српског „Небеска Литургија" овај светитељ пророкује свом

народу да ће – ако настави путем у западну „Белу Демонију“ – на власти добити људе „којих би се марва застидела,/ и вепрови дивљи посрамили“. Кад такви дођу на власт, Србин неће смети „децу своју својом звати,/ ни слободно мислит, ни дисати“. На шта вам наше доба личи?

Наше америчко сутра

Америчка амбасадорка Мери Ворлик је у једном београдском дневном листу (о томе је „Печат“ већ писао) за Видовдан 2011. дала слику наше евроатлантске будућности: „Рано ујутро, 28. јуна 1969. године, полиција је извршила рацију на мали геј клуб у Њујорку. /.../ Људи у клубу пружили су отпор, а два дана немира и протеста који су уследили били су реакција потлачених људи и најава савременог покрета за права сексуалних мањина.“ Овим је, по Ворликовој, „почео дуги марш за савршенију заједницу“. Похваливши полицајце који су бранили параду њених миљеника у Београду 2010, она је истакла да се мора учинити много више за сигурност ЛБГТ-особа у Србији. Као што рече г. Милорад Вучелић у коментару „Амерички Видовдан“ („Печат“ бр. 172), кад би Срби на Косову и Метохији постали педери (а и другде, што да не?), они би могли да рачунају на потпуну подршку САД-а.

Пошто смо осуђени на то да будемо једна од барака америчког глобалног концлогора, маскираног у Дизниленд, да видимо како то изгледа у самој управи логорског комплекса.

У америчким и канадским основним школама деци је 1990. дељена сликовница „Ејшине маме“. Ејша се, наиме, враћа из школе и сазнаје да има „две маме“ јер је њена биолошка мајка „срећна лезбејка“. Нека деца јој кажу да је то погрешно, али Ејша им одговори: „Моје маме кажу да смо ми породица зато што живимо скупа и волимо се.“ После расправе деца се обраћају учитељу, који на питање да ли је погрешно што Ејша има две маме каже да није погрешно ако су оне добре према њој и воле је. (Форма ове педагошке поруке недољиво подсећа на ону причу која је била у нашим читанкама – два ђака расправљају

у кога од њих гледа друг Тито са фотографије, а мудри учитељ разрешава дилему рекавши: „Друг Тито гледа у све нас.“)

Национално образовно удружење САД је 2001. на годишњој конференцији у Сан-Франциску донело следеће препоруке наставницима: „Развој курикулума, инструктивног материјала и програма обликованих тако да изађу у сусрет потребама ЛБГТ ученика /.../ Препознавање значаја ЛБГТ запослених као модела за поистовећивање /.../ Ширење програма и информација који укључују допринос, наслеђе, историју и културу ЛБГТ-људи“. С тим у вези је свакако и одлука јединственог школског дистрикта Сан-Франциска да ђаке прваке упозна са програмом „Моја породица“, у коме је дата оваква дефиниција: „Хомосексуалци су људи истог пола који имају осећања једни према другима на романтичан начин.“ Породица је дефинисана као „јединство две или више личности које могу, а не морају живети скупа, настојећи да изађу у сусрет узајамним потребама и делећи исте циљеве и интересе“. Калифорнијски Закон о спречавању насиља и школској безбедности дозвољава „просветарима“ да деци причају о својој „сексуалној оријентацији“ без писмене родитељске дозволе и без вођења рачуна о погледу на свет ђачке породице. У школи Новатоу у Калифорнији ђаци су изучавали песму о дечаку који обува мамине ципеле и ужива у томе да буде девојчица.

А ево и једног упитника из школе у Фрејмингему (Масачусетс): „1. Шта мислиш, шта је узрок твојој хетеросексуалности? 2. Када си први пут одлучио да си хетеросексуалац? 3. Да ли је могуће да је хетеросексуалност само пролазна фаза твог живота? 4. Да ли си можда хетеросексуалац јер се прибојаваш свог пола? 5. Ако никад ниси спавао с неким ко је твог пола, како знаш шта ти се више свиђа? 6. Коме си изложио своју хетеросексуалност? Како је реаговао? 7. Зашто су хетеросексуалци тако нападни, правећи спектакл од своје хетеросексуалности? Зашто не могу просто да буду то што јесу, него се нападно љубе, носе венчано прстење итд?“

Наравно, ништа без универзитетског образовања. Западни вашингтонски универзитет у Белингаму је с пролећа 2003.

организовао порно фестивал на коме је било забавних активности попут лова на кондоме и зидних новина о мастурбацији. А на Државном универзитету Пенсилваније 2002. на конференцији о „здрављу жена“ главни предавач је био Патрик Калифија – Рајс, „транссексуални бисексуалац“, аутор књиге „Јавни секс: култура радикалног секса“. Дотични је пропагатор „Северноамеричког мушко-дечачког савеза љубави“ (енглеска скраћеница: NAMBLA), који се залаже за легализацију педофилије. Један од његових ставова гласи: „Они који воле дечаке и лезбејке које имају младе љубавнице су једини који пружају руку младим мушкарцима и женама да пређу тешки терен између уобичајеног друштва и геј-заједнице.“

Такву нам је будућност о Видовдану 2011. понудила Мери Ворлик. А ви поново гласајте за њене штићенике у Србији. И добићете нове, „gay friendly“ школе, наравно.

Тако у Америци! А мила нам ЕУропа?

Приближавамо се ЕУтопији, у којој владају све могуће сексуалне слободе. На пример, ево вести из *Преса* (12. август 2007): „Власници животиња у Данској отворено рекламирају услуге секса са животињама, напомињући потенцијалним муштеријама да их неће кривично гонити ни полиција, ни држава. Власници животиња иду чак тако далеко да тврде да животиње које имају у понуди имају дугогодишње искуство, те да и саме желе секс. Бордели овог карактера су изненађујуће добро посећени, а корисници оваквих услуга у Данску долазе из Немачке, Холандије, Шведске и Норвешке.“ А шта од од нашег, балкански скудоумног човека може да начини правог ЕУполитичара?

Ево вести која нам то објашњава (*Новости*, 25 април 2008): „Фабрис Лезијер (40), шеф кабинета француског министра културе Кристин Албанел, пронађен је мртав у стану директора интернационалног одељења првог програма француске телевизије Ф1, познатог продуцента и утицајног човека у француским филмским круговима, Патрика Бинеа (55). Лезијер је,

највероватније, после хомосексуалних оргија умро од срчаног удара, који је, по свој прилици, проузроковала прекомерна доза токсичне мешавине у којој је било кокаина и дроге ДХБ, односно 'дроге за силовање', познате још по називу 'течни екстази'. Ову дрогу, практично без укуса и мириса, користе они који желе да омаме своју жртву, најчешће да би је силовали. Лезијер је уз ДХБ конзумирао и алкохол, што се показало кобним. Када се ујутру пробудио Патрик Бине је сам позвао помоћ, а полиција га је одвела у притвор, као и трећег човека присутног те кобне вечери у његовом стану. На 'партију' је, по свој прилици, било пет мушкараца, међу којима и шеф огласне службе једног француског националног дневног листа, наставник и комерцијалиста. Бине је вече међу мушкарцима организовао на основу контаката преко Интернета. После подизања оптужнице 'због кршења закона о наркотицима', Бине је пуштен на слободу. Из окружења француске министарке културе поручили су да је Лезијер, иначе амерички држављанин, био 'веома озбиљан, поуздан, увек на располагању, тачан и прецизан'."

А ево и вести из миле нам ЕУ Немачке: „Немачку, ових дана, тресе нови педофилски скандал. Овог пута, писци сценарија су ни више, али ни мање, него реномирани педагози, познати по свом реформском утицају на тамошњи наставни програм! Да прича буде црња, у питању је двојац, сада времешних декица, који су, иначе, један другом партнери у приватном животу, дакле хомосексуалци. Осведочени експерти за педагогију, један стар 84, други 73 године, нашли су се, после вишедеценијског ћутања, у жижи интересовања. Према писању дневника 'Велт', млађи, Геролд Бекер, пати од тешког емфизема плућа, здравље му је озбиљно угрожено, па је једва смогао снаге да пошаље отворено писмо у коме признаје да је током 16 година (од 1965. до 1985) колико је водио елитну гимназију 'Оденвалд' у покрајини Хесен, сексуално насртао на ученике и тиме их повређивао. Детаље не наводи, додаје, међутим, да је пре 12 година, такође, јавно изразио спремност да разговара са жртвама, али је процес против њега обустављен. Прекиду истраге кумовао је његов животни сапутник, Хартмут фон

Хентиг (84), икона немачке педагогије, својим одбранашким изјавама. Сумњајући сада најотворенија и на Хентига, понајвише, јер је Бекеров интимни партнер, правосудни органи су покренули истрагу.“ (*Новости*, 24. март 2010)

А има тога и међу ЕУ „хришћанима“: „Швођанка Ева Бруне (55) прва је лезбијка која је постала бискуп. Мајка трогодишњег детета, именована је за бискупа Лутеранске цркве у Стокхолму. Свечаност постављења одржана је у катедрали у Упсали у присуству шведског краљевског пара. Иста црква одобрава склапање хомосексуалних бракова.“ (*Новости*, 10. новембар 2009)

Још кад се овоме дода мила нам и братска Црна Гора, која је већ на прагу НАТО-интеграција! Здравко Цимбаљевић, извршни директор ЛБГТ-форума *Прогрес* и први јавно декларисани хомосексуалац Монтенегра, у интервјуу „Ревији Д“ (20. јул 2011) поручује нам на основу геј-НВО приче да их – иако нема званичне статистике о броју хомосексуалаца било где у свету – у свакој популацији има бар 12%, сматра да је 40 хиљада потомака Марка Миљанова у стању „веселништва“ („gay“). О циљевима свог *Прогреса* вели: „Нама је једино важно да се ријеши питање системске дискриминације особа хомосексуалне оријентације, да се изједначимо у погледу уживања здравствене и социјалне заштите, третмана партнера пред различитим системским институцијама, уживања имовине, пензије, наслеђивања. /.../ У Подгорици је јако пуно gay friendly локала, али социјални живот ЛБГТ особа ће бити много квалитетнији и садржајнији кад се покрене одговарајућа културна продукција, развије сцена која тренутно не постоји, отвори клуб, дискотека и SPA центар.“

Ако сте евроскептици и окрећете леђа ка зиду, ништа вам неће помоћи. ЛБГТ Империја долази по вас да вас преваспита. А онда ће прогрес кренути даље, па ћете гледати како се куја удаје за човека, а коза му постаје доживотни партнер с правом наслеђивања. А можда се озакони и некрофилија, са све позивањем на романтичарску књижевност о „мртвој драгој“, приче Едгара Алана Поа или Гогоља.

Русија на удару „људских права“

Половином марта 2009. председник САД-а је потписао (необавезујућу, додуше) резолуцију Уједињених нација којом се, у целом свету, тражи декриминализација хомосексуализма. Декларацију су децембра 2008, а поводом шездесетогодишњице Повеље УН о правима човека, иницирале Француска и Холандија, а прихватило ју је 66 земаља. Декларацију нису потписале Русија, Белорусија, Кина, Турска и Ватикан, а против ње је устало 60 земаља, на челу са Сиријом (биле су то углавном афричке и арапске земље). Оне су предложиле алтернативну декларацију, а сиријски представник је објаснио суштину: „Треба уважавати законе сваке земље понаособ. /.../ Закони о хомосекусуализму морају бити прерогативи сваке од држава – чланица. Усвајање ове декларације могло би довести до легитимизације других непочинстава, попут педофилије.“ (Питам се, питам да ли им Асад у Сирији смета и због „антигејства“!) Тако је било у Уједињеним нацијама, које су наставиле путем Европског парламента; исти је декларацијом од 18. јануара 2006. хомофобију дефинисао овако: „Ирационални страх и одбојност према хомосексуалности, лезбејкама, гејевима, бисесексуалцима и трансгендерним људима, заснован на предубеђењима, слично расизму, ксенофобији, антисемитизму и сексизму.“

Руски „веселници“ („gay“), уз снажну подршку својих спонзора са Запада, одмах су кренули са захтевима да им се у Москви одобри „свесловенска геј парада“ (ваљда као изругивање идејама словенофила). У Москви, Вороњежу, Краснодару, Омску, Петрозаводску, Ростову на Дону, Самари, Тјумењу, Чељабинску и Хабаровску организована је „Недеља против хомофобије у Русији“. Пропагатори „веселништва“ су организовали семинаре, кино-пројекције, тренинге за толаранцију, радионице.

Ево како је изгледао „тренинг за толеранцију“ у једној од школа Санкт Петербурга. Максим, активиста петроградског „антифа“ покрета, испричао је „Руском репортеру“ да је с ђацима имао радионицу с темом „Шта је боље бити – геј или

фашиста“. На почетку цело одељење је било на страни „фашиста“; после дискусије, 14-оро њих прешли су на „геј“ страну. Углавном, Максим сматра да је нетолеранција у Русији и даље велика – увек пола одељења више воли да буеу „фашиста“ него „веселник“.

У Рјазанској области, где постоји локални закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, грађани Содома маскирани у грађане Космополиса организовали су у близини градских школа и дечје библиотеке своје параде носећи пароле „Хомосексуалност – то је сасвим нормално“ и „Поносан сам што сам хомосексуалац. Питај ме о томе“. Двојица учесника су била кажњена са по 1.500 рубаља сваки, и одмах су решили да туже Русију Европском суду за људска права у Стразбуру (То су, пре њих, урадили московски содомити-космополити јер им је градоначелник Лушков 155 пута одбио захтев за парадирање!).

Руски академик Кон, жестоки заговорник права на „гејлучење“ (кованица слична турцизму „шенлучење“), тих дана је изјавио: „Однос према хомосексуализму је идеални лакмус папир за проверавање демократизма и толеранције.“

За све то време Руска Црква остаје на предањским позицијама. Када је у децембру 2009. Москву посетио генерални секретар Савета Европе, патријарх московски и све Русије Кирил му је у храму Христа Спаситеља рекао: „Ми прихватамо свачију слободу избора човековог, па и у области сексуалне оријентације. То је његова лична ствар. Али признавање те чињенице нипошто не мења наш став о самој суштини те појаве. Религиозне традиције свих народа сведоче да је хомосексуализам грех, као и губитак моралног оријентира личности.“

Али борба се наставља. Не дају се евроатлантисти тако лако. Свет ће бити Содом или га неће бити. Секретар Савета Европе Т. Јагланд, у мајском саопштењу 2011. најавио је да ће у јуну комесар Савета Европе за људска права Томас Хамарберг поднети извештај на тему „Дискриминација на основу сексуалне оријентације и родног идентитета у Европи“, на основу кога ће Савет Европе до краја 2011. донети програм помоћи европским земљама под насловом „Борба против

дискриминацијена основу сексуалне оријентације и родног идентитета“. Руска Црква није остала равнодушна: њеном представништву у Стразбуру стигао је документ „О праву на критичку оцену хомосексуалности и о законским ограничењима за наметање хомосексуалности“, који су припремили доктори правних наука М. Н. Кузњецов, И. В. Понкин и Н. А. Михаљева. У њему, између осталог, пише: „Захтеви које су међународне организације упутиле Руској Федерацији за давање хомосексуалцима и њиховим удружењима посебних, привилегованих режима права, дајући им тиме привилегије, као и захтев за гоњење лица због исказане критике на рачун хомосексуалности, као и према питању организовања јавних ‘геј-парада’ од стране хомосексуалаца, у супротности су са општеприхваћеним начелима и нормама међународног права и међународним актима о људским правима, и у сукобу су с ‘јавним поретком’ (ordre public) Руске Федерације. Руска Федерација има суверено право да самостално и независно, у складу са својим законодавством, одређује мере, начине и границе заштите јавног морала, ослањајући се на сопствено, самостално формирано тумачење значења и садржаја моралних вредности, које су везане за националну културу, и подлежу чувању, заштити и подршци од стране државе.“ Борба се наставља. Наде има док год је Русија независна држава.

Из новије историје Срба

Деведсете године 20. века у Србији биле су карактеристичне по борби за„демократију и људска права“ (у којој су, поред искрених али наивних, каквих је било највише, учествовали и многи неискрени али ненаивни, који су тачно знали шта хоће и како то да постигну, уз малу помоћ својих пријатеља, чиновника Империје). Инфилтрирани међу студенте, ненаивни су у часопису академаца Филозофског факултета „Еидос“ (мај 1996, 6–8) објавили анкету о броју уживалаца марихуане и о склоности ка хомосексуализму. Задовољни што је 54% испитаника рекло да је пробало марихуану, били су незадовољни

ставом већине, која је хомосексуализам прогласила изопаченошћу (око 80%), па су радикалне противнике ове „сексуалне оријентације“ назвали „нацистоидним“.

У часопису „Европљанин“, познатом по свом натољубљу и антимилошевићевизму, у једном од летњих бројева 1998. појавио се читав блок посвећен овом питању у „варварској“ Србији. Дата је кратка историја покрета за права „веселника“ у нас, Групе за афирмацију геј и лезбијских људских права „Аркадија“, основане 1991. Читали смо ставове „просвећених“ лекара (др Слободан Јакулић, „Хомосексуалност је урођена ствар“), као и бораца за ЕУропу, попут вишег саветника Института за европске студије Мирослава Прокопијевића, који је био недвосмислен: „Још су у старој Грчкој моралне слободе човека биле далеко веће него сад. Наравно, после тога је наступио период тероризма хришћанских шизми и тоталитарних друштава која су хомосекусално опредељење сматрала неприродним.“ „Политика“ је 29. јуна 1998, после текста о белој куги у Србији, донела чланак о томе како су 27. јуна те године у Улици краља Петра број 87 домаћи активисти покрета „веселника“ обележили „Међународни дан поноса лезбијки и хомосекусалаца“. Дејан Небригић, један од оновремених активиста, изјавио је да „бити геј у Београду значи бити као прасе у Техерану“, а Душан Маљковић, председник Европског удружења младих Србије, јасно је најавио нашу ЕУ будућност: „Затворена хомосексуалност у кући није реализована. Зато је потребно изаћи на улицу и марширати.“

Лепа Млађеновић, вођа лезбејске организације „Лабрис“, авангардно се заложила за легализацију хомосексуалног брака. „Лабрис“ је у то време нудио летак на коме је, између осталог, писало: „Лезбејска егзистенција је наше људско право... Говоримо себи и другима да свака жена има право да воли жене и да то није девијација... Облици присилне хетеросекусалности су културно наслеђе цивлизације, мушко насиље над женама које обнавља зависност жене од мушкарца, И СВЕ ИНСТИТУЦИЈЕ ДРУШТВА ОД ПОРОДИЦЕ ДО ДРЖАВЕ.“ (Одатле на паради „веселника“ октобра 2010. у Београду парола „Смрт

држави“; ускоро ћемо читати и „Смрт породици“.) Активисткиње „Лабриса“ биле су укључене и у оснивање „СОС телефона за жене и децу жртве насиља“. Понуђена је заштита женама ако их мужеви први пут туку, ако им намећу своју вољу, ако сузбијају женске жеље и способности, ако их омаловажавају и називају погрдним именима. Залажући се против насиља над женама, СОС је (уочи НАТО-бомбардовања Србије 1999) био и против „милитаризма“. Борећи се против „дискриминације на основу сексуалног опредељења“, рани СОС је позивао жене да их заштити ако их мужеви спречавају да имају „пријатељице“ (наравно, не пријатељице за комшијску кафу, него оне друге, „интимне“).

Занимљиво је да су се борке за лезбејска права нашле међу најгласнијим гласноговорницама приче о Србима као главним злочинцима у ратовима на простору бивше СФРЈ. Лепа Млађеновић је у америчком часопису „Off Our Backs“ марта 1993. објавила текст у коме јасно указује на недела Срба фалократа, који својим женама не дају да имају „пријатељице“: „Срби су силовали неколико стотина хиљада жена у Хрватској и Босни, и још ће их бити силовано. Многе од њих су биле силоване и неколико пута, многе су биле убијене, жене свих узраста и националности, само што ратне статистике то нису забележиле... Неке од нас, мада малобројне, не можемо да се идентификујемо са ‘српским народом’. Ми смо се раније смастрале ‘Југословенкама’, па се самим тим никад нисмо ни идентификовале се Србима. Сада, када нам се намеће српска националност, ми увиђамо да нема ничега, баш ничега, што би феминисткиње привукло том националном идентитету.“

Читав НВО „грозд“ тих, „лудих деведесетих“, делио је сличне идеје (ево списка: „Жене у црном“; СОС телефон за жене и децу жртве насиља; Аутономни женски центар против сексуалног насиља; Инцест центар; „Сара“; Центар за девојке; Центар за женске студије; Женско саветовалиште; Сигурне женске куће; „Лабрис“; „Ластавица“). Оне су биле против рата, сексизма, милитаризма, мачизма, ... Али и против Цркве: демонстрирале су 1995. у Београду против патријарховог позива на рађање деце ускликујући: „Мање Цркве, више презерватива!“

У књизи „Жене за мир“ (Београд, 1997) кроз исказе активисткиња дати су путеви иницијације у тајну „ослобођења жене“. Тако је Штефи, Хрватица која је била удата за Србина, причала о својевременој „страховитој угрожености“ од мужа и деце коју је трпела зато што је била другачије националне припадности. Како је победила ту страшну тортуру злих Срба (мужа и деце, понављамо)? Ево како: „На крају баладе сам ипак пронашла женску групу, СОС телефон за жене и децу жртве насиља. То је за мене била фантастична терапија, оне су биле анационалне /.../ и ја сам ушла у тај брод. Сама група ме је научила реду. Друго, ту сам отворила себе и открила да сам лезбејка, да сам цео живот волела жене, ја сам до тог догађаја била мртва жена, а сад осећам да сам хиљаду жена /.../ У односу на породицу ја сам самостална, ми смо тек сад то схватили, да они могу без мене и ја без њих. Овај рат је разбио моју породицу у добром смислу.“ (Зар је онда случајно што је „Међународни скуп женске солидарности против рата“, одржан 1996. у Новом Саду, имао радионицу с темом „Лезбејство и политичка одговорност“?)

Већ у то време било је веома јасно да домаћи активисти ЕУвеселништва неће стати. Мирјана Вагнер, адвокат Центра за женске студије, у изјави за „Европљанин“ 1998. јасно је рекла: „Последњи степен освајања геј и лезбејских слобода јесте прихватање могућности да они одгајају децу /.../ Холандија ће бити прва, а онда ће то полако да иде.“ А Душан Маљковић, који је, поред евроомладинских интеграција, у то време био сарадник Фонда за хуманитарно право за борбу против хомофобије, исказао је своје личне жеље: „Желим да усвојим малу ћеркицу Јапанку која ће се звати Анаис, по мојој омиљеној списатељици Анаис Нин. А син ће ми бити мелез и зваће се Хенри по Хенрију Милеру. Можда усвојим и трећу девојчицу – то морам још да видим са својим љубавником, која ће се звати Џун, да тако постигнемо тај троугао. Наравно, ово је све испоетизовано, али ја веома желим децу и верујем да ћу их једнога дана имати.“ За неупућене: Анаис Нин је била америчка „еротска“ списатељица (која је уживала у свим врстама сексуалних „слобода“, па је упражњавала и инцест са оцем); Хенри

Милер је био амерички књижевник, који је такође уживао у сексу и описивању секса; он, Анаис Нин и његова љубавница Џун били су сексуални троугао који је изводио разне врсте „испоетизованих“ (израз Маљковића) сексуалних огледа, у малограђанска и антиЕУвремена познатих као перверзије.

Још деведесетих година 20. века се знало да домаћи веселници – бар неки – лудо чезну за усвојеном децом, коју би могли организују у своје измаштане и на основу омиљене литературе саздане троуглове.

Почетак новог миленијума

Одмах по доласку на власт ДОС-а, покушана је организација параде „веселника“ у Београду. Парада је била заказана за 27. јун 2001, па премештена на 30. јун упркос могућности насиља и тзв. контрапараде. Једна од многих досовских испостава, Студентска унија Србије, подржала је 29. јуна ову манифестацију.

Десило се то што се десило – београдске улице су још једном биле сведоци грађанског рата ниског интензитета, који је Србији наметнут марта 1991. У дане неуспеле параде, лист „Политика“ и агенција „Фактор плус“ спровели су анкету међу грађанима: испоставило се да од 1.500 испитаника 76,4% њих сматра да су хомосексуалци болесни, а да је свега 0,9% њих за давање права истима на „истополне бракове“.

За сукобе на улицама Београда Татјана Лукшић-Орландић, помоћница савезног министра правде (још увек је постојала СРЈ), оптужила је (а кога би другог?) Слободана Милошевића, који је Србе учио „нетолеранцији“. Огласили су се Фонд за хуманитарно право, Форум писаца и АНЕМ, Биљана Србљановић, Петар Луковић, Борка Павићевић и остали са Сорошевог платног списка (оног Сороша који од пада Берлинског зида у Источној Европи финансира све кампање за стварање грађанског друштва, које подразумева, између осталог, легализацију марихуане и „истополних бракова“).

Иако је у марту 2001. Социјалдемократска унија Жарка Кораћа тражила озакоњење бракова између истополника,

после неуспеле параде, Кораћ се оградио од манифестације, рекавши: „Не само да моја странка нема никакве везе с тим, него ја нисам ни знао да се тог дана одржава геј парада.“

Контроверзни, али обавештени Драгош Калајић после свега је објавио текст „Срби, остајте мушки“, у коме наводи тврдњу познатог италијанског писца Малапартеа да је у Европи после Другог светског рата број хомосексуалаца невиђено порастао. Разлог, по аутору „Технике државног удара“, јесу ужаси рата и тоталитаризма. Калајић додаје: „Тоталитарни системи и ратови циљају својим насиљима управо мушкост, етику мушких дужности и одговорности. Слабији, поводљивији људски материјал мушког рода не одолева тим претњама и изазовима већ се кукавички пресвлачи у женске одеће те камелеонски преузима псеудоженску природу.“ Подсећајући на једну узгредицу Рајка Петрова Нога („Знаш, моји Херцеговци користе реч ‘педер’, али не верују да то постоји!“), Калајић упозорава на то да је савремено полно и ино конвертитство у нас плод многих погибија у светским ратовима, и додаје: „Када су Срби постали предмет демонизације, санкција и коначно агресије најјачих сила Запада – многи од њих су пожурили да се преодену у друге, ‘грађанске’, ‘аутономашке’, или ‘војвођанске’, те ‘црногорско-сепаратистичке’ одеће, молећи поштеду од непријатеља, па и награду за такве издаје. Све је то људски разумљиво и опростиво: не може свако да буде Србин.“

Први који је хомосексуалце позвао да гласају за њега био је стари радник Титове „народне милиције“, а касније новодемократа и либерал Душан Михајловић, у оквиру своје „црна овца“ кампање за изборе 2004. То се није одразило на његов успех на изборима, али ће касније друге партије кренути његовим путем (нарочито еврореформски СПС). У влади коју је 2004. формирао Војислав Коштуница као помоћник министра културе Којадиновића, нашао се Бора Ђорђевић, који је НВО јавност провоцирао изјавом да је обуставио помоћ министарства (претходна влада ју је давала) разним геј-лобијима и заговорницима „дугиних боја“.

Књига еубудућности Србије

Институт друштвених наука из Београда објавио је 2009. књигу „Ка демократском друштву: истополне породице“. Аутор књиге је Зорица Мршевић, која је имала видну улогу у „омбудсманским“ пројектима жутокраких властодржаца. Да је књига огледало наше будућности, показују и њени рецензенти Маријана Пајванчић, професорка уставног права са Правног факултета Универзитета у Новом Саду, Марија Драшкић, професорка породичног права са Правног факултета у Београду и судијка – судиница Уставног суда, као и Олга Цвејић, професорка породичног права из Новог Сада. Рецензије су, свакако, биле позитивне; а то значи једно – чека нас оно што је у књизи описано. Наука наређује!

У латинском средњем веку говорило се: „Deus vult!“ („Бог тако хоће!“)

Зорица Мршевић описује пут ка легализацији хомосексуалних бракова: кохабитација, као у Француској, где „веселници“ имају права ванбрачне заједнице без деце; у појединим државама у САД-у то се зове „домаће партнерство“. Следећа тачка дневног реда је регистровано партнерство (Чешка, Данска, Финска, Швајцарска, Нови Зеланд, Немачка, Норвешка, Луксембург и „напредна“ Словенија). Пар хомосекусалаца има право на све као и нормални брачници, осим да усваја децу. Коначни циљ содомизације, маскиране у глобализацију, јесте ИСТОПОЛНИ БРАК (има га у пет држава САД-а, у Холандији, Белгији, Шведској, Канади, Исланду, Великој Британији и Шпанији). Ту хомосекусалци добијају право на усвајање деце.

Ауторка књиге поштено признаје да ЕУ не може никога да натера да озакони истополне заједнице, а камоли такав „брак“ са усвајањем деце. Па ипак, Европски парламент стално препоручује да се према „веселницима“ укину све врсте дискриминације, укључујући и забрану усвајања деце. А тек кад од Зорице Мршевић сазнају да се и Барак Обама залаже за њихове „бракове“ и то да могу да усвоје децу, при чему се овај миротворац (с бомбардерима изнад Либије и трупама на

северу Космета) залаже за то јер „милиони Американаца треба да поносно живе у слободи“ – како да одоли срце њихово, пуно љубави према Обами, Хилари, Бајдену и осталим просветитељима човечанства на ивици Трећег светског рата!

Свако признавање кохабитације и регистрованог партнерства не задовољава хомосекусалну мањину. Чим су у Ирској добили право на партнерство, већ сутрадан су организовали марш у Даблину узвикујући: „Шта хоћемо? Брак! Када хоћемо? Сада!“ Па је једна њихова борка рекла да давање неких права хомосексуалцима још увек не значи да су они равноправни. (Наравно, кад добију право да усвајају децу, они ће ићи даље; у САД-у постоји, сасвим легално, и у овом тексту већ поменуто друштво звано NAMBLA – NORTH AMERICAN MAN-BOY LOVE ASSOCIATION, које се залаже за легализацију педофилиј, и редовно учествује у свим геј прајд манифестацијама.)

Иако савремена наука одавно оповргава „веселнички“ мит о томе да је 10% човечанства хомосекусално (реч је, бар кад је САД у питању, о 3% мушкараца и 1,5% жена са трајним хомосексуалним опредељењем), Зорица Мршевић се непрестано позива на „науку“, па нам показује како су и животиње повремено „хомосексуалне“ (жирафе, мајмуни, китови и лабудови), па чак имају и „доживотна истополна партнерства“. Логика ове „научне аргументације“ је веома дубока: угледајући се на животињски свет, могли бисмо да упражњавамо прождирање мужа од стране жене (тако раде инсекти богомољке), или убијање туђе деце да би нам родитељи побијених малишана узгајили наше јединче (тако ради птица кукавица) или прождирање сопственог потомства (тако понекад ради мужјак лав). Жалосно је што се наука у Србији претвара у јефтину пропаганду политички коректних ставова, а сада уместо цитирања Маркса и Енгелса имамо навођење ставова Барака Обаме. Кад прочиташ рекламу „истополних бракова“ кроз позивање на животиње, падне ти на памет онај графит који се ругао рекламним кампањама лоше робе питајући пролазнике зашто не једу оно што се углавном не једе, додајући: „Зар се милиони мува варају?“

Од Зорице Мршевић сазнајемо да је наука „доказала“ генетску условљеност хомосексуализма (при чему су они који су то доказивали и сами били хомосексуалци, попут Левеја), док се прећуткују она научна истраживања која доказују да је највећи број оних који су се у зрелом добу идентификовали као хомосексуалци био сексуално злоупотребљени од неког старијег хомосекусалца у детињству. Ауторка све време у књизи тврди да деци ништа не смета ако су од детињства упозната са овом „полном оријентацијом“ као нечим нормалним. Њена главна теза је да су хомосексуалци веома добри „родитељи“ и да деца у њиховим „браковима“ немају никаквих последица по развој и срећну будућност. Такав поглед на свет уз једном „демократском друштву“ свакако се мора наметати и кроз школски систем, па ускоро можемо очекивати оно што већ деценијама имамо у најнапреднијој од свих напредних земаља света, САД-у, чије су школе потпуно отворене за „веселнике“, како смо и видели.

Као и сви велики ЕУ-инквизитори, Зорица Мршевић за неприхватање генијалних ЛБГТ-идеја оптужује „моралну панику“ (коју, свакако, увек прави „морална већина“, тупоумни хетеросексуалци који рађају децу и жела да и њихова деца рађају децу), као и „фанатичну религиозну искључивост“, која је некад „анатемисала локомотиву“. Иако не нуди експлицитне методе за обрачун с „искључивцима“, ми их, у Србији, већ видимо: од митрополита Амфилохија грађанистички тоталитарци су тражили да се извини због тога што је, из православне перспективе, коментарисао „параду веселника“ октобра 2010. у Београду. Митрополит Амфилохије је тим поводом у марту 2011. оправдано рекао: „Свако има право да живи како сматра исправним, али то не значи да је тај начин истински прави начин. /.../ Ја сам дужан и пред Богом и људима скренем пажњу и себи и другима да не иду путем који води у пропаст, осуђујући грех. /.../ Црква мора да каже своју реч, а други одлучују да ли ће то прихватити. Не може Црква да прихвати настраност, неприродност живљења као принцип живљења. /.../ Не осудих грешника, него грех, оно што унижава његово, моје и

достојанство других људи, а његово је да ли ће то да прими или не.“ Или, како то пише у једном од кључних докумената савремене Православне Цркве, „Основама социјалне концепције РПЦ“: „Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди са изопаченим испољавањима хомосексуалности. Она хомосекусализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, која се превазилази духовним напором што води ка исцелењу и личносном узрастању човека. /.../ Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушају да се грешна тенденција представи као предмет поноса и пример за подражавање.“

Тако размишља огромна већина грађана Србије, и то не само православних Срба, него и представника осталих традиционалних конфесија нашег терена. Зато Невени Петрушић, истомишљеници наше заговорнице истополних бракова Зорице Мршевић, препоручујемо да, пре но што се обруши на некога из СПЦ, обави консултације и са осталима почевши, рецимо, од муфтије Зукорлића, човека толеранције и будућности. Не баш будућности описане у књизи Зорице Мршевић, али ипак...

Приручник новоговора у Србији

Заштитник људских права у Србији је на свом сајту објавио „Упутства за стандардизован и недискриминативан говор и понашање“. Реч је о налозима за понашање на радном месту. У оквиру овог орвелијанског текста, који нам објашњава како да не будемо дискриминативни према женама и особама са инвалидитетом, налази се (понајвећи, наравно) део о томе како да будемо толарантни и ЕУмилни и према ЛБГТ-особама. Ту сазнајемо да око нас 10% људи нису хетеросексуални и да им морамо приступати са највећом пажњом не смејући ни да помислимо да су те особе „перверзне“ или „промискуитетне“. Увредљиво је сматрати да све ЛБГТ-особе желе да промене пол (то желе само „трансродни“). Забрањено је рећи: „Нисам један

од њих!"; „Нека раде шта год хоће, али нека не кваре децу!"; „Сироти њихови родитељи, ни криви ни дужни, а она/ он је таква/такав!"; „Све је то увоз са Запада!"; „Шта би било кад би сви били такви?" итд.

У образложењу овог текста наводи се да је наше друштво веома „хомофобично" због чега треба учинити све да се хомофобичност смањи. Један од начина је да колеге с посла толерентно схвате ЛБГТ-проблеме и да им помогну у тешким тренуцима: „Њихови проблеми нису само сложени и тешки због негативног става друштва према њима, као и немогућности да своје дуготрајне емотивне заједнице, а често и родитељство, и формално-правно озваниче. Пажљиво и колегијално је, дакле, уважити различитост искустава, саслушати тај део приватне приче, без погрешних и увредљивих претпоставки, без изолације, потсмеха или чак бојкота свега што није хетеросекусално обојено." Омбудсман нам поручује и да ЛБГТ много воле децу и једва чекају да почну да их усвајају: „Грешка је и претпоставка да ЛБГТ особе не желе, или, још горе, мрзе децу. И међу њима, баш као и међу хетеросексуалним особама, има пропорционално исто толико оних који чак страствено воле и желе, као и оних који не желе да имају децу, као што и у обе групације има оних који су добри и оних који су лоши родитељи. ЛБГТ особе нису неадекватни, а још мање 'опасн'", родитељи и због своје секусалне оријентације." Омбудсман је јасан: ако је, што би Хрвати рекли, „тому тако", онда је крајње време да се Србија ослободи хомофобије тако што ће ЛБГТ-дружини омогућити да озваничава своје емотивне везе и, наравно, да усваја децу.

Они у уџбеницима

У 117. броју „Стандарда" 2008, одмах после доласка на власт жутокраке коалиције Камерона Мантера (можда сте заборавили тог врхунског специјалца империјалне дипломатије, који је дошао, помогао коалицију и одјахао у сутон, попут Таличног Тома), појавио се интервју са активистом покрета за права хомосексуалаца Предрагом Аздејковићем, у коме је

дотични најавио да ће се у школским уџбеницима, по узору на ЕУ, ускоро појавити текстови о толеранцији према „сексуалним мањинама“. Као добар пример таквих уџбеника навео је оне холандске, у којима су представљене како разнополне, тако и истополне заједнице са децом, при чему су сви различитих боја коже. Аздејковић је оштро напао професоре наших школа, који „шире хомофобију“, причајући да су „хомосекусалци болесни“. Он је указао и на потребу да имамо „геј-медије“.

А затим је кренуло – усвојен је антидискриминациони закон, у коме је „полна оријентација“ постала важна основа за будуће прогоне због „говора мржње“ (то јест неслагања са пропагандом хомосексуализма). Одржана је и „парада поноса“ октобра 2010, на 95-годишњицу херојске одбране Београда у Првом светском рату. Људи који су били против тога похапшени су и бачени на суд. Заштитница свих могућих и немогућих права у нас, Невена Петрушић, тражила је од митрополита Амфилохија да се извини ЛБГТ-популацији зато што је, после београдских догађаја, износио хришћански став о хомосексуализму. А онда је у свим новинама у јулу 2011. објављена вест да ће нови Грађански законик легализовати „истополне бракове“ и право таквих заједница да усвајају децу. (Видели смо – у предлогу Законика тога нема. Бар за сада.).

Борис Милићевић, члан Геј – стрејт алијансе и високи функционер СПС-а, у *Пресу* је изјавио: „Многи гејеви и лезбијке већ одгајају децу. Рецимо, геј мушкарац направи договор са партнерком која му роди дете, о којем он брине на сваки могући начин. Таквих случајева има колико год хоћете.“ У изјави *Правди* Милићевић је рекао да је истополним браковима место у уџбеницима: „Уџбеници би по природи ствари требало да представљају реалност једног друштва и да не буду у супротности са науком и научним принципима. Данас у Србији имамо уџбенике где се ЛБГТ особе пореде са особама са патолошким поремећајима, а званична медицина је још пре 20 година јасно рекла да то није ни болест, ни поремећај.“

Ова прича наишла је на оштар отпор у јавности. Психотерапеут Зоран Миливојевић је, за *Прес*“ изјавио: „У ситуацији када

смо гледали окршај између противника геј параде и полиције у центру Београда и када имамо потпуну подељеност у Србији по овом питању, постављање такве тезе треба да се схвати као нека врста провокације. Уместо дијалога, предлагачи нове верзије закона покушавају да потуре више неприхватљивих теза за већину грађана Србије. Ту, поред геј бракова, мислим и на покушај да се забрани родитељима да телесно кажњавају дете."

Психијатар Јован Марић је, имајући разумевања за хомосексуално „партнерско домаћинство", истакао да се не сме дозволити да усвајају децу, јер се у пракси само 5–10% њихових веза завршава трајном заједницом: „У 60% случајева њихове везе се своде на тренутна познанства и односе. Ту нема никакве љубави. Пракса, такође, показује да су гејеви изузетно промискуитетни. Америчка статистика показује да многи од њих имају у просеку 500 партнера током живота." Он је додао: „Медицински је утврђено да код неких тинејџера у узрасту од 13 до 15 година постоји конфузија сексуалног идентитета. Тај поремећај има своју дијагностичку фиоку у међународној медицинској класификацији, па и у нашој, као 'поремећај сексуалног сазревања'. Та особа је и хомосекусална и хетеросексуална. Ове слободе на којима се сад инсистира би те тинејџере гурале у хомосекусалност."

Говорећи о могућности да хомосексуалци усвајају децу, психолог Жарко Требјешанин је за *Прес* изјавио: „Као психолог, не бих смео да кажем да би та деца била у истом положају као она која расту у хетерогеним заједницама. Морам признати да би одрастањем у геј заједници деца могла да буду на неки начин оштећена." Психолог Ана Зорнић је у изјави за *Правду*, истакавши да хомосекусализам не сматра болешћу, ипак рекла да би „ментални склоп деце која би одрастала на сликама истополних родитеља, или живела у таквим породицама, био би трајно нарушен, а она израсла у нестабилне и несигурне личности".

Ако се вратимо једном од повода за анализу, Дунђерин је написао чланак „У Европу без породице" на основу онога што се почетком јула 2011. могло прочитати у штампи о новом

Грађанском законику. Добро је што они који пишу преднацрт тог акта нису мислили на тај начин, што је професор др Оливер Антић показао у свом тексту „У Србији без памети“. Али није се требало обраћати само Дунђерину, било је ту и других узнемирених новинара.

То тражи ЕУ

ЕУтопија, творевина на ивици распада, повод је домаћим жутокракима за увођење свих могућих лудости под изговором приче о „људским правима“, која ЕУ хоће и тражи. Наравно, европска бирократија, која се одавно бори против хришћанских вредности, има своје циљеве, од којих је масовно увођење „веселништва“ један од приоритета. Али то уопште не значи да ЕУ може наметати својим чланицама све што пожели у оквиру тзв. права сексуалних мањина, и не само у тој области, него у целокупној области морала. Довољан је пример Пољске: она је пре уласка у ЕУ, почетком деведесетих, вратила веронауку у школе, формирала осмочлани савет за праћење хришћаних вредности на радио и телевизијским програмима, а у Устав Пољске унето је позивање на Бога и хришћанско наслеђе пољске нације.

Када је Пољска приступала ЕУ, један од услова Пољске био је да нико нема права да тражи укидање закона о забрани абортуса (осим у случајевима када је угрожен живот мајке). Када је у лето 2003. сенаторка Марија Шишковска припремала законе за проширење права хомосекусалаца (признање права хомосексуалног партнерства као својеврсног брака, осим усвајања деце), Католичка црква Пољске, предвођена ватиканском Конгрегацијом за доктрину вере, а уз помоћ католичких политичара, кренула је у оштру кампању да се то не дозволи. Снажна политичка групација, Лига пољских породица, најоштрије се супротставила често спречавајући покушаје геј-парадирања. Лех Валенса је изјављивао: „Моје уверење је да тим људима треба помоћ лекара. Шта би било кад би сви људи били такви – не бисмо имали потомке!“

У оквиру председничке кампање 2002. питање хомосексуалности било је једно од кључних питања јер је Католичка црква од свих кандидата тражила да се о њему изјасне. Маријан Кржаковски, кандидат Солидарности, изјаснио се против хомосексуалних бракова и права да они усвајају децу, а Марек Савицки, из Пољске сељачке странке, рекао је да је хомосексуализам лажно питање јер има толико других питања која треба решити. Због свега овога, али и због осталих локалних специфичности, заснованих на пољском моралном наслеђу, ЕУ-комесари су морали да се удварају домаћем католицизму, па је европска министарка Данута Хибнер 2002. на састанку са представницима пољских црквених медија стигла да изјави да ЕУ нема никакав утицај на своје чланице кад је морал у питању и да се не меша у питања абортуса и еутаназије. (И Ирска и Малта ушле су у ЕУ са оштрим ограничењима абортуса, а тек је не недавном референдуму на Малти допуштен развод брака, који је, по католичком канонском праву, кога се Ла Валета држала, до сада био забрањен!)

Наметање хомосексуалних бракова и усвајања деце од стране истих није услов за улазак у ЕУ, али домаћи евроунијати су спремни да иду три корака испред ЕУ-захтева да би показали да су, како рече Тадић Басари, спремни за „преобразбу“ Србије.

Од писца ових редова

Ово није обичан новинарски чланак. Коштао ме је времена и нерава, и многе речи су ме жегле док сам их писао; мрачну будућност свог народа и човечанства, лишеног моралних оријентира, видео сам јасно, и ништа мање напето од Александра Дунђерина, који је добио пацке због чланка „Без породице у Европу“. Па, ипак, нити се предајем нити то било коме препоручујем.

Породица је наша потоња тврђава у окупираној Европи, и морамо је бранити свом љубављу, мудрошћу и храброшћу за коју смо способни. Зато одмах, сада, морамо рећи себи, а затим и свима ближњима: нећемо дозволити да нам узму децу!

Кренимо код васпитачица, учитеља и професора своје деце и рецимо им да нам се придрже у одбрани нормалности! Посетимо лекаре и социјалне раднике тражећи да заштите наше породице! Уверимо чиновнике у општинама да такву будућност не смемо дозволити! Подсетимо судије да постоје закони који су безакоња! Бојкотујмо медије који пропагирају оно што руши породични морал! Док наши несрећни полицајци примају плате за премлаћивање ариљских малинара, а притом не смеју да привире на Косово, и док их приморавају да штите „геј параду“ на челу са холандским педофилом, попричајмо, као људи, с њима – и они имају децу, коју жутокраки НВО-јуришници желе да врбују за „нове вредности“. (Прошло је време кад су полицајци убеђивали себе да – за плату – морају да мисле као онај удбаш што је пратио Бранка Ћопића, па му рекао: „Кад би ми наредили да те убијем, шта ћу – морао бих... Имам децу.“ Данас и полицајац може да мисли својом главом.) Рецимо полицајцима: „Ви сте наши; не браните безакоње!“ Контактирајмо угледне српске интелектуалце и тражимо да се и њихов глас у одбрану морала, личног и породичног, чује у јавности. И, наравно, подсетимо народне посланике да не смеју бити гласачки роботи једне прљаве противпородичне машинерије, него их охрабримо да поступају као добре комшије, земљаци, нормални људи, који су забринути за будућност свачијег детета као сопственог. Оснивајмо, што више, родитељских удружења која ће јасно и гласно рећи: „СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ – ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО!“

Можда то, сада, у доба сенилног варварства жутокраких, изгледа неостварљиво. Али, сваки пут почиње првим кораком. А Бог ће, како рече патријарх Павле, помоћи ако буде имао коме да помогне. Борба за породицу никад не може бити узалудна.

Југослав Кипријановић

Застава дугиних боја

„Зар је могуће да је моћ новог доба и нових трендова, брендова и бројних наказних тумачења толико велика да брише из људске свести и оно што је плод и знамење вишевековне колективне свести?

Зар је могуће да они који нису прихватили „вредности“ које се негују у окриљу нечега што се данас проглашава поштовањем туђих права и слобода, тих тековина тзв. демократије, које заправо значе добровољно или несвесно пристајање на духовно ропство и изопаченост, и сами пристају на нова тумачења, а да при том мисле да су они који не пристају и не прихватају нова тумачења – наивни, примитивни, смешни?

Зар је могуће да је прва асоцијација модерног човека, кад угледа дугине боје на кишобрану, одевном предмету, ташни, књизи, небу или било чему – сексуална опредељеност, и то истополна?

Зар дуга није - упркос онима који теже да је присвоје и поистовете само са својим сексуалним опредељењем – и даље опште добро, лепота, знак и завет, подсећање на Велики потоп али и на велику радост која предстоји онима који верују у вредности као што су породица и Бог?

Када је дуга постала – туга?“[79]

Крађа и злоупотреба символа није ништа ново, нарочито на брдовитом Балкану. Шљивовицу су „брендирали“ Немци,

---

79 Виолета Милићевић: „Чије су дугине боје?“, http://www.tvorac-grada.com/casopis/cijesudugineboje.html, приступљено 18. јуна 2012.

Италијани и Чеси, у циклусу хрватског филма на ХРТ-у приказује се „Бановић Страхиња“, Иван Гундулић нема никакве везе са Србима, Његош испаде црногорски писац, ...

Списак примера затирања, кривотворења и прекрајања српске културе и идентитета је, на жалост, веома дугачак. Кад се томе прикључи систематско уништавање свега што је српско, па и архиве – почев од Балканских и Првог светског рата (махом уништена од Аустроугарске), преко Другог и последњих ратова 90-тих (сетимо се бомбардовања Београда 1999. и гађања зграде где је била похрањена архива Комесаријата за избеглице о страдању Срба, силовању и мучењу Српкиња у БиХ, а нарочито у Сарајеву и логору „Дретељ“[80] – добро је да уопште знамо како се зовемо. Ако се овако настави, ни то нећемо знати.

Не умањујући страдање свих народа који су учествовали у ратовима 90-тих, последица свих, па и ових последњих кривотворења и умањавања српског страдања кроз историју, јесте да се и даље у светским медијима, кинематографији и нарученим изложбама широм света, Срби, који су реално били жртве ових ратова, приказују као геноцидан народ.

То је и последњи језуитски ударац који треба да се зада православној цивилизацији: да се жртва прогласи злочинцем и да жртва на то пристане! Но, то је наш српски удео у историји цивилизације да се томе успротивимо и докажемо супротно! Међутим, на планетарном нивоу, читаво човечанство, уз помоћ тих истих медија и заменом теза, из дана у дан губи још једну цивилизацијску битку, битку за дугине боје.

Да се потсетимо на део приче о Нојевој барци из књиге Постања:

„Рађајте се, дакле, и множите се; народите се веома на земљи и намножите се на њој. И рече Бог Ноју и синовима његовим с њим, говорећи: А ја ево постављам завет свој с вама и с вашим семеном након вас, и са свим животињама, што су

80 Види: http://www.pravda.rs/2012/06/06/dusica-bojic-hag-unistio-dokaze/, приступљено 11. јуна 2012.

с вама од птица, од стоке и од свих звери земаљских што су с вама, са свачим што је изашло из ковчега, и са свим зверима земаљским.

Постављам завет свој с вама, те одселе неће ниједно тело погинути од потопа, нити ће више бити потопа да затре земљу. И рече Бог: Ево знак завета који постављам између себе и вас и сваке живе твари, која је с вама до века:

Метнуо сам дугу своју у облаке, да буде знак завета између мене и земље. Па кад облаке навучем на земљу, видеће се дуга у облацима, и опоменућу се завета свог који је између мене и вас и сваке душе живе у сваком телу, и неће више бити од воде потопа да затре свако тело.

Дуга ће бити у облацима, па ћу је погледати, и опоменућу се вечног завета између Бога и сваке душе живе у сваком телу које је на земљи.

И рече Бог Ноју: То је знак завета који сам учинио између себе и сваког тела на земљи. А беху синови Нојеви који изађоше из ковчега: Сим и Хам и Јафет; а Хам је отац Хананцима. То су три сина Нојева, и од њих се насели сва земља."[81]

Више је него очигледно одакле потиче и који је симболички смисао појављивања дуге. Мимо овога, постоје и многа друга тумачења од којих су нека чисто сујеверје, као оно да пролазак испод дуге мења пол.

Чини ми се да су управо оваква сујеверја и погрешно поимање Бога – Створитеља од стране ЛГБТ-идеолога створила један медијски симулакрум о значењу дугиних боја. Различитост у заједници на које се позивају ЛГБТ-активности нема баш никакве везе са дугиним бојама! Ако је то само пуки избор боја које су различите, а налазе се на једној застави, онда су могли да изаберу било које друге боје, па би опет биле различите у заједници (тј. на једној застави), али не би биле дугине.

Ипак, мислим да су свесно, а делимично и несвесно, баш дугине боје изабране као застава ЛГБТ покрета.

Ево и зашто:

81 Свето писмо Старог Завета, Прва књига Мојсијева, 9. глава

Да размотримо разлоге: ЛГБТ-овци би могли да кажу да је управо обећање Божије да више неће бити потопа уједно и обећање да ће бити дозвољено да људи живе како им се прохте и да је Бог љубав и да нема ништа против љубави, макар она била и хомосексуална.

Неки од њих тумаче Божију љубав тако да што сматрају да њихов емотивни однос ка истополном партнеру не представља грех пред Богом. Таквим ставом и начином поимања ствари, који је далеко од откривењско-благодатне спознаје воље Божије, ЛГБТ-овци своде Бога на меру човека потирући чињеницу да је Бог личност, да је жив и свеприсутан и да има принципе и уставе, космичке и земаљске, нама откривене, видљиве и невидљиве.

Пренебрегавају чињеницу или, напросто, не виде да је реч о живом Богу, који је нâс створио, а не ми Њега, и да је у динамичком односу са нама, човечанством, али и са сваким од нас понаособ кроз опште и личне завете, односе Бога и човека – на којима почива, и уз помоћ којих се остварује смисао нашег постојања. Најочигледнији пример на којем се види да ЛГБТ-особе нису у заветном односу са Богом љубави је немогућност биолошког добијања потомства, као што је суштински немогуће променити пол и дати тој особи репродуктивне способности, већ се ради о пуким козметичким, а не и суштинским променама (реч је само о технолошки усавршеној пластичној хирургији и „кључању“ хормонима).

Пол и улога човековог пола одређени су онтолошки и не односе се само на телесно, већ и на духовно. Такву промену није могуће извршити на земљи. Из угла вечности, човек и његов пол се по смрти не мењају, већ се преображавају. Одатле је очигледно да имати порив за променом пола значи имати озбиљне духовне проблеме, који су тешки, али решиви уколико их је човек свестан и ако се решење потражи на правом месту. Константно се противити Богу и људима који се труде да одрже Завет са Богом основна је ентропијска потка палог човечанства, дêла човечанства који има свесни, али и несвесни однос са оцем лажи.

Иритирати, исмејати, ругати се и, коначно, елиминисати Бога, Његове символе и Његове људе из историје човечанства основно је деловање палог света, и томе је Црква сведок кроз векове. Да је и овог пута тако, говори и назив геј-параде 2012. „ Љубав, вера, нада“, директно преузет из календара Православне Цркве, а ту је и загребачки „прајд“ са паролом „Сви смо ми породица“ итд. Веома је симптоматично како идеолози хомосексуализма неизоставно покушавају да ПРИСВОЈЕ пре свега хришћанске символе: дугу, веру, наду, љубав, па –ако ћемо до суштине – и Свете тајне, као што су брак и његова природна последица –породица. О присвајању и (на тај начин) скрнављењу символа Крста да и не говоримо: од (Анти)Мадоне до свих геј-парада, Крст је омиљен привезак ЛГБТ-оваца, а неизоставни су и перформанси са Голготом као лајтмотивом на многим „прајдовима“.

Поред очигледног светогрђа, овде је још опаснија једна перфидна замисао: што се више буду присвајали символи природног (читај хришћанског) света, уз јаку медијску подршку, људима, а нарочито недовољно образованим младим људима, неће ни сметати овакво присвајање, односно сматраће нормалним да и ЛГБТ-популација располаже овим симболима као својим. Неће, на пример, сметати да се заједница два истополна партнера назове браком и да се таква права стекну иако је јасно да је брак пре свега Света тајна, установљена Богом и потврђена самим Христом у Кани галилејској. Одатле и институција и назив грађанског брака.

Наш задатак је превасходно објаснити младим људима да НИЈЕ ИСТО брак између мушкарца и жене и регистрована заједница истополних партнера. Нека они слободно деле, располажу и наслеђују своју имовину, али дати статус брака, то значи дати и статус породице, значи дати право на усвајање деце, значи дати право на измену васпитног и образовног система, дати право на измену матрице културног идентитета! Зато је статус брака линија испод које се не сме ићи и која мора остати у досадашњим правним, културолошким и религијским нормама.

Да има истинске наде за припаднике ЛГБТ-популације говори и следећи део текста, који сам преузео са њиховог портала, а реч је о полемици која се односи на припреме за геј-параду у Београду: „Provokacija je super, ona je zabavna i često umem da provociram, ali kada je u pitanju Parada ponosa, koja je sama po sebi dovoljna provokacija, zašto dodatno dolivati ulje na vatru? Čemu to služi? Provokacija u kontekstu parade nije solidarna, jer organizatori očekuju da ih policija brani, ali pre toga zlobno priđe već razjarenom biku i maše crvenom maramom i onda se kukavički sakrije iza kordona i uživa u krvoproliću?"[82]

Још кад би се опоменули апостолских речи да нам је све дозвољено, али нам није све на корист! Припадници ЛГБТ-популације, поред тога и баш због тога што су у духовном проблему, изманипулисани су и искоришћени за много црње циљеве.

Нису у питању ни њихова права нити борба против хомофобије, то је промоција идеологије хомосексуализма као важног дела глобалног пројекта за потирање традиционалних вредности, брисање нација, свођење човека на безличног телесног похотника, који у својој самодовољности и себичњаштву живи по принципу „у се(бе), на се(бе) и пода се(бе)". Крајњи глобално зацртани циљ ове идеологије, правно утемељене на Кинсијевој нацисадистичкој, инцестно-педофилској сексуалној револуцији, јесте остварење депопулационе политике, која се спроводи над читавим човечанством. Наше је да их опоменемо и позовемо их да се на време одрекну овог погубног избора!

Успротивимо се јавно и слободно идеологији хомосексуализма! Одупримо се јавно и слободно политичарима који зарад ситношићарџијских и фотељашких амбиција користе државне ресурсе за промоцију идеологије хомосексуализма! Стати у одбрану символа завета Бога и човека – символа дуге, брака и породице и символа Крста – морални је императив сваког човека који још верује да има смисла живети.

82 Предраг Аздејковић, http://www.gayecho.com/mudrost.aspx?id=15417, приступљено 18. јуна 2012.

Бошко Обрадовић

Парада идеологије хомосексуализма

Пре него се одговори на наизглед једноставно питање ЗА или ПРОТИВ „Поворке поноса“ у Србији, потребно је много савесније приступити овом сложеном феномену. У овом случају се не ради о људском праву које је угрожено, већ о новом идеолошком концепту који се настоји инсталирати под плаштом остваривања људских права.

Пре било какве расправе треба рећи да су недопустиви насиље и дискриминација над било чијим приватним погледом на свет који не крши закон. Проблем, међутим, настаје онога тренутка када се од приватног мишљења и деловања прави идеологија, систем вредности и култура понашања која се намеће заједници са потпуно супротним погледом на свет и све то жели озаконити.

Остваривање права или наметање система вредности

Овде нећемо улазити у анализу да ли је хомосексуализам оваква или онаква, наследна или стечена болест, морално сагрешење, извитоперено „људско право“ или социјална патологија. Предмет нашег интересовања биће хомосексуализам као идеологија, културни образац, покушај натурања система вредности у демократској форми. Настојаћемо да укажемо на револуционарни догађај прерастања приватности у јавни дискурс који, иако законски заштићен од сваке дискриминације, жели да постане доминантан и меродаван. Коначно, поставићемо питање неотвореног дијалога о правима већинских заједница

и вређању њиховог традиционалног система вредности, тј. да ли се национална, верска и сексуална већина нешто уопште пита у Србији и има нека своја права.

Потребно је знати да постоје три облика исповедања хомосексуалног погледа на свет, за који се може рећи да је стар колико и људска цивилизација, али да тек у наше „медијско и политички коректно доба“ добија на масовности и свеприсутности. У прву групу спадају они људи који имају овакве склоности, али се тога стиде и желе да се промене. У другу групу улазе они који своје сексуалне склоности држе у границама своје приватности. Ове две групе за нас нису спорне јер немамо право да улазимо у туђу приватност, и такође не улазе у област ове наше анализе. Тек трећа група хомосексуално настројених људи има неодољиву потребу да парадира са својим тзв. сексуалним опредељењем и намеће га у својој средини. У ту сврху покрећу се читава културна стратегија, медијска и уметничка подршка, НВО сектор, политичко лобирање, законска регулатива и други облици друштвеног утицаја.

Овде више није реч о људском праву на приватност и слободу опредељења, већ о организованом промовисању сопственог погледа на свет као новог и друштвено пожељног обрасца понашања, без обзира на вредности средине у којој се то чини. Традиционални јавни и породични морал се проглашава застарелим, ретроградним, насилним, неслободним, а нови погледи се пакују у обланде модерности, напретка и савремености сваке врсте. Овде више нисмо на терену људских права и слобода, већ културних, медијских и политичких ратова, у којима нема нерешених резултата, већ само победника и поражених.

Како дати апсолутна права једном новом погледу на свет, а у потпуности занемарити окружење у коме се он појављује и жели наметнути?

Нова генерација људских права

Главни аргуменат за организовање тзв. поворке поноса јесте да су права хомосексуалаца угрожена. Шта, међутим,

чини та њихова права? Право на живот, рад, организовање, слободу говора – као код свих осталих грађана? То апсолутно имају и заштићени су од сваке дискриминације по питању остваривања ових права. Значи да желе нешто друго, да им ово није довољно, да хоће још и даље у „својим правима“? Да ли можда већ захтевају право на легализацију брака, усвајање деце, позитивну дискриминацију у свим сферама друштва? Зашто то, онда, отворено не кажу и поставе као проблем? Зато што је у том случају једино решење у свенародном референдуму о овим питањима, где би прошли као што су прошли у својој матици – Калифорнији: упркос свој пропаганди и лобирању, изгубили би. Зато је циљ да до референдума никада не дође и да се што више ових пређут(а)них захтева оствари тајним лобистичким путевима, који су увелико разрађени. Просто и једноставно – да њихова права лакше прођу у медијском и демократском мраку.

Има ли проширивање људских права граница

Да ли се права мањина постепено претварају у диктатуру мањина? Да ли већина има нека права и да ли су одређена права мањина увреда и угрожавање права и вредности већине?

Да ли народи и државе са дубоким и старим традицијама и системима вредности могу и треба да буду натерани на повлачење и окупацију од стране надирућих нових идеологија?

Да ли један народ, култура, друштво, држава, имају право на свој традиционални поглед на свет и јавни морал? Да ли је кршење тог морала узнемиравање и угрожавање права те заједнице?

Колико је хомосексуализам као идеологија и покрет овде аутентична појава, а колико нуспродукт владајуће светске освајачке и неоколонизаторске идеологије? Ко се то заиста буни у Србији: хомосексуалци или промотери идеологије хомосексуализма којима је то посао, а не начин живота? Колико је ова идеологија домаћег порекла, а колико увезена са стране, одакле се и финансира и подстиче? Како да знамо да ли се овде буне

хомосексуалци или професионални и добро плаћени бранитељи њихових тзв. угрожених права?

Куда нас воде оваква људска права: у већ поменуту легализацију хомосексуалних бракова, законску могућност да такви бракови васпитавају децу, превредновање читавог друштвеног живота у њиховом правцу, позитивну дискриминацију и процентуалну заступљеност на свим функцијама, кривично гоњење другачијег мишљења, политичке партије које се, по западном узору и већ озакоњеном примеру, залажу за педофилију?

Много је питања на која нема одговора. Јасно је само да је отворен један нови друштвени фронт и да се домаћи задатак настоји завршити до краја. Може нам се десити да оно у шта верујемо и како живимо више миленијума постане предмет вређања од стране нове идеологије и да због тога у шта верујемо и како живимо будемо дискриминисани или завршимо у затвору јер самим својим постојањем доводимо у питање нове вредности.

У томе је и био највећи проблем у своје време усвојеног Закона о дискриминацији: једном заштитом од дискриминације рађа нову дискриминацију. То као да јесте циљ идеологије хомосексуализма: да буде изнад закона, да буде привилегована, да за њу важи оно што не важи ни за кога другога и да може слободно и заштићено да се шири друштвом. То је суштина тзв. поворке поноса: она се и организује да озваничи тај искорак у друштво и, на крају, прокрчи несметано ширење идеологије хомосексуализма.

Сексуално узнемиравање

Свуда у свету где се овакве параде одржавају (а то су „традиције“ на које се позивају овдашњи геј-активисти) по правилу се претварају у карневале наказности, сексизма, перверзије, егзибиционизма и свих других облика скарадности. У свим другим случајевима овакво понашање било ког појединца или групе на јавном месту нормално би се у свим срећеним и пристојним друштвима прекршајно третирало као кршење јавног

реда и морала. Зашто су само припадници оваквог погледа на свет изнад закона и зашто је њима све дозвољено?

Желимо да и Србија буде место где обични људи могу слободно и породично да шетају без бојазни од сексуалног узнемиравања својих ближњих, а поготово деце. И то је вероватно пресудни закључак ове теме: неко жели да под маском људских права и слобода, заштићен (савременом) политичком идеологијом, промовише и натура свој лични поглед на свет. Ако неко само жели да оствари своје право, зашто га, једноставно, не користи – нико му не брани и не улази у његову приватност, већ га однедавно законски и штити од сваке дискриминације? Зашто има потребу да (са) њим парадира и провоцира?

Где су права другачијег погледа на свет од овога који нам се данас намеће? Јер и ми имамо свој национални понос, који се гази у континуитету последњих 20 година. Да ли и ми треба да почнемо да парадирамо? Да ли неко изнова свесно игра на карту нових друштвених сукоба и новог понижења српског народа? На крају, да ли су идеологија хомосексулизма и њена друштвена победа можда мање битни од пораза традиционалних заједница и погледа на свет? Можда се ту крије кључ за одгонетање тајне одржавања тзв. поворке поноса: демонстрирамо ли, заправо, чија је и чија ће бити ова земља!

Шта фали паради на другом месту

Разумемо да није лако доживети пораз. Имати све припремљено: подршку најмоћнијих међународних фактора, домаћих власти, медија и јавних личности, а ипак не успети одржати поворку срама или, тачније речено, параду идеологије хомосексуализма. Толико припрема, толико уложених средстава, толико лобирања, толико очекивања, па опет ништа, и то кад се учинило да је Србија потпуно на коленима и да је – зарад европских интеграција – спремна и душу да прода. Али и порази су део живота, и ми им то можемо посведочити из колективног националног искуства у последњих 20 година.

Србија је велика тајна. Таман кад помислиш да си је потпуно поразио, имаш све разлоге да се забринеш за успех свога плана.

Геј парада је једне године одржана уз велико противљење целе јавности, друге је отказана из безбедносних разлога, а треће су је организатори сами отказали када им је понуђено да из безбедносних разлога свој провокативни скуп одрже не у центру Београда, већ на другом месту. Управо је карактеристично да они то тада нису прихватили и сами су одустали од манифестације. Смисао ове параде, сада је то коначно свима јасно, и није био у тзв. заштити тзв. угрожених људских права и борби за равноправност, а против измишљене дискриминације, већ у промоцији идеологије, стила живота и система вредности хомосексуалног погледа на свет. А прави циљ био је парадирање центром српске престонице и симболичко освајање Београда и Србије. Јер ова парада није била у функцији оних за које се декларативно залаже и који су у великом проценту били против оваквог начина борбе за њихова права, него у директној функцији провокације српског друштва и насилног наметања једног потпуно новог и традиционалном погледу на свет у Србији страног начина живота, који се жели представити као модеран и напредан облик постојања. Требало је, дакле:

1. освојити српску престоницу и подићи победничку заставу нове идеологије,

2. демонстрирати своју политичку моћ и недодирљивост, и то у својству новог недодирљивог и привилегованог друштвеног слоја,

3. направити провокацију и изазвати негативну реакцију која би потом била одговарајуће медијски упакована као још једно у низу ружно лице Србије и онда презентована широм света, са циљем добијања нових и још већих подршки, финансија и нових притисака на српску државу и, коначно,

4. нанети ударац традиционалном духовном, моралном и културном обрасцу у Србији, потиснути га на друштвену маргину и осудити га на изумирање.

На било ком другом месту ван центра града не постижу се ови планови: нема освајања и тријумфалне победе, нема промоције, нема инцидената и изазване неповољне слике Србије, нема свеукупног ефекта због кога се и кренуло у реализацију ове параде. Зато су је организатори тада сами отказали.

Шта даље

Стара је војничка тактика да се коначан пораз избегне неочекиваним контранападом. Тако су се идеолози хомосексуализма досетили да свој пораз прикажу као неспособност државе Србије да се супротстави некаквим деструктивним десничарским организацијама и на том медијском таласу затраже забрану свих патриотских организација које нешто ново значе на друштвеној сцени Србије.

Ово је разумљива реакција поражених, и њихово је да пробају овај контранапад пре коначног пораза у Србији. Али толико је тужно и јадно бити данас у Србији на државној функцији, а посебно бити државни секретар у неком министарству. Спасти на то да постанеш гласноговорник и слуга ЛГБТ-идеолога и промотера, то је један од најпоразнијих начина да завршиш своју политичку каријеру, а све се надајући да тако себи купујеш блиставу политичку будућност. Самоуверено уводити Србију у ново морално доба, а саплести се већ на првој степеници! Шта сада рећи менторима из иностранства? Као портпарол промоције идеологије хомосексуализма у српском друштву уложити месеце труда и рада на државној функцији у припреми и промоцији параде срама, а онда остати без ловорика најслободољубивијег Србина у историји, који је донео светлост у мрачну и конзервативну Србију? Има ли живот после оваквог неуспеха уопште смисла?

Нема друге него сести на тужилачку клупу ЛГБТ-истраживача и све оптужити, заложити се за забрану организација о којима – сем ефикасно дизајнираних медијских етикета које си усвојио као аксиоме – ништа не знаш, али си лако спреман да бациш образ и истину под ноге. То је морал данашњих државних

службеника, и то им свакако (не) служи на част. Устврдити да постоје сви услови и разлози да се пред суд изведу они који су означени као промотери насиља и мржње према другима и другачијима, а једва прозборити да ипак на том суду треба имати и доказе за то што се тврди. Мало је недостајало да се и не помене потреба да се окривљенима нађе и неки доказ за учињено недело. Таман онолико мало колико нам данас недостаје да Србија склизне у диктатуру мањина и идеолога хомосексуализма.

Као што видимо, остаци тоталитарне свести тешко се елиминишу, а у власти очито има мноштво баштиника репресивних метода владања. Пораз ће промотере идеологије хомосексуализма и њихове послушнике на власти болети једно време и тражиће задовољење у прогону неистомишљеника, а онда ће – после још једног неуспешног покушаја – кренути у нове припреме за пробој у српско друштво. На то се овога пута ваља још више унапред спремати.

Поставља се питање колико смо близу Србије 2084, у којој су на власти неолиберални невладине организације и тоталитарно спровођење идеологије измене духовног, моралног и националног идентитета српског народа. Велико је питање и колико је наша демократија надомак потпуног укидања слободе мисли, говора и окупљања, као и почетка репресије над сопственим грађанима.

Удружени злочиначки подухват против СПЦ

И СПЦ се нашла на медијском удару и постала предмет прогона „организованог злочиначког подухвата“, и то необичним поводом – због вербалног деликта исповедања своје вере.

Још једна од важних друштвених последица које је требало да произведе темпирана провокација звана „парада срама“ била је да покуша да прошири кривично-правно дејство Закона против дискриминације, који је у Скупштини Србије усвојен уз противљење свих традиционалних верских заједница Србије.

Први корак у дугорочној стратегији деконструкције националног идентитета српског народа требало је да буде тзв. заштита од дискриминације сваког мањинског мишљења и стила живота у Србији, а други и суштински корак донело би тек кривично гоњење сваког супротног јавног начина мишљења, изражавања и живота од овог сада законски заштићеног и привилегованог. То у пракси значи да се промотерима идеологије хомосексуализма не само омогућава продор у српско друштво, већ им се пружа законска заштита од другачијег мишљења, које ће бити најстроже гоњено као говор мржње и дискриминација. То даље значи да неће ни бити права на другачије мишљење, и тако улазимо у зону нове дискриминације према припадницима традиционалних верских заједница и свим осталим грађанима који, једноставно, не симпатишу идеологију хомосексулизма као начин живота који би требало да препоруче и својој деци.

Необична ситуација: учење свих традиционалних верских заједница противи се идеологији хомосексуализма као нечему неприродном и беживотном, али неће више смети да буде јавно изражено јер вређа и угрожава ову идеологију. Чак шта више, постаће предмет кривичног одговарања за распиривање мржње и насиља према мањинским погледима на свет. Закључак је само један: традиционалне верске заједнице могу слободно или да се повуку у мишју друштвену рупу или да буду затворене. А уколико саме пристану на ово прво, онда боље да се саме и распусте јер су, ако не исповедају своју веру, изгубиле смисао свог постојања.

Позив на самоукидање Цркве

Основно питање које се поставило у вези са одржавањем геј-параде у Београду када је Српска Православна Црква у питању, јесте да ли Црква треба да има став или да се самоукине, тј. треба ли Црква да прећути своје учење по питању хомосексуализма, да се повуче из друштвеног живота и изгуби властити смисао постојања, као заједница спасења у тачној одређеној и

предатој јавној вери. Другим речима, да ли Црква у целини и хришћани појединачно данас уопште треба да исповедају своју веру или да се когнитивно самокастрирају и одступе од сопственог мишљења по било ком актуелном друштвеном питању?

Шта треба Црква да учини? Да заборави шта је учење Цркве по овом питању? Да га промени за потребе подршке новим вредносним трендовима у нашем друштву? Да се изолујеод јавности и преспава духовну и моралну катаклизму која се одвија на улицама Београда?

На основу ове парадне провокације најпре је требало да сви ми будемо осуђени на ћутање и пређуткивање, друштвену аутомаргинализацију и самоизолацију, потом нову дискриминацију и, на крају, кривично-правну одговорност за исповедање вере. Пошто се већ није десило да Црква изврши жељено самоукидање, онда се приступило плану Б и уследило је потпуно саморазоткривање крајњег и правог циља неодржаног парадирања: елиминације Цркве и комплетног традиционалног система вредности и традиционалних заједница из друштвеног живота Србије.

Верујем и исповедам

Уистину би се могло судити организаторима поворке срама због кршења јавног морала и излагања јавној порузи. У овом случају јавној порузи изложене су традиционалне вредности српског народа и Србије, као и од Бога дати начин сексуалног живота, брака и породице. То и јесте била поента Поворке: чиста друштвена провокација и јавна поруга свим нашим традиционалним веровањима. Ако је у пакету са тим могуће понекога ухапсити, осудити, забранити и елиминисати са друштвене сцене, онда је успех максималан – за ту годину. А следеће године прелазимо на праве теме: улазак наше пропаганде у вртиће и основне школе, озакоњење свих наших настраности и робија за све који би евентуално имали нешто против да кажу.

Наш одговор на све ове небулозне стратегије је само један: желимо да останемо несавремени. Сматрамо да нема хришћанина у Србији, па и припадника друге традиционалне верске заједнице, који за крај не би могао да понови следећи манифест:

Верујем, Господе, и исповедам истине своје вере по свим догматским и светопредањским питањима, па тако и по питању идеологије хомосексуализма. Нити желим нити ми вера дозвољава да на бази тог свог става било кога малтретирам, угрожавам или дискриминишем на било који начин, али сам обавезан да своју веру исповедим, своју децу васпитавам и заједницу уређујем како ми је предато у наследство. Макар ми због тога следовала кривична одговорност у Србији овог времена.

Амин.

САДРЖАЈ

Уводно слово
Друштвени аспект хомосексуализма 5

Владан Глишић
Одлике идеологије хомосексуализма 13

Разговор са Џудит Рисман
Сексуална саботажа: политизација хомосексуализма 25

Др Немања Зарић
Геј ген – мит или стварност 37
Манипулација медијима и људска права 47
Истина о хомосексуалном родитељству 55

Мр Слободан Јанковић
О хомосексуалности, педофилији и
Закону за забрану дискриминације 65

Мр Владимир Димитријевић
Породица: одбрана и последњи дани 93

Југослав Кипријановић
Застава дугиних боја 131

Бошко Обрадовић
Парада идеологије хомосексуализма 137